

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Torsdag den 3. september 1998 kl. 16.00

Fraværende med anmeldt forfald:

Torsdag den 3. september 1998: Preben Bille-Brahe (V) og Lars Jensen (B).

Mandag den 7. september 1998: Bjarne Petersen (F), Grete Henius (C) og Inger Marie Bruun-Vierø (B)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Vi påbegynder i dag 1. behandling af Københavns Kommunes budgetforslag for 1999 samt budgetforslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Mødet i aften er som bekendt reserveret til forelæggelsen af budgetforslaget og indlæg fra partiernes budgetordførere. På mødet mandag eftermiddag og aften fortsætter budgetdebatten med indlæg fra medlemmerne og eventuelle kommentarer fra borgmestrene og udvalgsformændene.

Jeg gør opmærksom på, at der på pladserne er omdelt en skrivelse med opfordring til medlemmerne om allerede i aften at indtegne sig på den vedlagte talerliste for mødet på mandag. Listen vedrører budgetdebattens 1. runde, og jeg skal understrege, at manglende indtegnelse på talerlisten naturligvis ikke betyder, at det pågældende medlem ikke kan få ordet under budgetdebattens 1. runde. Talerlisten har alene til formål at forsøge at sikre en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af debatten mandag aften.

Så skal jeg endvidere for god ordens skyld og som svar på spørgsmål fra flere af medlemmerne om det elektroniske afstemningssystem oplyse, at vi efter indførelsen af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

den nye styreform har måttet konstatere, at systemet, der er designet til vores gamle styreform, til magistratsstyreform, må ændres ret væsentligt for at opfylde de krav, som den nuværende styreform stiller. Den ændring vil blive foretaget i løbet af efteråret, men indtil da har vi måttet klare os med midlertidige løsninger, der til gengæld har gjort systemet ret følsomt. Det er bl.a. derfor, at der er ekstra mandskab til stede ved møderne i denne overgangsperiode.

Afstemningssystemet er ikke det eneste ved salens indretning, der har vist sig mindre velegnet til den nye styreform. Formandens plads er mindre velegnet til den nye styreform. Med den aktuelle udformning af mikrofoner og placering af dem er pladsen ikke indrettet til, at der i hvert fald stående fra denne plads kan holdes længere taler i debatten. Derfor vil forelæggelsen af budgetforslaget i aften ske fra talerstolen.

Så skal jeg sige, at ud over sagerne på den ordinære dagsorden har jeg modtaget 2 sager, der er omdelt på medlemmernes pladser, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 450/98 om godkendelse i henhold til § 15, stk. 2, i den kommunale styrelseslov af formandens indkaldelse af en stedfortræder for Wallait Khan, der af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 7. september 1998 til den 7. oktober 1998. Anden stedfortræder, Else Iversen, indkaldes.

Så drejer det sig derudover om sag 449/98, meddelelse fra SF's Gruppe om, at Else Iversen midlertidigt indtræder som medlem af Uddannelses- og Ungdomsudvalget, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, Det Storkøbenhavnske Taxinævn, Lokalradio-nævnet for Københavns Kommune samt Klageudvalget vedrørende Folkeoplysningsloven, alt sammen under Wallait Khans orlov.

De 2 nævnte sager foreslås behandlet som henholdsvis punkt 1 og 2 før behandlingen af sagerne på den ordinære dagsorden. Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at de 2 sager optages som foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er der heller ikke. Så er dagsordenen godkendt.

Uden for dagsorden

1) 450/98

Uden for dagsorden

2) 449/98

1) 432/98 og 433/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): 1999 bliver et spændende år, ikke mindst for Københavns Kommune, der nærmer sig årtusindskiftet med en fornyet og stærk tro på fremtiden. Troen på fremtiden afspejler sig på mange måder i det budgetforslag for 1999, som vi skal behandle i aften.

Det er vores forslag til en arbejdsplan for kommunen i det kommende år, og i det endelige budget viser vi, hvad vi vil tage fat på i året, der kommer, og hvordan vores prioriteringer er, og hvad det er vi vil med København.

Når vi i aften skal behandle budgetforslaget, gør vi det hver især ud fra de værdier, vi tror på, og som vi er valgt af københavnerne til at arbejde for. Det er helt naturligt, og det er selve kernen i vores demokrati.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Budgetforslaget tager i sig selv afsæt i et overordnet værdigrundlag for Københavns Kommune som offentlig servicevirksomhed. Baggrunden er, at vi ved siden af at være politikere også er arbejdsgivere. Det er os, der skal udmelde de mål, som kommunens mange gode ansatte skal arbejde efter.

Københavns Kommune skal være en arbejdsplads, hvor ledere, hvor medarbejdere bliver tilbudt en udfordrende og udviklende dagligdag. Engagerede medarbejdere får vi kun, når vi belønner deres initiativ, deres kreativitet og ikke bremser dem med stive strukturer, med regelstyring og bureaukratisk vanetænkning.

Derfor afspejler budgetforslaget for det første vores intensive arbejde for at sikre løbende omprioriteringer gennem generel effektivisering. For det andet vores langsigtede strategi ud fra en tro på, at investeringer i dag bærer frugt i morgen. Og for det tredje vores erkendelse af, at vi selv har ansvaret for at gå ind i det nye årtusind med en sund økonomi, med mere tilfredse københavnere og med en tro på, at politisk vilje og fremsynethed faktisk gør en forskel.

I 1999 vil Københavns Kommune have en omsætning på ikke mindre end 41 mia. kr. Det er 2½ gange omsætningen i virksomheder som Novo og Carlsberg eller lidt over 3 pct. af Danmarks nationalprodukt. Det er med andre ord et betydeligt beløb, vi taler om, et beløb så stort, at vi er forpligtet til at bruge pengene med omhu.

Den amerikanske entertainer Bing Crosby har engang sagt, at det er nemt at beregne sine udgifter – man tager bare sine indtægter og lægger 10 pct. til. Den går ikke i København. Københavns Kommune er landets største arbejdsplads, og kommunens ansatte servicerer en befolkning på snart en halv million indbyggere. Næsten hver 10. dansker er københavnere. Hvad vi gør, har derfor betydning for utrolig mange mennesker, ikke kun de ansatte og københavnere, men også de mange københavnske virksomheder, der skal lave med de vilkår, kommunen tilbyder dem.

Vores handlinger har også betydning for den fremtidige Øresundsregion, hvor de kommende års beslutninger vil være udslagsgivende for regionens succes som nyt vækst-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

område. Vi skal derfor tænke os godt om, når vi sætter etikette på de 41 mia. kr., der løber igennem kommunens kasse på et år.

Før jeg kommer nærmere ind på budgetforslaget, vil jeg godt kort berøre hovedstadsreformen.

Vi besluttede for en uge siden, sidste torsdag, en udtalelse om, at regeringen skulle inddrage hovedstadsområdets kommuner og amter i drøftelserne om hovedstadsområdets fremtidige struktur. Jeg er glad for, at vi allerede dagen efter kunne se indenrigsministeren kvittere ved at indbyde parterne til sådanne drøftelser.

Jeg tror, det i denne sag i særlig grad handler om at samarbejde med vores naboer, kommunerne og amterne i hovedstadsområdet. Jeg tror, at vi i fællesskab skal sikre den kommunale indflydelse på den beslutningsproces, der er i gang, og som gode naboer skal vi huske, at den, der graver en grav for naboen, skal huske at tage sit eget mål. Der er dog endnu lang vej endnu, før vi er på sikker grund og har fået den reform, der afspejler vores visioner for fremtiden.

Jeg er meget sikker på, at en væsentlig grund til, at det har været muligt at få indflydelse i denne sag er,

- 1) at vi nu har fået orden i vores økonomi,
- 2) at vi står samlet, og
- 3) at vi rent faktisk har en god sag.

Budgetforslaget for 1999 har 3 fokusområder.

For det første, at vi sikrer den grundlæggende økonomi, som handler om effektivisering, omprioritering, skatteniveau og gældsafvikling.

For det andet, at vi sikrer bedre balance, som i høj grad handler om kvalitet.

Endelig for det tredje, at vi sikrer fremadrettede initiativer, der skal styrke den langsigtede økonomiske balance.

Alle udvalg, alle forvaltninger arbejder fortsat på at effektivisere kommunens måder at løse sine opgaver på. Effektiviseringen giver mulighed for at foretage en løbende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

omprioritering, som både handler om at se på opgaveløsningen på en ny måde og om at se på, om det er de rigtige opgaver vi løser.

Effektiviseringskravet på 2 pct. er efter min opfattelse et nødvendigt omprioriteringsinstrument, som vi anvender for at være rustet til at tage de nye udfordringer op. En veltrimmet og handlekraftig organisation er forudsætningen for at kunne klare de stadig stigende krav fra omverdenen om bedre kvalitet og udvidet service på næsten alle områder.

Vi gør ikke som Winston Churchill engang sagde: »At spare sammen er en vældig god ting, men det er bedre, når ens forældre gør det.« Kommunen, vi, gør arbejdet selv.

Der er dem, der mener, at vi bør undlade at gennemføre 2 pct.s omstillingskravet. Til dem vil jeg gerne sige, at vi med det budgetforslag, der ligger her, har en realvækst, der er på niveau med resten af landets, og måske endda en højere vækst, hvis vi bruger den udisponerede pulje på 136 mill. kr. til serviceforbedringer.

Omstillingskravet betyder, at vi nu er i den situation, at vi i Borgerrepræsentationen har reelle prioriteringsmuligheder. Jeg mener, det er et noget konservativt synspunkt at være modstander af omprioritering, og at det vil fastfryse os i en tid, hvor der sker kæmpemæssige samfundsmæssige omvæltninger og udfordringer. Tænk bare på den igangværende velfærdsdiskussion. Det er i bund og grund et, tror jeg, ubevidst fravalg af politisk indflydelse.

Det budgetforslag, som vi behandler her i aften, er fremlagt med en uændret skatteprocent på 31,7. Vanen tro er der ønsker om både en højere og en lavere skatteprocent.

Fra dele af salen er der ønsker om merudgifter i forhold til budgetforslaget på op imod et skattepoint. Det er i modstrid med vores politik om at sikre stabilitet i de grundlæggende elementer i kommunens økonomi. Jeg tror heller ikke, det er i tråd med københavnernes forventninger til deres kommune, når udviklingen grundlæggende er vendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Andre kunne lade sig friste til at sætte skatten ned, fordi staten giver en symbolsk præmie i 1999. Det vil jeg kraftigt advare imod. Københavns Kommune har tidligere haft et meget højt skatteniveau, en meget høj skat, som gav et dårligt image, og det slås vi stadig væk med, fordi myterne er sejlivede og svære at udrydde.

Det er derfor vigtigt for mig, at vi kan fastholde en stabil udvikling i de grundlæggende elementer i kommunens budget, nemlig skatteniveau, gæld og service. Jeg tror ikke, det er klogt, at vi i stil med »Hugo« og som lørdagsunderholdning forsøger at samle guldposer op på vejen med fare for at blive afsporet. Det kan vi ikke forklare befolkningen, og det er ikke måden at drive en stor virksomhed som Københavns Kommune på.

Det budgetforslag, vi behandler her i aften, indeholder forslag om en gældsreduktion på 249 mill. kr. Det er en fastholdelse af Borgerrepræsentationens langsigtede beslutning om en årlig gældsafvikling på mindst 200 mill. kr. De ekstra 49 mill. kr. er et særligt afdrag, som vi er forpligtet til som følge af forhandlingsresultatet med regeringen for 1999.

Her kunne nogle på ny være fristet til ikke at fastholde den langsigtede beslutning om gældsafvikling, og på ny vil jeg godt advare imod noget sådant. Vi skal ikke finde midler til en skattenedsættelse eller til øget service ved at undlade at afvikle vores alt for høje gæld. Vi har arvet en gæld, som koster os næsten et skattepoint til renteudgifter.

Jeg mener, vi har en pligt til ikke at sende den gæld uberørt videre til næste generation af politikere, til næste generation af københavnere. Derfor skal vi fastholde den langsigtede politik med en gældsafvikling på mindst 200 mill. kr. årligt. Jeg vil endda gå så langt som at sige, at hvis der er økonomisk råderum i vores budget, så skal vi afvikle gæld, før vi sætter skatten ned.

Samlet betyder det fortsatte arbejde med effektivisering og omprioritering, den fortsatte gældsafvikling, den fortsatte skattemæssige placering på landsgennemsnittet, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

vi får en mere og mere robust økonomi i København, og at vi som følge heraf får forøget vores økonomiske handlemuligheder.

En anden væsentlig del af budgetforslaget er serviceniveauet. Vores service bliver i disse år generelt bedre, og det takket være dygtige medarbejdere. Men vi skal dog være endnu bedre, og måden, hvorpå vi kan blive endnu bedre, er ved bl.a. at tænke nyt.

Vi skal ikke vige tilbage for at gøre tingene på en ny og på en anderledes måde. Vi skal væk fra vanetænkning og fokus på institutionernes behov. I stedet skal vi se på københavnernes og medarbejdernes behov.

På de store traditionelle og velfunderede serviceområder som børnepasning, skoler, ældreomsorg er det særlig vigtigt, at vi leverer en vare, der modsvarer københavnernes behov, der modsvarer brugernes behov, og som samtidig er produceret til de lavest mulige omkostninger. Vi skal på disse områder gøre noget, som er til gavn for de mange, og som vil give genlyd i byen og blive bemærket i resten af landet.

Jeg tror, kundevalgsordningen på hjemmehjælpsområdet er ét eksempel på, hvordan vi kan forbedre kvaliteten og samtidig give de ældre valgmuligheder. Der er dog behov for yderligere initiativer på ældreområdet, ligesom der er behov for nytænkning på skoleområdet og på børnepasningsområdet.

Vi skal bruge alle muligheder. Kan vi få fornyelse ind i folkeskolen via overenskomstforhandlingerne, skal vi gøre det. Kan vi hente inspiration andre steder fra? Kan vi hente inspiration fra den anden side af kloden? Hvilke muligheder er der i den newzealandske model, hvorefter børn starter i skolen den dag de fylder 5 år. Kan vi generelt inddrage andre interessenter i opgaveløsningen? Hvilke muligheder er der f.eks. i samarbejde med idrætsforeninger, med virksomheder i lokalområdet, med interesseorganisationer på forskellige områder? Der er mange muligheder, og jeg er meget åben over for at drøfte dem alle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Vi skal også i vores arbejde se ud over kommunens grænse i forsøget på at sikre fremtiden for de kommende københavnere. Her er der i budgetforslaget lagt særlig vægt på boligpolitikken og på beskæftigelsespolitikken.

Målet for alle de fremadrettede initiativer er, at Københavns Kommune om 10 år i endnu højere grad end i dag har en befolkning, der bidrager menneskeligt, kulturelt og økonomisk til byens fortsatte udvikling. Det vil også give mulighed for at styrke indsatsen over for de mest udsatte grupper i vores by.

Alle de indsatsområder, jeg hidtil har talt om, bidrager med hver deres til, at Københavns Kommune ikke løber ind i en ny økonomisk krise som i 1980'erne og i starten af 1990'erne eller i en År 2000-lignende krise på grund af kortsigtede og uigennemtænkte handlinger eller simpelt hen på grund af manglende handling.

Min grundfilosofi er, at vi skal have blikket rettet mod det væsentlige, og at vi skal huske at handle i tide.

Hvad er det så, vi gør med budgetforslaget for 1999? For det første har vi skabt en god balance mellem de forbundne kar: skat, gæld og service, som jeg allerede har været inde på. For det andet er der på serviceområderne en særlig opmærksomhed på kerneområderne, dvs. pasning af vores børn, på folkeskoler, ældreomsorg og sygehusvæsen.

Folkeskolen som eksempel tegner sig som en af de væsentligste udfordringer i de kommende år. Det er forudsat, at der allerede i 1999 bliver 2.000 flere elever i den skolesøgende alder. I perioden frem til og med 2002 taler vi om 7.800 flere børn i den skolesøgende alder, ikke mindre.

Samtidig med den massive vækst i elevtallet bliver der stillet nye krav om kvalitetsforbedringer. Vi har i budgetforslaget afsat 172 mill. kr. til finansiering af handleplanerne på skoleområdet, og 72 mill. kr. ekstra til lærerressourcer og undervisningsmidler. Men udfordringen er så stor, at der er behov for, at vi ser på området med nye øjne.

I skolebudgettet er der også en forringelse. Den ekstra undervisningstime, som blev prioriteret til folkeskolen sidste år, er væk, og det må jeg sige skuffer mig meget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg synes, det er en forkert prioritering. Jeg havde gerne set, at der var blevet holdt fast i den aftale, vi indgik sidste år. Man skal passe på, tror jeg, at man ikke bliver for taktisk udspekuleret og sender signaler til københavnerne om, at det ikke er dem, vi i realiteten interesserer os for.

Jeg vil godt være med til at rette op på det forhold, hvis der er vilje til, at vi fremover går efter de langsigtede mål.

På dagpasningsområdet har det ikke været muligt at sikre en fortsættelse af pladsgarantien for de 1-9-årige. Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har fremført ønsker om ekstra midler til sikring af pladsgarantien. Jeg mener, det er vigtigt, at vi sikrer pladsgarantien, og vi må derfor i det kommende arbejde, i de kommende forhandlinger nøje overveje, hvilke muligheder der er for at nå dette mål. Og igen her vil jeg være åben over for at tænke nyt.

På sygehusområdet er der gennemført et arbejde, som har analyseret HS' økonomi for perioden 1999-2002. Resultatet af analysen peger på, at der er behov for at tilføre HS ekstra midler for at sikre en grundlæggende balance.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi i et rigt samfund som det danske kan tage hånd om vore syge borgere. Derfor vil jeg gerne bidrage til at forbedre serviceniveauet i sygehusvæsenet, f.eks. ved udbygning af psykiatrien på Amager.

Men her er det igen ikke kun et spørgsmål om at tilføre flere midler. Det drejer sig i lige så høj grad om at udnytte de muligheder, som oprettelsen af HS har givet, og som bliver gennemført i forlængelse af Sygehusplan 2000.

Københavns Kommune står over for stigende udgiftsbehov på en række af de kommunale kerneområder, primært børn og unge-området, på samme måde som i resten af landet.

Men heldigvis er vi anderledes stillet, bedre stillet end resten af landet på ét område: Vi oplever ikke samme udgiftspres på ældreområdet. Derfor vil kapacitetstilpasning-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ger på ældreområdet frigøre ressourcer, vi bl.a. kan bruge til at forbedre kvaliteten af den service, vi i øvrigt tilbyder de ældre.

I budgetforslaget for 1999 er der en række eksempler herpå, f.eks. etablering af flere aflastningspladser og en ordning med øget hjælp om natten, så ældre kan undgå at blive indlagt på hospital.

De frigjorte ressourcer kan vi også vælge at bruge på andre områder, hvor der er behov for udvidelser. Jeg har været inde på børn og unge-området, men der er andre påtrængende behov og ønsker som f.eks. Østerbro Svømmehal og Amager Strandpark.

Det budgetforslag, vi behandler her i aften, indeholder et overskud på 219 mill. kr. Efter at der er reserveret 83 mill. kr. til det forudsatte merbidrag til HS, er der en udisponeret pulje på 136 mill. kr. tilbage. Den pulje skal vi bruge med omtanke.

At vi har overskud i år er glædeligt, men det må ikke føre til uigennemtænkte handlinger, som bidrager til at skabe underskud til næste år. Derfor skal vi også have de kommende år i baghovedet, når vi prioriterer midlerne.

Fordelingen af pengene, fordelingen af midlerne bør også ske på en måde, så vi understøtter den langsigtede strategi. Vi skal sikre, at pengene bliver brugt de steder, hvor de gør mest nytte. Her tror jeg, at det først og fremmest er vigtigt at forøge kommunens serviceniveau.

I vores område, hvor forskelle i skatteprocenter udjævnes af boligudgifterne, og hvor der ikke er den samme binding mellem bopæl og arbejdsplads, som vi ser i provinsen, er jeg overbevist om, at langt de fleste ser på serviceniveauet, før de ser på skatteniveauet, når de skal vælge bopælskommune.

Vi ved jo ikke præcis, hvad det er, der afgør folks valg af bopæl, men jeg vil gerne prøve at finde de områder, som i særlig grad er vigtige for at fastholde flere børnefamilier.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Selve byen København har med sikkerhed betydning for folks beslutning om at bosætte sig i Københavns Kommune. I forhold til byen København vil jeg især fremhæve 2 indsatsområder, som jeg anser for at være væsentlige.

Vi skal kunne tilbyde gode kvalitetsboliger, og vi skal kunne tilbyde dem i størrelser, som også modsvarer børnefamiliernes behov. Vi er ikke alene ansvarlige for boligmassens udvikling, men på de områder, hvor vi igennem vores beslutninger har indflydelse, skal vi sikre, at der bliver flere større boliger i Københavns Kommune.

I dag er kun 52 pct. af boligerne på 3 værelser og derover. Det betyder, at op imod halvdelen af de københavnske boliger er på 1 og 2 værelser. Sammenholdt med, at der i dag er større krav til boligen end for bare 10 år siden, er det for få store boliger, hvis vi ønsker at fastholde familier med børn i København.

Vi kan gøre vores indflydelse gældende i byfornyelsen og ved fastlæggelse af planbestemmelser for resten af byggeriet. Vi kan samtidig gøre det attraktivt for også private boligejere at forbedre deres ejendomme og gøre det attraktivt for investorer at investere i boligbyggeri i byen. Vi har jo allerede en boligpolitisk handleplan, hvor der er en række gode forslag. Vi skal sikre os, at disse forslag bliver ført ud i livet.

Derfor vil jeg bede om, at Økonomiforvaltningen, Bygge- og Teknikforvaltningen og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen udarbejder en statusredegørelse om kommunens boligpolitiske indsats, og også fremlægger forslag til nye initiativer til behandling i de enkelte fagudvalg. Så kan vi i foråret 1999 drøfte de muligheder, der tegner sig på denne baggrund.

Vi har i Københavns Kommune en arbejdsløshed, som stadig er væsentlig større end i resten af landet. Skal ledigheden ned på niveau med resten af landet, ja så skal vi skabe nye arbejdspladser i kommunen, og vi skal give de ledige de kvalifikationer, som virksomhederne efterspørger. Vi har et ansvar for også at vise handlekraft på dette område. Det skylder vi de ledige, for hvem et fast arbejde kan være en væsentlig forbedring af livsvilkårene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

At få flere i arbejde er selvfølgelig også af betydning for kommunens økonomi, fordi kommunen sparer udgifter til kontanthjælp og andre overførselsindkomster, samtidig med at skattegrundlaget bliver forbedret.

Så jeg vil også på dette område bede Økonomiforvaltningen om i samarbejde med Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen at udarbejde en redegørelse for kommunens indsats mod den særlige københavnske ledighed. Det er klart, at AF-Storkøbenhavn og Erhvervsrådet skal inddrages i dette arbejde og inddrages i arbejdet med formulering af ideer til nye initiativer. Så kan vi også på dette område tage en mere principiel debat i foråret 1999 om de muligheder, der tegner sig på dette område.

Endelig skal vi holde os for øje, at en af kommunens væsentligste opgaver i de kommende år bliver at forberede os på Øresundsforbindelsens åbning. Når Øresundsregionen bliver knyttet sammen af den faste forbindelse, så åbner der sig helt nye perspektiver for byen.

Arbejdsmarkedet bliver udvidet med en halv million arbejdspladser. Der bliver tale om et sammenhængende boligmarked. København skal ikke alene kun orientere sig mod nord og mod syd og mod vest. Åbningen mod øst gør byen til hele regionens centrum, og det skal vi udnytte, f.eks. til at skaffe øget vækst og nye arbejdspladser. Derfor er det vigtigt, at vi i vores boligpolitik og vores erhvervs- og beskæftigelsespolitik inddrager de muligheder, som den kommende region medfører.

Vores budget, Københavns Kommunes budgetforslag, kan ikke konkurrere med og har ikke gjort det, krisen i Asien, med rublens styrtdyk, eller med Pinsepakken for den sags skyld når det gælder om at påvirke storfinanserne.

Budgetforslaget har omvendt betydning for så mange almindelige mennesker i København, for de ansatte i Københavns Kommune, for borgerne i byen, for borgerne i regionen, at vi skal tage det meget, meget alvorligt.

Derfor vil jeg opfordre til, at vi får et forløb nu i den kommende tid, hvor vi alle sammen lægger os i selen for at finde måder at bruge de mange penge på, de mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

millioner på – her tænker jeg selvfølgelig også på puljen på de 136 mill. kr. – så de bliver til så meget gavn som muligt for byen og byens borgere både i 1999 og på længere sigt.

Vi skal den 8. oktober formentlig, planlagt den 8. oktober, vedtage et budget for 1999. Det skal meget gerne afspejle en stærk og samlet Borgerrepræsentation. Det tror jeg, at byen og byens borgere forventer af os. (*Uro på tilhørerpladserne*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der må hverken komme mishagsytringer eller bifald i denne forbindelse. Vi går straks videre til ordførerrunden.

Lars Engberg (A): Det går godt i Danmark, kurverne knækker den rigtige vej. De ikke alene knækker, fordi det er udtryk for, at den samme tendens som hidtil fortsætter, bare i afdæmpet udgave. Nej, kurverne har vendt. Der hvor de tidligere gik op, f.eks. arbejdsløsheden og kontanthjælpsydelse, så går de nu den modsatte vej.

Jeg bliver nødt til at sige, at alle disse forbedringer er sket under en socialdemokratisk ledet regering. Og jo, nok er der internationalt et opsving, men regeringen har formået at forstærke de positive tendenser ved sin forsigtige økonomiske politik, ved sin agtpågivenhed over for tendenser i samfundet, som kan true den positive udvikling, og ved hele tiden at være på vagt og gribe ind med justeringer, der er afstemt efter behovet.

Det går også godt i København. København er kommet med i opsvinget med nogen forsinkelse i forhold til det øvrige Danmark. Men nu er vi med for alvor, og på nogle områder går det endda hurtigere i den rigtige retning end i resten af Danmark.

Som politikere er vi i den uvante situation for andet år i træk, at de politiske forhandlinger drejer sig om fordeling af puljer. Al politik drejer sig om fordeling af goder. Det er unægtelig et positivt problem, når det, der skal fordeles, er et overskud, når de politiske forhandlinger drejer sig om, hvorvidt det ene eller det andet område skal tilgodeses og i hvilket omfang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg har været med i politik som folkevalgt i over 16 år. Det har hele tiden drejet sig om fordeling, men vel at mærke fordeling af besparelser. I begyndelsen af 1990'erne måtte vi oven i købet gennem ekstra besparelser midt på året. De politiske uenigheder gik på, hvor besparelserne gjorde mindst ondt, og det kunne de politiske partier så have forskellige opfattelser af. Det drejede det politiske spil sig om.

Men nu er bøtten vendt. Nu drejer de politiske uenigheder sig om, hvilke områder der skal tilgodeses med flere penge, og hvilke ikke. Skal skolerne have noget mere, skal idrætten, skal daginstitutionerne og de ældre tilgodeses med flere penge end sidste år? Det skal jeg komme tilbage til senere i talen.

Her skal jeg bare påpege, at det er ulige mere interessant, men også ret nyt for os som politikere, at det er et positivt problem, vi skal løse, ikke et negativt.

Så vil nogle måske sige, jamen det, vi fordeler, er jo bare en omstillingspulje af samme størrelse som de besparelser, vi har kradset ind i de enkelte forvaltninger. Beløbet er jo det samme, omstillingspuljen er på 136 mill. kr. plus 83 mill. kr. til HS, det giver 219 mill., og 2 pct.s besparelsen giver 218 mill. kr., altså det samme.

Sandt nok, men det er stadig et positivt problem, at de penge, vi i fællesskab har vedtaget skal spares i forvaltningerne, ikke længere skal bruges til at dække huller i det kommunale budget. Nu kan de deles ud igen efter en politisk beslutning.

Oven i den omfordeling, som 2 pct.s besparelsen giver mulighed for, har nogle udvalg, f.eks. Sundheds- og Omsorgsudvalget, benyttet lejligheden til en yderligere intern omfordeling, som har givet plads til nye aktiviteter.

Skulle vi droppe de 2 pct.? Visse partier her i Borgerrepræsentationen har jo den opfattelse. Den opfattelse deler vi ikke i Socialdemokratiet.

Én ting skal gøres helt klart: Hvis vi ikke havde de 2 pct.s besparelse, så ville der heller ikke være nogen omstillingspulje at fordele. Det politiske spil, budgetforhandlingerne, ville da være underlagt den nødvendighedens lov, som siger, at for hvert udgifts-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

krævende forslag, vi måtte ønske at stille, skal der stilles forslag om tilsvarende besparelser andetsteds i budgettet, eller naturligvis forslag om skatteforhøjelser.

Men det kan vi jo ikke blive ved med. Vi kan jo ikke dække alle vore ønsker om forbedringer – og dem har vi jo alle, ellers ville vi jo ikke være politikere – ind via skatteforhøjelser; så ville skatten stige til uanede højder. Vi har jo også det hensyn at tage, at vores skatteprocent ikke kan være markant højere end vore nabokommuners.

De gode økonomiske tider er ikke kun en behagelighed og en positiv forudsætning for de budgetforhandlinger, der nu forestår for os alle her i salen. Københavns gode økonomi er også en forudsætning for, at København kan udfylde sin rolle som hovedstad.

Vi husker alle de år for ikke så forfærdelig længe siden, hvor vi måtte stå med hatten i hånden, når vi forhandlede med regeringen om det følgende års økonomiske rammer. Det var ikke, fordi det var ydmygende, for regeringen, i hvert fald fra og med 1993, har behandlet os fair og rimeligt. Regeringen havde også en egeninteresse i at hjælpe København på fode igen. Så det var ligeværdige forhandlinger, men det kunne ikke skjule det faktum, at København økonomisk set havde det skidt, endda rigtig skidt til tider.

Sådan er det ikke længere. København bliver behandlet som alle andre kommuner, hverken værre eller bedre. Selv om det naturligvis for en kortsigtet betragtning er lidt ærgerligt: Kunne vi da ikke bare få lokket nogle ekstra skillinger ud af staten – så er det på den anden side ikke urimeligt. Det er snarere udtryk for, at vi kan klare os selv, og det kan vi jo også være lidt stolte af alle sammen.

Den gode økonomi giver også København den nødvendige rygstøtte i den debat, der raser for øjeblikket, om ændring af hovedstadsområdets politisk-administrative struktur, kort sagt hovedstadsreformen. Udgangspunktet er jo, at der i regeringsgrundlaget står, at HS og sygehusene i Københavns Amt skal lægges sammen. Et yderst fornuftigt forslag, sagligt, fagligt velbegrundet og til gavn for borgerne i hele området. Mange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

unødvendigt overlappende funktioner kunne forenkles og pengene i stedet bruges til service- og kvalitetsforbedringer for patienterne på vore sygehuse.

Hvorfor er det så ikke gennemført allerede, eller i det mindste stillet forslag om det? Ja, det skyldes jo eftersætningen i regeringsgrundlaget, at sammenlægningen er første skridt på vejen mod en hovedstadsreform. Den sætning fik øjeblikkelig alle op af starthullerne. Alle de tidligere positioner fra februar-marts 1996, hvor Birte Weiss' forslag om en hovedstadsreform led et foreløbigt skibbrud, blev indtaget igen.

Vi oplevede så, at regeringen og Amtsrådsforeningen tillod sig under de kommunaløkonomiske forhandlinger i juni måned i ramme alvor at drøfte en bestemt model for en hovedstadsreform hen over hovedet på København. Kun en meget hurtig og meget kras reaktion fra overborgmesteren gjorde, at vi undgik at få en reform trukket ned over hovedet.

Lige nu er vi i en lidt tilsvarende situation. Indenrigsministeren har luftet nogle tanker om den kommende hovedstadsstruktur. Det viser sig dog, at der ligger ganske mange og grundige overvejelser bag.

Jeg tror, vi skal være glade for, at vi sidste torsdag med et bredt flertal kunne vedtage en udtalelse, der beklager fremgangsmåden og vender sig imod en diktatløsning om det lille storamt.

Her er det igen, jeg tænker på Københavns gode økonomi. Tror nogen, at København kunne have afværget denne diktatløsning, sådan som vi faktisk gjorde, hvis vi ikke havde haft orden i eget hus? Hvis vi i de samme dage som Amtsrådsforeningen og regeringen forhandlede havde skullet stå med hatten i hånden og bede om hjælp til at komme ud af et økonomisk udføre på måske flere milliarder kroner, ja, da havde regeringen blot handlet og også handlet uden Københavns accept.

Den gode økonomi i København er med andre ord ikke kun noget, der sikrer borgerne i København en stadig forbedret service. Den er også forudsætningen for, at København bliver hørt som hovedstad og som den store kommune, vi nu engang er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Hvad er det så, vi i Socialdemokratiet vil med en hovedstadsreform? Mange har den opfattelse, at vi ønsker et stort hovedstadsamt fra Hundested til Køge. Intet kan være mere forkert, og det må skyldes manglende evne i formidlingens kunst, at mange har fået den opfattelse, for vi har aldrig haft den.

For os er det totalt uinteressant, hvis en hovedstadsreform blot består i, at alle de traditionelle amtsopgaver, veje, miljø, sygehuse, gymnasier osv. samles i en ny større enhed, også uinteressant selv om den nye større enhed omfattede hele HT-området.

Det, vi ønsker i Socialdemokratiet, er, at der dannes en hovedstadsregion, der magter at løse de opgaver, der følger af vores position som hovedstad og som centrum i en kommende Øresundsregion. Det er udviklingsorienterede opgaver, der skal løses, og det er de store regionale, tværgående opgaver, der udspringer af, at hele HT-området udgør ét sammenhængende arbejdsmarked, der skal løses.

Vi taler ikke om gymnasier og amtsveje. Det er vel knap sikkert, at disse områder ville have fordel af at blive administreret fælles i så stort et område. Nej, vi taler om regionplanlægning: Hvor skal boliger, erhverv, trafikknudepunkter, grønne områder, lossepladser osv. placeres i regionen?

Vi taler om planlægning og administration af trafikken, både den kollektive og den individuelle. Vi taler om udvikling af regionen erhvervsmæssigt og turismemæssigt, områder, hvor regionens indsats ikke alene omfatter hele regionen, men også omfatter en koordinering af indsatsen i forhold til det øvrige Danmark, i forhold til det sydlige Sverige og i forhold til udlandet i det hele taget.

Det er vores vision, det er vores krav til en hovedstadsreform. Opfylder hovedstadsreformen ikke disse krav, bliver den bare, stor eller lille, en perspektivløs og visionsfattig klistren det øvrige lands opgavefordeling ukritisk oven på den bestående struktur i hovedstadsområdet. Det vil blot betyde, at den struktur og opgavefordeling, der var rigtig i slutningen af 1960'erne, nu med 30 års forsinkelse pådømmes hovedstadsområdet uden tanke for 1990'ernes og det næste årtusinds behov.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Så udgangspunktet for en hovedstadsreform er opgaveløsningen. Hvilke regionale opgaver skal løses nu og i fremtiden, og hvilken struktur passer så bedst til at løse disse opgaver?

Det fremlagte budgetforslag er efter Socialdemokratiets opfattelse et godt forslag, så godt, at det fortjener et motto, som passende kunne være: »Servicen op, gælden ned og skatten i ro«. Vi har her i virkeligheden at gøre med de 3 instrumenter eller de 3 håndtag, vi kan trække i under de kommende budgetforhandlinger frem til den endelige vedtagelse i oktober.

Budgetforslaget er udtryk for en forbedret service. Ved udmøntning af omstillingspuljen kan servicen bringes yderligere op, hvis det er det, vi vælger at gøre. Men sætter vi servicen endnu en tak op og bruger flere penge end dem, der er i omstillingspuljen, ja, så må vi enten tage af de penge, der bruges til at nedbringe gælden, eller vi må sætte skatten op.

Omvendt kan vi jo vælge at gældsafvikle i et hurtigere tempo end foreslået. Det betyder enten at vi skal tage fra omstillingspuljen og dermed reducere serviceforbedringerne, eller at vi sætter skatten op for at afvikle gæld yderligere.

Tilsvarende kan vi så have som selvstændigt mål – det tror jeg nu ikke, der er nogen, der har – at skatten skal hæves, og så bliver der jo råd til serviceforbedringer eller større gældsafvikling eller en kombination af det.

Budgetforslaget er altså udtryk for et valg, et valg af balance mellem håndtagene. Det valg, der er foretaget i forslaget, er vi i Socialdemokratiet godt tilfredse med. Vi har ikke noget ønske i Socialdemokratiet om at sætte skatten op. Nok ligger København lunt på listen over skatteprocenter i kommunerne, på landsskalaen sådan cirka midt i, og nok kan vi forvente at komme yderligere ned på skalaen, hvis vi fastholder den nuværende skatteprocent, fordi vi kan forvente om end svage skattestigninger især i amterne, men det er en position, vi i Socialdemokratiet gerne vil fastholde, også fordi Københavns image er – ufortjent ganske vist – at vi har en høj skat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Vi finder det afgørende, at vi ikke bare et enkelt år, men adskillige år i træk gennemhuller den myte.

Jeg er sikker på, at københavnernes sætter pris på stabilitet, også når det drejer sig om skatteprocenter. Københavnerne vil ikke have en siksakkurs, hvor vi det ene år sætter skatten ned – måske lokket af regeringens tilbud om at dække en fjerdedel af tabet – for så året efter at sætte skatten op for at forbedre servicen.

Men dertil kommer det forhold, at københavnernes skatteevne stadig ligger under skatteevnen i de fleste andre kommuner, så en forhøjelse af skatten vil føles langt hårdere i København end andetsteds.

I Socialdemokratiet lægger vi overordentlig stor vægt på at bringe gælden ned. Man kan kalde det en slags fremtidssikring, for det vil jo uvægerlig gøre de kommende års budgetlægning nemmere, jo mindre gæld vi har.

Og så må vi jo ikke glemme, at København stadig, trods de gode tider, har en større gæld pr. indbygger end i sammenlignelige kommuner. Det ville da også være mærkeligt, nærmest uansvarligt, hvis vi ikke netop i gode tider nedbringer vores gæld, som er stiftet helt nødvendigt, da København havde helt anderledes økonomiske problemer at slås med. Kommende generationer vil bebrejde os, hvis vi ikke netop nu gør, hvad vi kan for at konsolidere kommunens økonomi.

Og hvilken service er det så, vi tilbyder byens borgere? Disse år er kendetegnet for Københavns vedkommende ved ekstraordinært store forandringer i befolkningssammensætningen. Der bliver flere – mange flere – børn og unge, samtidig med at ældrebefolkningen mindskes ganske markant.

Også den erhvervsaktive del af befolkningen vokser, men ikke påfaldende meget, og netop den aldersgruppe bruger jo ikke så meget den kommunale service, men deres børn gør, og det stiller store krav til omstilling af de kommunale ydelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Det er påfaldende, at bevægelserne, forandringerne, dels er meget kraftigere i København end i andre kommuner, dels og til dels går i modsat retning af, hvad vi ser andre steder.

Hvis man spørger, hvorfor det er sådan, er svaret ikke entydigt. Mange faktorer spiller ind, men det er et godt gæt, at en del af forklaringen er den boligpolitik, vi har ført gennem flere år, og som nu begynder at vise resultater. Det er bl.a. mange års byfornyelse, der nu begynder at slå igennem, selv om vi nok alle kunne ønske os et yderligere højt tempo.

I den forbindelse må vi appellere indtrængende til regering og Folketing om at bringe de statslige byfornyelsesmidler som minimum op på niveauet for 1997 og tidligere. En beskæring af byfornyelsesmidlerne er antikøbenhavnsk politik. Finanslovforslaget må ganske enkelt laves om, og alle partier herinde bør bruge deres respektive forbindelser til Christiansborg til at presse på.

Men også andre forhold spiller ind. Mon ikke det betyder meget for familiernes beslutning om at blive boende i København, også når familien får børn, at København hele tiden, også i de år, hvor pengene var få, har stået for en politik med høj service til borgerne, samtidig med at vi førte en skattepolitik, som nu stille og roligt har bragt os i en position, hvor København ikke længere er skatteførende, men tværtimod som sagt ligger midt i feltet af landets kommuner?

De markante demografiske ændringer stiller store krav til omstillingsparathed og fleksibilitet i tankegangen, når budgettet skal lægges, og den kommunale service skal fastlægges i budgettet for det kommende år.

Budgetterne, der vedrører børnene, er udtryk for denne fleksibilitet. Den kraftige indsats over for denne gruppe, som indeværende års budget er udtryk for, er fastholdt i budgetforslaget. Konkret drejer det sig om 172 mill. kr. til fortsat udbygning af folkeskolen og 109 mill. kr. til daginstitutioner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Men selv med så mange penge til udbygning, penge, som vi for bare få år siden ikke ville have drømt om i vores vildeste fantasier, at vi havde råd til, er det vigtigt, at pengene bliver brugt fornuftigt og med omtanke. Vi kan ikke bare begynde i den ene ende af byen og udbygge eller nybygge skoler. Det må ske efter en plan og i overensstemmelse med nogle principper.

For Socialdemokratiet er det vigtigt at fastholde, at hovedreglen er, at de bestående skoler udbygges og renoveres for at klare efterspørgslen fra de mange børn. Kun hvor udbygning og renovering ikke kan lade sig gøre, vil det være nødvendigt at bygge nye skoler.

Dette princip er – ud over at være udtryk for almindelig sund fornuft, man skrotter da ikke bare uden videre de værdier, som de bestående skoler har, alle deres mangler ufortalt – også nødvendigt af prioriteringsmæssige grunde.

Selv om det går godt i København, så skyldes det jo ikke, at vi har fundet en guldmine i vores undergrund, som vi bare kan bruge løs af. Også andre kommunale indsatsområder har behov for vores bevågenhed. Det gælder f.eks. vores daginstitutionstilbud.

Vi har som bekendt for flere år siden vedtaget en pasningsgaranti fra børnene er 1 år gamle. Det har krævet store investeringer. Man behøver ikke at gå meget rundt i byen, før man støder på indtil flere byggepladser, hvor der bygges daginstitutioner.

Det har heller ikke gjort opgaven lettere, at den stigende beskæftigelse, og den skal vi være glade for, selvfølgelig har ført til større efterspørgsel efter pasningsmuligheder. Men vi har klaret det. Pasningsgarantien er en realitet, samtidig med at tilbuddet om pasning er blevet mere fleksibelt både hvad angår institutionernes åbningstider og hvad angår viften af forskellige pasningstilbud.

Børns pasningsbehov er jo forskelligt, ikke alt kan indpasses i den vante institutionsramme. Busser, udflytterbørnehaver m.m. er udtryk for en erkendelse af behovenes mangeartethed. Men det skal være pædagogiske tilbud, det står fast.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Fastholdelsen af pasningsgarantien er en ikke ringe bedrift, hvis man nu skal sige det med jysk underdrivelse. Det er en bedrift, vi alle kan være stolte af. Vi vil i Socialdemokratiet gerne gå videre, sikre pasningsgarantien på ethvert tidspunkt af året eller sikre pasningen også før 1-års-alderen. Det er vores ambition, vores mål, som vi på sigt gerne vil have opfyldt.

Men lige her og nu skal ambitionen naturligvis afpasses med andre af de hede drømme, vi også har. En af dem er at forbedre folkeskolen ikke kun bygningsmæssigt, det vil vi også, og det er en nødvendighed, men vi vil også gerne se på kvaliteten af den undervisning, vi giver børnene.

Vi har igennem flere år disponeret flere midler til IT i folkeskolen. Det var nødvendigt og er det stadig. Sidste år tilførte vi midler, så børnene kunne få flere ugentlige timer. Det gjorde vi ikke som udslag af tilfældig ødselhed eller pludselig formuenhed. Vi gjorde det, fordi vi havde og har et alvorligt ønske om forbedring af den undervisning, vi giver folkeskoleeleverne.

Vi er derfor meget betænkelige – igen en jysk underdrivelse – ved den beskæring af timetallet, som ligger i budgetoplægget fra U- og U-udvalget. Vi er ikke enige. Vi synes, det er en forkert udvikling.

Selv om Borgerrepræsentationen naturligvis kan gå ind i et udvalgs budgetoplæg og ændre udvalgets prioriteringer, så synes vi nok, at udvalget og skoleforvaltningen bør prøve at se efter, om der ikke alligevel skulle kunne findes et andet sted i skolebudgettet at spare disse millioner.

Og så vil jeg gerne gøre overborgmesterens ord til mine og gentage, at i så fald synes vi, at vi bør belønne den gode vilje og evne og se på, om der ikke i de kommende forhandlinger kan blive plads til at lægge en yderligere timetalsforbedring oven i hatten, ikke for udvalgets skyld og slet ikke for dets formands skyld, men for børnenes skyld. Vi synes i Socialdemokratiet, at det er forsøget værd, og det kræver kun et positivt udspil fra U- og U-forvaltningen og udvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Mange af de voksne psykisk udviklingshæmmede københavnere bor på institutioner i Københavns Amt, fordi vi ikke selv har tilbud nok. Derfor har bestræbelserne i flere år gået på, at disse københavnere skulle tilbydes bolig i København i bofællesskab eller lignende. Når så Københavns Amt oven i købet sætter taksterne op, så er det på tide, at vi i København accelererer processen og etablerer botilbud her i byen, hvor vi i al beskedenhed også er bedre til det end i amtet.

Denne omstilling lægges der op til i budgettet fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Men enhver af os kunne vist godt ønske, at der kunne blive råd til at sætte endnu mere fart i omstillingen.

Omsorgen for de ældre er et andet område, der er stærkt påvirket af den ændrede befolkningssammensætning. Der bliver færre og færre ældre og dermed færre til at efterspørge kommunal service på dette område.

Et mål for servicen er derfor ikke så meget, hvor mange plejeboliger og ældreboliger vi har til rådighed, eller hvor mange hjemmehjælpere vi har ansat. Servicen skal snarere måles som dækningsgrader, på, hvor lang ventetiden er og på kvaliteten af de offentlige ydelser.

Udgangspunktet for den nødvendige omstilling er godt. København har pænt korte ventetider og et antal ældreregnede boliger i forhold til antallet af ældre, som hører til landets højeste.

Men udfordringerne er ikke desto mindre kolossale, for samtidig med den af demografien nødvendiggjorte omstilling skal de eksisterende plejeboliger moderniseres, så de opfylder tidens krav.

Budgetoplægget fra Sundheds- og Omsorgsudvalget tager udfordringerne op. 4 plejehjem af de mindste, og hvad angår fysiske faciliteter de ringeste, foreslås nedlagt. Moderniseringsprogrammet fortsættes, og dækningsgraden fastholdes på det høje niveau, ja, den stiger endda fra år 2000.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Altså kan vi være sikre på, at den tid, de ældre skal vente, fra de bliver visiteret, til de kan flytte ind i en ældreegnet bolig, stadig er rekordlav.

Oven i alt dette kommer så, at det er nødvendigt at gøre en ekstra indsats for at få nedbragt antallet af plejehjemsvisiterede, som er færdigbehandlede på hospitalerne. Det tal skulle gerne ned på 50. Det kan blive svært, endog meget svært.

Også på andre områder, f.eks. de fysiurgiske klinikker, foreslås det at overføre opgaver fra HS til kommunen. Vi vil i Socialdemokratiet gerne lægge op til en diskussion af, hvordan en sådan overførsel nærmere kan foregå.

HS-budgettet er også til debat her i aften. Jeg synes, det er fantastisk læsning, når der i HS-budgettet står, at HS i sin 3-årige levetid faktisk har præsteret et fald i kommunernes sygehusudgifter på 4 pct., mens resten af landet har haft en stigning på 7 pct. Og det fald, som svarer til 120 mill. kr., er sket, samtidig med at ventetiderne i HS stadig er de laveste i landet. Det er flot klaret.

For 1999 foreslår HS øget betaling fra kommunerne. Vi er i Socialdemokratiet indstillet på at lade 83 mill. kr. af omstillingspuljen blive stående til HS som foreslået i budgettet.

Men der er flere problemstillinger, vi må forholde os til. Vi bliver nødt til at se på og se positivt på at begynde udbygningen af psykiatrien på Amager. Vi har lovet det, og vi kan ikke være forholdene på Kommunehospitalet bekendt.

Og ventetiderne er vigtige. I 1998-budgettet gav vi en ventetidspulje, så vi kunne sikre højst 3 måneders ventetid. Den pulje er sparet væk i 1999-budgetforslaget. Vi bliver nødt til sammen med de andre partier, der stod bag ventetidsgarantien, at forholde os til, om vi kan forestille os en relancering af garantien, som tager højde for de nuværende økonomiske realiteter.

Budgetoplægget fra Bygge- og Teknikudvalget rummer en endnu ikke løst problemstilling vedrørende brandvæsenets budget. Lad mig sige det så klart, at det ikke kan misforstås: Vi har i København et brandvæsen, der hører til landets bedste, og hvor kva-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

liteten er i top. De klager, man hører andre steder fra i landet, med for lange responstider og utilstrækkelig indsats, hører man ikke i København.

Det er imidlertid ikke det samme som at alt blot skal køre videre som hidtil. Også i brandvæsenet er der behov for nytænkning og omstilling. Senest har vi i Bygge- og Teknikudvalget tiltrådt en samarbejdsaftale med Frederiksberg. Det er positivt, og det peger fremad, og det kan kun ærgre, at en stor del af de andre omegnskommuner har sagt nej til et tilsvarende samarbejde.

Frederiksbergsamarbejdet løser en del, men også kun en del af udvalgets ikke løste budgetproblem.

Opmærksomheden har været rettet mod det meget høje sygefravær blandt brandmændene og brandmændenes overenskomst.

Hvad angår sygefraværet viser de allersæneste tal frem til den 1. juli, at sygefraværet afgjort er på vej nedad, om end det stadig ligger lidt over det kommunale gennemsnit, også selv om man renser tallene for tilskadekomst i tjenesten og justerer for det faktum, at opgørelsesmetoderne må være forskellige på grund af brandmændenes særlige vagtordning.

Forskellige tiltag både fra ledelsens og brandmændenes side tyder nu på, at den positive udvikling i sygefraværet vil fortsætte. En vis budgetmæssig gevinst vil dette sandsynligvis have. Derudover er der for os ingen grund til at debattere den sag. Udviklingen går den rigtige vej.

Hvad angår brandmændenes overenskomst har det været fremført, at brandmændene i København har færre døgnvagter på et år end andre kommunale for slet ikke at tale om private brandkorps. Det er der dog ikke enighed om, og i Socialdemokratiet sætter vi vores lid til, at det nødvendige opklaringsarbejde, som er igangsat, fremskynedes, så resultatet vil kunne indgå i de videre budgetovervejelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Udgangspunktet må være, og det forstår jeg også, at brandfolkene er enige i, at københavnske brandmænd har samme reelle arbejdsbyrde som de kolleger, der er ansat i andre kommunale brandvæsener, der lønner efter KL's overenskomst.

Forhåbentlig vil afklaringen af arbejdstidsspørgsmålet sammen med andre nødvendige tiltag i brandvæsenet løse det budgetmæssige problem i et sådant omfang, at den øvrige Bygge-og Teknikforvaltning friholdes mest muligt for yderligere besparelser.

Lad mig sige nogle ord om idrættens forhold i København.

Ingen skal være i tvivl om Socialdemokratiets holdning i denne sag: Vi ønsker at forbedre forholdene for idrætten. Vi vil gerne være med til at igangsætte en proces, der med tiden kan føre til, at vi i København indhenter det efterslæb, lad os bare indrømme det, som vi har på dette område. Tal og rapporter fra KI viser, at vi er bagud, når det drejer sig om idrætsfaciliteter, sammenlignet med andre kommuner.

Nu skal det hele jo ikke males sort i sort. Vi står netop i begreb med at indvie senere på måneden Multihallen eller Tre-i-en-hallen, eller Klub Danmark Hallen, hedder den vist nu, i Valby. Og DGI-byen i Brune Kødby betyder et markant løft ikke bare til Vesterbro, men til hele byen, og flere andre ting kunne nævnes. Vi skal slet ikke glemme de mange faciliteter for den brede idræt og sport, som KUC og vores medborgerhuse kan tilbyde, og som er enestående også i sammenligning med andre kommuner.

Men alligevel, vi vil gerne i Socialdemokratiet starte en proces i retning mod bedre idrætsfaciliteter, også fordi antallet af unge vil stige i de kommende år.

Efter vores opfattelse gælder det i første omgang om at få åbnet svømmehallen på Østerbro. Projektet er dyrere end oprindeligt antaget, men vi synes, det er vigtigt at komme i gang og få fortsat den positive udvikling, der er påbegyndt med Multihallen og DGI-byen.

Forhåbentlig vil også de kommende år give os så meget luft, at vi kan fortsætte denne kombination af nybyggeri og renovering.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg har ikke omtalt alle hjørner af budgetforslaget og vel heller ikke alle de knaster, som de kommende forhandlinger kan tænkes at dreje sig om. Men jeg har forsøgt at nævne, hvad vi er godt tilfredse med, og hvad vi er mindre tilfredse med.

Som helhed er det samlede budgetforslag et utrolig godt udgangspunkt for forhandlingerne i den kommende tid mellem partierne, godt fordi hovedparten af den kommende proces vil dreje sig om løsning af det positive problem, det er, at der er nogle penge, der skal fordeles.

Vi behøver ikke at gå langt uden for kommunen for at se, hvor meget anderledes og mere fordelagtigt vores situation er i sammenligning. Det skal vi naturligvis være glade for og stolte over. Vi har alle i større eller mindre udstrækning vores del af æren for den gunstige situation.

Mit ønske til de kommende forhandlinger må derfor være: Lad os diskutere, lad os være uenige om mangt og meget, men lad os alligevel ikke rasle så meget med sablerne, at det kommer til at ligne en krig. For krige har altid både vindere og tabere, og ønsket må dog være, at vi alle vinder noget i det kommende budget. Det kan vi, hvis alle partier ligesom Socialdemokratiet går til forhandlingerne i en positiv ånd og med ønsket om at nå resultater.

Det er i hvert fald vores holdning i Socialdemokratiet, og i den ånd vil vi gerne invitere alle øvrige partier til drøftelser om budgettet for 1999, så vi i størst mulig enighed kan fastlægge rammerne for kommunens ydelser til næste år over for københavnernes.

Jens Johansen (F): »Det nye København« blev Budget 98 kaldt, og vi havde alle store forventninger til det nye udvalgsstyre i Københavns Kommune og til alt, hvad det kunne give af politisk indflydelse og kvalitetsudvikling af kommunens udvalgsområder. Men i år ser vi så, at »Det nye København« bruger de gamle, kendte metoder, når der skal lægges budget for fremtiden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

For det første, at den stramme finansielle ramme, som er vedtaget af Socialdemokratiet og de borgerlige partier, videreføres endnu et år med en 2 pct.s grønthøsterbesparelse på alle lønkonti i kommunens forvaltninger, som dels bruges til gældsafvikling, dels lægges i en pulje til fordeling af Borgerrepræsentationen. Da den flerårige aftale i sin tid blev indgået, gjaldt den for 3 år: 1997, 1998 og 1999, men nu lægges der op til, at 2 pct.s besparelsen videreføres.

Jeg vil på det kraftigste opfordre Socialdemokratiet til at revurdere denne økonomiske politik. Den stammer fra 1980'ernes borgerlige finanspolitik, og den er baseret på teoretiske antagelser, som ikke har hold i den københavnske virkelighed.

Er metoderne ikke nye, så er retorikken det heller ikke. Den pulje, som er tilbage af 2 pct.s besparelsen, kaldes et overskud. Det er ikke så lidt af en tilsnigelse først at klemme forvaltningerne endnu en gang, endnu et år, og så kalde rovet for et overskud, og på den baggrund erklære sin tro på fremtiden. Oven i købet beskyldes kritikere af den bevidstløse grønthøsterbesparelse for at være konservative, der er modstandere af omprioriteringer.

Her må SF melde hus forbi. I SF er vi ikke imod omprioriteringer. Vi er ikke i tvivl om, at der med et budget på 41 milliarder, som er mange penge, kan findes penge, som kan anvendes bedre og flyttes fra én opgave til en anden. De andre partier ved, at det er vores opfattelse, det har vi vist igennem årene. Vi er heller ikke imod effektivisering. Det har vi bl.a. vist sidste år, da vi indgik den historiske aftale om skolernes budget her i 1998.

Men vi er imod den bevidstløse grønthøsterpolitik, som uden smålige politiske hensyn pålægger alle forvaltninger en besparelse på 2 pct. år efter år. Grønthøstere er noget farligt skidt, det ved enhver landmand. Grønthøstere kan nemlig betyde lemlæstelse og død for det spædeste og svageste liv i en græsmark.

SF kræver omtanke, når det gælder omstilling, og vi vil ikke op at køre på grønthøsteren. I stedet vil vi en langt mere differentieret fremgangsmåde, når det gælder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

omstilling og effektivisering. Der er efter SF's opfattelse kerneområder, som skal friholdes for besparelser.

I år betyder 2 pct.s besparelsen, at alle de forbedringer, som SF og Socialdemokratiet fik skabt på timetallet i folkeskolen, sættes over styr. Det er da ikke effektivisering. Det betyder ikke, at eleverne får mere ud af den kortere undervisningstid. Det er nærmest hærværk, og vi vil være med til at rulle denne besparelse tilbage.

I øvrigt må vi på den udmelding, som er kommet fra overborgmesteren, om en rullende indskoling, sige, at det er SF's uddannelsespolitik, det fremgår med al mulig tydelighed af vores uddannelsespolitiske program. Vi vil meget gerne være med til at se på, at børnene starter i børnehaveklassen på deres 5-års-fødselsdag.

Sparekravet betyder, at et område som gymnasierne er pålagt en 2 pct.s besparelse, selv om vi alle ved, at dette område er styret af love og ministerielle regler.

Når det gælder danskundervisning af voksne indvandrere, så må vi konstatere, at vores argumenter fra tidligere er blevet hørt, og at området i år ikke er pålagt denne besparelse. Sparekravet betyder, at museerne skal til at opkræve entré. Hvor borgerne førhen havde fri adgang til de københavnske museer, skal de nu hoste op med skillingerne for at få del i kulturen.

Sparekravet betyder, at Københavns Brandvæsen vil komme ned under det niveau på beredskabet, som efter SF's vurdering kræves i lovgivningen.

Det betyder, at plejehjemmet Tuborghjemet skal lukke, selv om vi har for få plejehjemspladser i København og HS har en, som også sagt af en anden ordfører, alt for lang venteliste af færdigbehandlede, som venter på at få en plejehjemsplads.

Det er bl.a. de klare forringelser og nedskæringer, som er grundlaget for den »tro på fremtiden«, som overborgmesteren omtaler. I SF kalder vi det udsigtsløst.

Dertil kommer så, at alle udliciterede opgaver og opgaver, som varetages af private, friholdes. Økonomidirektoratet har på vores spørgsmål oplyst, at der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

udliciteret opgaver, som svarer til en lønsum på 3,7 mia. kr. 2 pct. af dette beløb er 74 mill. kr., som kommunen mister i effektiviseringsgevinst.

Konklusionen er klar: Udlicitering forhindrer effektivisering og omstilling, og 2 pct.s besparelsen forvrider ligestillingen mellem kommunens egne forvaltninger og de private, som løser opgaver for kommunen. Derfor vil vi fra SF stille krav om, at der i 1999 findes en merfinansiering til omstillingspuljen fra de udliciterede områder, og beløbet anslås at være 74 mill. Det kan simpelt hen ikke være rimeligt, at kommunens egne forvaltninger og institutioner stilles ringere end de private opgaveløsere, som er blevet hyret af kommunens forvaltninger.

Det er jo helt grotesk, når det galgenhumoristisk er blevet foreslået, at vil man f.eks. undgå besparelser på skoleområdet, ja så kan man udlicitere folkeskolen.

Desuden vil SF også allerede nu varsle, at vi ønsker privatiseringsområdet kulegravet. Det skal dels ske i forbindelse med den afrapportering om udlicitering af serviceområder, som kommunen skal fremlægge hvert andet år, og det skal ske i forbindelse med fornyelse af de udliciteringsaftaler, som udløber i de kommende budgetår.

Og så et par ord om budgetproceduren. Den ligner tidligere års fremlæggelse fra dengang budgetforslaget var overborgmesterens forslag til budget. Men i år er der en forskel. Det bliver tydeligt og afsløres af ordvalget. Budgettet kaldes nemlig »vores forslag« og bliver brugt på en måde, som især Socialdemokrater elsker. Det er »vores budget«, ligesom det er »vores øk« og »vores København«.

Men det er ikke vores budget, det er ikke SF's budget. Det er jeres budget. Og når vi siger »jeres«, så er det fordi der bag budgetforslaget er et flertal, bestående af Socialdemokratiet og de borgerlige partier, det bliver bare ikke rigtig synligt. I stedet ser det nærmest ud, som om der er bred enighed om »jeres« budgetforslag, men det, der er enighed om, er, at Borgerrepræsentationen nu skal behandle det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Også det ligner forholdene i »Det gamle København«, hvor overborgmesteren forelagde sit budgetforslag og i de seneste år ønskede at give det udseende af, at der var bred opbakning.

Men i virkeligheden forholder tingene sig anderledes i år, end man på overfladen får indtryk af. Budgettet er lagt frem til behandling i BR, men det er i år et budget, hvis rammer er lagt af Socialdemokratiet og de gamle borgerlige partier, og når budgettet skal vedtages endeligt, ja så bliver det helt sikkert vedtaget af de partier, som står bag forslaget. For her er der i »Det nye København« tale om en forskel i forhold til tidligere: Selve budgettet og ikke blot ændringsforslag skal vedtages.

Så bag den tilsyneladende brede enighed gemmer sig en alliance mellem Socialdemokratiet og de borgerlige, og det er faktisk de samme borgerlige partier, som for trekvart år siden førte valgkamp på temaet: Et systemskifte i København. Jo, det nye København har ført til et systemskifte: Socialdemokratiet er søgt til højre.

Resultatet er et budgetforslag og en fremlæggelse, der er det rene skønmaleri. Det er jeres budget for, hvordan jeres København skal se ud i fremtiden. Det er ikke vores. For i SF vil vi en udvikling, som går en anden vej.

Oven i den stramme finansielle ramme, som er lagt af S og de borgerlige, kommer så, at aftalen mellem staten og kommunerne i år har været historisk dårlig. Efter at regeringen op til valget i marts har lovet guld og grønne skove, har Lykketoft lukket for kassen, og det er ikke muligt for kommunerne at leve op til valgløfterne.

Desuden rammer flere statslige initiativer og dele af aftalerne Københavns Kommune hårdere end andre kommuner. Det gælder f.eks. hjemløseområdet, de tidligere § 105-institutioner, nu § 94-institutioner, og det gælder byfornyelsen, som den socialdemokratiske ordfører gjorde meget ud af.

Også hovedstadsreformen bliver der plads til i årets drøftelser. Lad den da få et par ord med på vejen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

I SF mener vi, at der er brug for en hovedstadsreform nu, der bl.a. kan være med til at løse de meget store problemer, HS og Københavns Amt har med sygehusene. Det er på høje tid, og det er stærkt påkrævet.

Men vi ønsker ikke flere selskaber med et demokratisk underskud. Vi ønsker en folkestyret offentlig service. Derfor vil vi i SF have et lille hovedstadsamt, og da vi mener, at bystyret skal ud i bydelene, ja så er SF's prioriteter også sat:

SF vil have et lille hovedstadsamt og en ændret opgavefordeling mellem amt og kommuner. SF vil have bydelsstyre og socialt retfærdige og solidariske udligningsordninger.

SF vil en hovedstadsreform, der betyder folkestyre, demokrati, nærhed, selvforvaltning, social retfærdighed og kvalitet. Og hvis det betyder, at Københavns Kommune afvikles, ja så er det for SF sekundært i forhold til målet.

Det er simpelt hen for påfaldende, at et så stort flertal af BR's medlemmer i torsdags stemte for den foreslåede udtalelse fra Socialdemokratiet om det lille hovedstadsamt. Det lugter alt for meget af taburetklæberi.

Bedre bliver det så ikke i dag, hvor dette flertal peger på grunde til at bekræfte sig selv i troen på, at det har en retfærdig sag. Jeg citerer fra overborgmesterens tale, der angiver, at vi nu har orden i vores økonomi, at vi står samlet, og at vi faktisk har en god sag. Det er jo det rene »Kejserens nye klæder«. I har jo ingenting på. Det er jo tomme udsagn.

Kommunen har orden i sin økonomi, siges det. Jamen hvad er prisen? Kommunehospitalet skal lukkes, det er prisen. Et HS, der har endog meget store økonomiske problemer, det er prisen. En Borgerrepræsentation, der er sat fra bestillingen på et af de allervigtigste områder, nemlig sygehusvæsenet, det er prisen.

Vi står samlet, siges det. Ja, det skal jeg love for. I står samlet og det uden smålig skelen til, hvad partierne siger i Folketinget. Det er simpelt hen for påfaldende, og prisen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

kan meget vel blive, at den samlede front bliver en isoleret front, som sætter sig uden for enhver indflydelse.

Vi har faktisk en god sag, siges det. Undskyld, men i SF har vi svært ved at få øje på den gode sag. Til gengæld kan vi sagtens få øje på det moralsk styrkende i den slags udsagn.

Det er altså ikke troværdigt, når en forsamling i den grad kæmper for sin egen magt. Det er slet, slet ikke troværdigt, når vi nu alle sammen godt ved, hvad de forskellige partiers politik er inde på Christiansborg og blandt medlemmerne.

I SF har vi gjort meget ud af at understrege, at forslaget til Budget 99 er jeres forslag og ikke vores forslag. SF's forslag til budgettet ser helt anderledes ud. Det giver sig selv, for der er en forskel på jeres målsætninger og på vores målsætninger.

I SF vil vi gerne medvirke til omstilling og effektivisering, men det skal ske på en helt anden måde, end det sker i jeres budgetforslag. Det skal ske meget mere målrettet og differentieret, og det skal ske på baggrund af politisk udmeldte prioriteringer. 2 pct.s besparelsen er alt for tilfældig og har alt for mange forringelser som resultat. Derfor vil SF arbejde på at få rullet 2 pct.s besparelsen tilbage, og vi forhandler gerne med alle andre partier om at gøre det sammen.

SF vil i forhandlingerne pege på merfinansiering af budgettet, fordi vi mener, at der er meget vigtige opgaver, som skal løses i 1999, og som endnu ikke er med i budgettet.

Vores budget og vores visioner begrænser sig ikke til, hvad der kan opnås med en omstillingspulje på 136 mill. kr. SF vil nå længere i 1999.

SF vil have indflydelse på budgettet på en række kerneområder i kommunen. Derfor er vi indstillet på at indgå aftaler, som kan udvikle og forbedre den kommunale service. Vi er indstillet på merfinansiering. Men vi ser, som det må være klart for enhver, også en række alvorlige problemer i jeres fremlagte budgetforslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

SF vil gå seriøst ind i de kommende forhandlinger for at indgå en aftale, og det gør vi med 3 politiske krav, som skal udmøntes i forbedringer og ændringer i det foreslåede budget.

Kravene er for det første en trafik- og miljøpakke, for det andet en integrationspakke og for det tredje et krav om forbedringer for svage og udstødte grupper.

Om trafik- og miljøpakken er der at sige, at hele grundlaget for Københavns Kommunes Trafik- og Miljøplan er skredet. Biltrafikken øges fortsat i stedet for at stagnere, som det var forudsat i den Trafik- og Miljøplan, som er grundlaget for kommunens trafikpolitik. De få initiativer, som er gennemført, har ikke tjent til at begrænse stigningen, som det ellers var hensigten.

Derfor mener SF, at der skal sættes ind med yderligere initiativer, hvis blot målene i Trafik- og Miljøplanen skal nås. Vi har i SF en formodning om, at alle forudsætninger må være til stede for, at der er politisk vilje til at gennemføre den vedtagne plan. Det har den højeste prioritet i vores kommende forhandlinger om det sidste budget i dette årtusind.

SF mener, at vi skal gå ind i år 2000 med synlige resultater i form af trafik- og miljøforbedringer, og Budget 99 er det sidste udkald.

Den kollektive trafik skal styrkes og privatbilismen begrænses. Det skal være lettere for busserne at komme frem i byen. Der skal være kortere skiftetider mellem de offentlige transportmidler og en hurtigere stationsadgang for passagerer. Der skal etableres vandbuslinier i havnen, så Holmen forbindes med den Indre By, som skal betjenes med eldrevne servicebusser.

Der skal ske forbedringer af cyklisternes forhold i København, flere og bedre cykelparkeringsmuligheder i Indre By ved stationerne og andre steder, nye cykelstier og renovering af gamle og flere cykelruter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

I SF vil vi fremsætte forslag til et stort antal initiativer til begrænsning af den private biltrafik, så Middelalderbyen bliver bilfri inden år 2000.

Så skal vi også rydde op efter fortidens forsømmelser, så vi får skabt et sundt miljø, især for de børn, som vokser op og benytter kommunens institutioner. Det er vigtigt, at vi kommer i gang med jordoprensningen. Derfor ønsker SF økonomi til at finansiere et antal pilotprojekter, hvor den værst forurenede jord omkring daginstitutioner oprenses, så vi kan få skabt viden, som er nyttig, når oprensningerne for alvor skal i gang. Desuden skal oprensningen af gasværksgrundene videreføres, sådan som vi også har fået penge til det.

For det andet vil vi om integrationspakken sige, at sidste år fik SF vedtaget et forslag om, at der skulle udarbejdes en handlingsplan for etnisk ligestilling i personalepolitikken. Siden er der vedtaget en målsætning, men handlingsplanen lader vente på sig.

Derfor vil vi stille forslag til budgettet, som skal sætte gang i den proces, som startede med vedtagelsen af SF's forslag sidste år. Det er vigtigt, at ledelse og medarbejdere bevidstgøres om, at kommunen har en personalepolitik, der baseres på etnisk ligestilling.

Der skal arbejdes med holdninger og virksomhedskultur, og bl.a. ledelsesfora, samarbejdsudvalg, tillidsrepræsentanter og ansættelsesudvalg skal bevidstgøres om, at etnisk ligestilling også og især har at gøre med de valg, som personalet træffer i det daglige arbejde.

Vi forventer i SF, at handlingsplanen for etnisk ligestilling i kommunen som arbejdsplads søsættes med lige så stor styrke og gennemslagskraft, som det skete, da sygefraværet sattes i fokus. Det kræver naturligvis økonomi.

SF's forslag til udviklingsplan for undervisning af tosprogede i folkeskolen blev vedtaget i foråret. Men planen skal følges op, og det er vigtigt, at der afsættes ressourcer til en målrettet indsats for at gennemføre handlingsplanens intentioner, som et bredt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

flertal har tilsluttet sig.

Med et stigende antal ældre indvandrere er der brug for etniske plejehjemspladser, ligesom det skal være muligt at få udbragt etnisk mad. Den højt priste valgfrihed skal også være en kulturel valgfrihed.

Desuden skal de etniske grupper have mulighed for at modtage sagsbehandling og kommunal information på deres modersmål.

Og så har Folketinget vedtaget en integrationslov, som får store konsekvenser for kommunens institutioner og forvaltninger. Integration af flygtninge og indvandrere må ikke tabes på gulvet, blot fordi ansvaret flyttes fra Dansk Flygtningehjælp til kommunen.

Vi har i SF noteret os, at der er afsat en pulje til denne opgave i budgettet, men vi vil have klarhed over, om de afsatte midler slår til. Det er et spørgsmål, som vi vil vende tilbage til under forhandlingerne og i fremtiden. Det er et løfte.

For det tredje er det omkring svage og udstødte grupper vores opfattelse, at den nye sociallov taber de allersvageste grupper på gulvet, nemlig de grupper, som er ude på den yderste revle, og som ikke kan gennemgå en aktivering, eller som der ikke kan udarbejdes handlingsplaner for af de kommunale forvaltninger. Ja, for nogle af dem er den eneste kontakt med det kommunale system en anonym bankkonto, hvor deres bistandshjælp sættes ind, fordi de er uønskede på socialcentrene.

Som hovedstad har København et særligt problem og dermed et særligt ansvar. Det nytter i dette spørgsmål ikke noget at se bort fra, at København også er hovedstad, og at byen virker som en magnet på mennesker, der har store sociale problemer.

Udviklingen omkring § 94-institutionerne illustrerer disse problemer med al mulig tydelighed. Den nye sociale servicelov ligner et skrivebordsarbejde, hvor penneførereren har glemt de allersvageste grupper.

Nu kan man indtage det standpunkt, at lovændringer er en folketingsopgave, og det gør vi også i SF, og det gælder såmænd også lovændringer, som fører til en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

hovedstadsreform. Men samtidig vil vi ikke blot se til, mens disse grupper skubbes ud på endnu dybere vand, længere ud end den yderste revle. Kommunens ansvar er derfor et dobbelt ansvar: At gøre opmærksom på disse gruppers problemer og at sørge for tilbud til dem, mens vi venter på en lovændring.

I SF ønsker vi, at kommunen indfører en plejegaranti, der gør frit boligvalg, hjemmehjælp og service til en rettighed for de ældste borgere. Det krav er usvækket også for Budget 99. Derfor bryder vi os bestemt heller ikke om, at budgettet indeholder et forslag om lukning af Store Tuborghjemmet, og at budgettet baseres på en lang venteliste til plejehjemspladser.

Vi konstaterer, at kommunen mangler 300 plejeboliger. De skal naturligvis bygges i en kvalitet og standard, som er fremtidssikret, og i en takt, som er forsvarlig.

Når vi i SF har prioriteret vores politiske krav til Budget 99, så indebærer det ikke, at vi har lagt tidligere mærkesager på hylden.

Pladsgarantien er et af SF's krav. Vi er overbevist om, at pladsgarantien er en af årsagerne til, at unge familier bliver boende i kommunen. SF vil medvirke til at sikre pladsgaranti fra barnets første år og sikre fritidshjem og klubber for de ældste børn.

Beskæftigelsen er et andet område, som SF vil vende tilbage til i forhandlingerne og i den kommende tid. Der er et stort behov for uddannelse og aktivering.

Byfornyelsesaktiviteterne er et oplagt område, selv med en reduceret ramme. Det samme er de udliciterede opgaver, som skal genforhandles i den kommende tid. I SF vil vi, at kommunen skal bidrage meget mere aktivt og aggressivt til at skabe beskæftigelse blandt ledige og arbejdsløse, end det er tilfældet i øjeblikket.

I øvrigt skal jeg henvise til de enkelte ordføreres indlæg, der vil komme ind på de enkelte udvalgsområders budgetter.

En nyskabelse i år er, at de generelle bemærkninger til budgettet ikke har nogen afsender. Det er ikke overborgmesterens generelle bemærkninger, som det tidligere var tilfældet. Det er ikke et politisk flertals generelle bemærkninger, som er blevet hamret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ud efter lange forhandlinger i Økonomiudvalget. Det er derimod målsætninger og bemærkninger, som er til behandling i forbindelse med forhandlingerne om budgettet. Det er lidt kuriøst, men o.k., det kuriøse har også sin ret.

De indledende sætninger er et værdigrundlag, som er blevet udarbejdet under inddragelse af de administrerende direktører i kommunens forvaltninger. I SF mener vi faktisk, at det er et fint initiativ, at de enkelte institutioner og forvaltninger styres med et værdigrundlag frem for med ordrer sendt gennem de til tider lange kommandoveje, der er i kommunen. Vores administrerende direktører – og jeg siger med vilje »vores« – skal have ros for initiativet.

Dette synspunkt indebærer selvfølgelig ikke, at de direkte ordrers tid er forbi, og det indebærer heller ikke, at vi i SF vil være med til at fralægge os det politiske ansvar for det arbejde, som gøres i kommunen. Til gengæld vil vi gerne støtte initiativer, der skal tjene til at frigøre initiativ, kreativitet og selvstændighed hos kommunens medarbejdere.

Tillid er godt, er det sagt, men tillid er ikke alt, føjer vi til. SF vil godt være med til at vise forvaltninger og institutioner den tillid, som ligger i et værdigrundlag. Men vi forbeholder os retten til at aflægge kontrolbesøg, stille kritiske spørgsmål og udfordre den kommunale service og de kommunale forvaltninger dér, hvor den er kommet i skred.

I SF har vi nærlæst det værdigrundlag, som er foreslået, og vi må sige, at vi savner nogle ord, som vi anser for vigtige, hvis man skal have et fuldstændigt billede af kommunens politiske værdigrundlag.

Det siges, at København er et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling. Vi mener også, at København også skal være et kraftcenter for miljørigtig og bæredygtig udvikling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Det siges, at København er en offentlig servicevirksomhed, som skal være bevidst om kvaliteten i sine serviceydelser, der skal møde brugeren med respekt, ligeværdighed, dialog og tillid.

Vi mener også, at det skal indgå som et positivt element i det politiske værdigrundlag, at kommunen gennemfører et omfattende forsøg med demokrati, selvforvaltning og forbedret service i 4 københavnske bydele.

Det siges, at Københavns Kommune som arbejdsplads skal være præget af effektivitet, samarbejde og stadig udvikling, og at den skal være et udfordrende og sundt arbejdsmiljø, hvor medarbejdernes ansvarlighed, engagement og initiativ værdsættes. Ja til det. Men vi mener, det er afgørende vigtigt, at etnisk ligestilling indgår som et grundlæggende, positivt begreb, når vi skal beskrive kommunen som arbejdsplads. Derfor vil vi ved 2. behandlingen af budgetforslaget stille ændringsforslag til værdigrundlaget.

I SF ser vi frem til de kommende forhandlinger. Vi erkender, at der er store knaster i det forelagte budgetforslag, som bestemt ikke er vores kop te. Vi har peget på en del af dem, og samtidig har vi udpeget, i hvilken retning SF ønsker at se kommunen udvikle sig i det kommende budgetår.

Disse mål vil vi søge fremmet i de kommende forhandlinger, og vi er indstillet på at indgå aftaler, som fremmer vores krav. Vi holder nemlig blikket rettet mod det væsentlige og vil forstå at handle i tide.

Morten Kabell (Ø): Hvis forældre taler om ting, deres børn ikke lige skal være med i, og børnene så er nysgerrige og vil vide, hvad der tales om, så lyder svaret ofte: Ikke noget. Det sker, uanset om far og mor skal skilles, uanset om de har vundet 1 mill. kr. i lotto, uanset om moster Katja er blevet kæreste med en rocker, eller hvad man nu kan forestille sig af voksensnak. På den måde er det egentlig tankevækkende, hvor meget mennesker kan gemme bag dette »Ikke noget« og så tro på,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

at der ikke er nogen, der vil nå ind under den glatte overflade.

På samme måde er det med budgetforslaget for København i 1999. Overfladen er glat og poleret. Der er overskud, siger vores overborgmester. De generelle bemærkninger forfalder nærmest til lyrik, og overborgmesterens udtalelser er af samme karakter. Der er ikke noget galt i budgetforslaget. Nedskæringer til skade for Københavns borgere er jo nærmest ikke-eksisterende, og kommunen er udelukkende på vej frem med stormskridt, hvis man skal tage ordene for pålydende.

Enhedslisten er ikke enig. Der er meget, der endnu mangler at blive taget fat på, og der er ikke hold i den lyrik, der lægges for dagen. Der er et overskud på 219 mill. kr., hvoraf de 83 forlods tildeles HS. Resultatet er altså flotte 136 mill. kr. i overskud, et overskud, vi jo alle kunne glæde os over, hvis det var rigtigt. Men hvordan er det nu, det er fremkommet? Svaret er nedskæringer. For uanset de flotte ord, der siger alt muligt andet, så er Budget 99 et nedskæringsbudget, og det er både forrykt og usundt.

Midlet til at skabe overskuddet hedder 2 pct.s grønthøsterbesparelse. Alle forvaltningsenheder er blevet pålagt at skære med løs hånd af deres budgetter.

Jeg har mødt folk her i byen, der imødegår Enhedslistens kritik af denne fremgangsmåde og siger, at det sikkert bare er overflødigt fedt, som er blevet skåret bort. Heller ikke det er desværre tilfældet. Det er kun via solide forringelser enten via nedskæringer eller via takststigninger, at det er blevet muligt for overborgmesteren at finde de godt 220 mill. kr., der er baggrunden for overskuddet. Jeg skal senere konkretisere dette.

Budget 99 for København indeholder mange udtryk, som det er svært at være uenig i. F.eks. er det da rigtigt, at budgettet har konsekvenser for kommunens ansatte. Ja, hvad ellers? Det er ligeledes rigtigt og præcis lige så banalt, at budgettet har konsekvenser for kommunens borgere. Ja, hvad ellers? Det er jo kommunens borgere, der skal leve med, at deres hverdag forringes, at de ældre i kommunen får dårligere vilkår, at budgettet til de mange børn ikke følger med antallet af børn, og at de hjemløse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

får endnu dårligere vilkår, end de tidligere har haft.

Banaliteter er der således nok af, men visioner skorter det på. Vi i Enhedslisten har det sådan med budgettet, at hvis det nu går så godt for byen, som overborgmesteren siger, så burde vi glæde os til at læse det, se, hvordan alle de visioner, der ikke har været råd til tidligere, nu endelig kan blive gennemført. Men man bliver skuffet, hvis det er den slags illusioner man har. Jeg gad vide, om det mon er udtryk for, at Socialdemokratiet ikke har visioner for byen. Med et lån fra tegneserien »Radiserne« skulle man sige: »Jeg græmmes«.

København som by har mange funktioner som hovedstad, kulturelt og socialt centrum, Danmarks største uddannelsesområde og meget andet. Men først og fremmest må byen være til som boligområde og arbejdsplads, altså til for dem, der bor og arbejder her.

Enhedslisten er glad for, at der er nogle, der vil noget med denne by, det være sig entreprenører, bygherrer både inden for det offentlige og det private og mange andre. Men som bystyre må vi i denne sal kræve kvalitet af dem, der vil noget med byen. Vi skal ikke finde os i discountløsninger, der enten er grimme fra starten eller i løbet af få år forfalder til et niveau, der skæmmer byen.

Der er ingen, der siger, at en havn absolut skal plastres til med kontorbygninger, hotelfæstninger eller boliger med en husleje på over 20.000 kr. om måneden. Men det er den udvikling, byen tager for tiden.

Havnen kunne jo også være et åbent areal, hvor københavnernes var velkomne, hvor havnen var en integreret del af bylivet, hvor der boede almindelige mennesker, så der ikke var dødt om aftenen. Den udvikling arbejder Enhedslisten for.

Trafikalt må vi kræve, at byen tilrettelægges for dem, der bor her, altså med plads til færre biler og med bedre forhold for gående, cyklister og den kollektive transport.

Det betyder et nej til havnetunnel, nej til flere motorveje, nej til flere parkeringspladser, men ja til bedre kvalitet i den kollektive trafik, renere luft at indånde,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

plads til at udfolde sig, muligheder for at komme lettere frem for dem, der bor her i området.

Jeg så gerne, at København blev internationalt kendt og attraktiv, men ikke for at følge den gængse gølge vækstfilosofi, men for at sætte indbyggernes miljø, liv, ønsker og velfærd i højsædet. Det 21. århundredes storby måske; det ville ikke være så galt endda.

Budgetforslaget opererer med en gældsafdragelse på 1/4 mia. kr. Det er immervæk også en sjat penge. Enhedslisten er selvfølgelig enig i, at gæld ikke er af det gode. Kunne vi slippe for gælden og dermed også for rentebyrden, så ville det være rart.

På samme måde opererer forslaget med en uændret skatteprocent. De 2 forudsætninger i budgettet gør, at råderummet er lille. Skal Enhedslisten vælge mellem at give en ordentlig service og at opfylde de 2 nævnte forudsætninger, så vælger vi hensynet til kommunens indbyggere og dermed til kommunens serviceniveau. For det er ikke naturnødvendigt, at vi skal afdrage mere end de 49 mill. kr. til staten, som staten alligevel selv giver os for at afdrage denne gæld.

Med Pinsepakken er det skrå skatteloft løftet en anelse, ikke så meget, som vi gerne ville have det, men lidt. Det betyder, at stiger kommuneskatten, så er der flere, som kommer til at betale ekstra, ikke kun de lavestlønnede.

Det er ikke noget mål for Enhedslisten at opkræve mere i skat, men hvis det er en forudsætning for at forøge servicen til et acceptabelt niveau, så er vi parate til det.

Enhedslisten er nemlig enig med overborgmesteren i, at det i høj grad er serviceniveauet, der bestemmer, om man vælger København frem for andre kommuner. Derfor skal vi ikke se ensidigt på skatteniveauet, men se på helheden. Jeg er ikke i tvivl om, at den bedste måde at få folk til at vælge København på er ved at holde et serviceniveau, der sikrer ordentlige skoler, ordentlig ældreomsorg og en ordentlig velfærd for kommunens borgere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Det er en af Enhedslistens store sejre, at det lykkedes at gennemføre bydelsforsøget for et par år siden. Vi er stadig tilhængere af at få åbnet byen og dens styre.

Det betyder samtidig, at vi er stærkt bekymret for den måde, pengene fordeles ud i bydelene på. Vi ser på den tilskudsfordelingsmodel, der bliver anvendt, at det er bydelene med de svageste vilkår, der mister penge til gavn for bydelene med de stærkeste ressourcer.

Skal man forestille sig, at bydelsforsøget blev udbredt til hele kommunen, er det ikke svært at forestille sig den deroute, visse bydele vil blive udsat for. Nørrebro, Bispebjerg, Vesterbro osv. ville miste penge og dermed muligheder til fordel for de rigere dele af byen. Det er ikke rimeligt, det er socialt uacceptabelt.

Enhedslisten vil fortsætte arbejdet for at sikre en socialt retfærdig tilskudsfordelingsmodel. Mislykkes det, så vil det være et socialt eksperiment af de allermest farlige at udbrede bydelsforsøget, og da vil vi i Enhedslisten overveje, om vi fortsat skal støtte det. Det sociale hensyn vejer tungest for os. Vi håber ikke, at vi skal nå dertil, men så må der andre boller på suppen fra kommunens side, når det gælder hensynet til bydelene.

Børnetallet er kraftigt voksende her i Københavns Kommune. Det gælder ikke mindst de børn, der skal i skole. Frem til år 2002 skal anslået 7.800 flere elever have plads i skolerne, i fritidshjemmene, i klubberne. Det svarer faktisk til en årlig vækst på 4-5 pct.

Budgetforslaget forsøger at tage højde for det problem, når det drejer sig om de flere lærere, der skal ansættes, og når det drejer sig om de nye bygninger, der skal bygges for at huse normalskolens elever, og det er jo altid noget.

Men der er alvorlige mangler på budgettet. Den ønskeliste, som et i øvrigt enigt Uddannelses- og Ungdomsudvalg har fremsendt, viser det meget tydeligt. Der er ikke planlagt nogen kapacitetsudvidelse inden for den vidtgående specialundervisning eller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

specialpladserne på fritidshjemmene. Der er ingen som helst midler til bygning og drift af flere klubpladser. Allerede på nuværende tidspunkt er der registreret over 550 på nettoventelisten. Hvordan forestiller man sig, at det skal være i fremtiden?

Der er ikke blev taget det mindste hensyn til, at det bliver dyrere og dyrere at etablere fritidshjemspladser. I stedet har man taget mekanisk udgangspunkt i en gennemsnitsberegning af pris- og lønstigninger. Det holder ikke inden for byggebranchen i disse år.

Der er brug for fremtidssikrede investeringer for børnene og de unge. Byggeri af skoler og andet godt kræver noget jord, som bygningerne kan stå på. Det turde være logisk. Men det er det ikke nødvendigvis, kan jeg se af budgetforslaget.

Indtil videre har byggeriet kunnet foregå på boldbaner, i skolegårde, i blomsterbede. Det er ikke ideelt, for det forringer de faciliteter, vi stiller til rådighed for byens børn.

I det bare lidt længere løb bliver vi altså nødt til at investere i grundkøb. Det gælder for Sortedam, det gælder for Holmen, når og hvis det lykkes at få denne beslutning igennem denne høje forsamling, og det gælder på Skoleholdervej.

Budgetforslagets besparelse på lærerlønningerne betyder en nedgang på gennemsnitlig 2 ugentlige lærerskematimer pr. klasse. I det skoleår, der begyndte for få uger siden, gik man således ét skridt frem i form af én time mere. Næste år hedder det 2 skridt tilbage, hvis altså der ikke tilføres flere midler til området i løbet af forhandlingerne herinde.

Enhedslisten ved godt, at det ikke er populært, at børnene får færre timer i skolen. Derfor har vi da også kunnet se overborgmesteren offentligt komme med et tilbud til U- og U- udvalgets medlemmer: Hvis I sparer andetsteds, så får I en ekstra time.

Fokus er på tolærertimerne i indskolingen. Men disse timer er begrundet i de meget høje klassekvotienter, der karakteriserer København i forhold til resten af landet. Derfor er det pædagogisk helt forrykt at begynde at overveje at fjerne disse timer, hvis

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

man altså ønsker, at børnene skal lære at læse og skrive, samtidig med at de får lov til at blive ved med at være børn.

En anden del af tolærertimerne er beregnet til støtte til de mange tosprogede elever, som ikke er helt på højde med deres danske kammerater. Denne ordning gavner både de tosprogede elever og de elever, der har dansk som modersmål. Derfor er det også her helt uholdbart at overveje at fjerne tolærerordningen.

Et tragikomisk kuriosum er det i øvrigt, at vikarbudgettet, hvis det står til budgetforslaget, vil blive beskåret meget kraftigt. Det betyder ganske enkelt, at der ikke vil være lærerkræfter til at dække i tilfælde af sygdom, kurser osv.

Så reelt lyder overborgmesterens tilbud til de københavnske elever: I får en time ekstra hver uge, og den får I fri i.

Enhedslisten vil foreslå, at klassekvotienten i skoler og gymnasier sættes ned. Skolen er ikke en fabrik, hvor eleverne kan køres igennem på samleband. Derfor er 28 elever i klassen alt for mange. Kun gennem en solid nedsættelse af klassekvotienten får den enkelte elev den ekstra tid, som også folkeskoleloven forudsætter i sit mål om undervisningsdifferentiering.

200 kr. ekstra om måneden er konsekvensen for familier med børn på et fritidshjem, hvis budgetforslaget gennemføres. Dertil kommer stigninger for børn i de øvrige daginstitutioner og i fritidsklubberne, altså under både Uddannelses- og Ungdomsudvalget og Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Det er ikke socialt ansvarligt.

Stigningerne er et slag i ansigtet på de mange børnefamilier, som er afhængige af at få passet deres børn. Det er en foranstaltning, der socialt set vender den tunge ende nedad. For 200 kr. mere om måneden rammer hårdere på budgettet for enlige lavtlønnede forældre, end det gør for de velstillede forældrepar i de gode villaer. Stigningen i taksterne hænger således ikke sammen med de erklærede mål om at beholde børnefamilierne i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

De hjemløse i Københavns Kommune går en svær tid i møde. Statsrefusionen er nedsat fra 75 til 50 pct., og det belaster naturligvis kommunens budget. Men det må ikke gå ud over byens hjemløse. Det er, så vidt Enhedslisten kan se, umuligt at forestille sig en omlægning og besparelse i ét og samme hug. Men det er det, man som sædvanlig forestiller sig i Socialdemokratiet og de borgerlige partier.

Generelt er det ikke en overdrivelse, at Budget 99 vil medføre nærmest katastrofer for Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens budget. Åbningstiden i daginstitutionerne nedsættes fra nu 52 timer om ugen til 50, altså et skridt i den modsatte retning af, hvad børnefamilierne har brug for.

Det er heller ikke et skridt, der tilgodeser mulighederne for fleksibilitet på arbejdsmarkedet, så børnefamilierne kan få en større grad af frihed til at tilrettelægge deres dagligdag ordentligt.

Nedsættelsen af åbningstiden vil betyde fyringer af personale. Allerede i dag må mange pædagoger finde sig i kun at være ansat i 30 timer om ugen, fordi der ikke er timer nok i daginstitutionen til at ansætte dem på fuld tid.

Endnu en forringelse af ansættelsesvilkårene betyder, at det vil blive sværere for København at få kvalificeret arbejdskraft. For hvorfor i alverden skal de pædagoger, der har mulighed for at få et arbejde på fuld tid og med ordentlige vilkår andetsteds, søge til en kommune, hvor det er det modsatte, der tilbydes dem?

Der bør være pladsgaranti til børn fra 6-måneders-alderen. Dermed er der brug for etablering af ekstra ca. 1.000 pladser. Men i det udmeldte budget er der kun afsat en ramme svarende til ca. 350. Dertil kommer, at der mangler at blive udmeldt ca. 17 mill. kr. til driften af de pladser, der er etableret i 1998.

Hvor børnene skal være, og hvor de fine ord om forbedrede forhold for børnefamilierne er blevet af, tja, det må guderne vide. Enhedslisten er godt klar over, at det primært var valgflæsk sidste år. Med budgetforslaget må det nu stå klart for alle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Familiecentrene for familier i krise nedlægges. Det er ellers her familierne kan henvende sig anonymt og f.eks. søge råd og vejledning. Men for et flertal i Borgerrepræsentationen er det tilsyneladende ikke en tilstrækkelig vigtig opgave for kommunen at tage sig af.

Ca. 30 døgnpladser for socialt belastede unge skal nedlægges. Pengene skal i stedet bruges på etablering af hybeltilbud og dagbehandlingspladser. Det er også fint nok, at der bruges penge på det, men der er brug for begge dele i denne kommune, ikke kun en af delene.

Arbejdssekretariatet mister 2 pct. af sin lønsum. Hvis der dermed var blevet mindre tvangsaktivering af de ledige, så ville det egentlig være en konsekvens, vi godt kunne lide i Enhedslisten, for vi ønsker reelle job til de ledige på overenskomstmæssige vilkår. Enhedslisten foreslår, at vi bruger aktiveringspengene på at skaffe ordinære job, for der er jo behov for personale inden for serviceområderne i denne kommune.

På ældreområdet kunne jeg i et mørkt og ondt øjeblik tro, at indgangsvinklen til kommunens ældre er: De har ikke haft særligt gode vilkår igennem deres liv, hvorfor skal deres alderdom dog være anderledes?

Nu skal jeg selvfølgelig ikke tiltro Borgerrepræsentationens flertal denne ubehagelige holdning, men jeg mangler bevis for det modsatte. I år var det ellers det første år, hvor vi for alvor kunne udnytte, at ældreområdet var samlet i én forvaltning. Men tilsyneladende skal det udnyttes til set over en bred kam at forringe de ældres vilkår.

Et flertal herinde har vedtaget en kundevalgsordning, som betyder, at private kan komme til at tjene profit på ældre medborgeres behov for omsorg og pleje, en fuldstændig absurd idé, men tilsyneladende acceptabelt for flertallet herinde.

4 plejehjem med status af selvejende institutioner, Store Tuborghjemmet, Arendse, Ellen Marie Hjemmet og Nordvanggård, skal ikke længere bruges af københavnere. Sammen med opsigelsen af overenskomsten med Peder Lykke Centret

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

betyder det en reduktion af de plejeegnede ældreboliger med ca. 240 netto.

Udflytningen af Kommunehospitalets afdelinger medfører færre senge end den oprindelige Sygehusplan. Den ellers fornuftige aftale med HS om, at færdigbehandlede ikke bør ligge i sygehussenge, overholdes ikke. Aftalen siger maksimalt 50 patienter, men siden sidste sommer har der ligget mellem 140 og 170 ældre i sygehussenge, skønt de allerede var færdigbehandlede.

Hjemmehjælpen er ikke tilført øgede midler, skønt behovet er åbenlyst. København bør søge en aftale med regeringen, der sikrer, at de udgifter, staten sparer på dagpengene, hver eneste gang en ny hjemmehjælper bliver ansat, bliver overført til kommunen. Skete det, og kunne vi således gøre op med den snærende kassetænkning, der er alt for udbredt i det offentlige system, så ville det reelt ikke koste Københavns Kommune mere end et par hundrede kroner ekstra hver måned at ansætte en hjemmehjælper, og så kunne det være, at de ældre i denne kommune kunne få den hjælp, de har krav på.

Enhedslisten ønsker sig mange forbedringer på sundheds- og omsorgsområdet: Flere ressourcer til det forebyggende arbejde, der bl.a. kommer til udtryk i Sund By, penge til forsøg med tværfagligt bemandede sundhedshuse i stedet for de praktiserende læger, og meget andet godt. Men inden for Sundheds- og Omsorgsudvalgets område vil vi i de kommende budgetforhandlinger lægge flest kræfter i ældreområdet.

Jeg skal i dag ikke bruge tid på budgettet i HS. Vores ordfører på området vil senere gøre rede for Enhedslistens holdning.

Inden for kultur- og fritidsområdet har den visionsløse grønthøster en række uacceptable konsekvenser: Et bibliotek skal lukkes, bydelspuljen ryger væk, og der bliver ikke midler til finansieringen af en række nødvendige aktiviteter: Øksnehallens drift, de bemandede legepladser, IT-udviklingen på bibliotekerne osv. derudad.

På museumsområdet tages et stormskridt i den forkerte retning, når kommunens museer og udstillingsbygningen i Nikolaj skal til at opkræve entré for at lukke gæster

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ind.

Østerbro Svømmehal er fortsat lukket i 1999, hvis man skal se på budgettet. Enhedslisten vil prioritere, at der bliver plads til at få svømmehallen renoveret, for det er et tilbud til borgerne, som er stærkt savnet i øjeblikket. Det bliver næppe billigere at udskyde renoveringen. Derfor skal den i gang i 1999.

I øvrigt er behovet for renovering inden for idrætsområdet enormt, men det er der ikke sat penge af til på budgetforslaget. Og således kan Enhedslisten nu kun vente på den næste skandale à la Østerbro Svømmehal, for sættes der ikke i gang nu, så vil det gå gruelig galt

Budgettet åbner ikke for byggeriet af de mindre, lokale idrætshaller, f.eks. på Indre Nørrebro, der er behov for. København er underforsynet med idrætstilbud. Budgetforslaget lægger desværre ikke op til at ændre på det.

En forøgelse af tilskuddet til de faste kulturtilbud, der ellers skulle have så meget brug for det, er heller ikke på tale: Rock Amager, Anemoneteatret, Fotografisk Center osv. Det er synd for det københavnske kulturliv.

Når nu Socialdemokratiet og flertallet i denne sal taler så varmt for København som en europæisk metropol, så kunne det måske være værd at erindre om, at en af de ting, der kendetegner en metropol, faktisk er et sprudlende kulturliv. Det ses ikke ud af budgetforslaget for 1999.

Miljøområdet er kraftigt mærket af grønthøsterbesparelserne. Miljøkontrollen er underbemandet og har i forhold til resten af landet således ansat under halvdelen af det antal medarbejdere, der må regnes for nødvendigt for at kunne varetage et ordentligt tilsyn. I budgettet der godt nok lagt op til en forøgelse af personalet, men kun med en femtedel af det nødvendige.

På et andet væsentligt område, daginstitutionerne, er der også problemer på miljøområdet. Alt for mange københavnske daginstitutioner slås med forurenede jord. Der er for få midler til at få rensede op, og svaret til pædagogerne er, at de må holde børnene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

fra at spise jorden.

Det burde være en god historie, og hvis det ikke var fordi det var sandt, så ville det være komisk. I dag er det i stedet tragisk, at det er de vilkår, vi skal tilbyde de små københavnere.

Når nu Miljøkontrollen og oprensningen er underprioriteret, ville det være rart, hvis der var solstrålehistorier andre steder. Men desværre nej. Der fyres folk andre steder på M- og F- udvalgets område. Københavns Belysningsvæsen rationaliserer, men ikke til gavn for miljø, energipolitik og de almindelige kunder. Gevinsten udbetales i form af lavere elpriser primært til de store kunder. Årsagen er den liberalisering af den danske elsektor, som EU har dikteret.

Enhedslisten foreslår i stedet, at Belysningsvæsenet omskoler folk til at indgå i energirådgivning og energikontrol, samt at væsenet afsætter midler til investeringer i energibesparende foranstaltninger.

Sænkede elpriser er ikke et incitament til at nedsætte forbruget og mindske forureningen, og et liberaliseret elmarked vil ikke nødvendigvis, ja formodentlig overhovedet ikke, give almindelige kunder lavere priser i det lange løb.

Trafikken i byen er stadig for stærk, og det skaber store miljøproblemer. Vi kender dem alle sammen, om end det er for få partier herinde i salen, der er villige til at gøre særlig meget ved det.

Der er brug for investeringer i den kollektive trafik, og der er brug for at begrænse biltrafikken. Et af de enkleste midler hertil hedder stadig bompengene, et forslag, som Enhedslisten har kæmpet for i snart mange år med andre gode kræfter i og ikke mindst uden for denne sal.

Provenuet fra bompengene kan på en og samme tid medvirke til at lette kommunens udgiftsbyrde til den kollektive trafik og få påbegyndt en række udbygninger, som vi har så meget brug for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

For mig at se kan der ikke være andre årsager til at være imod bompengeforslaget, end at man ønsker at gavn den egoistiske trafikform, bilismens betingelser. Derfor skal jeg opfordre partierne i Borgerrepræsentationen til at se på bompengeforslaget med friske øjne. Enhver, der ikke kører rundt i bil i København, kender til mangelen på cykelstier og til behovet for, at cykelstierne bliver ordentligt vedligeholdt.

Der mangler penge i budgetforslaget, penge, som alt for ofte går til vedligeholdelsen af vejene til gavn for bilisterne. Endnu en gang et skridt i den forkerte retning.

I budgettet for Bygge- og Teknikudvalgets område er der især ét stort område, der falder i øjnene: Brandvæsenet. Der skal spares, skal der. Ja der skal. Fra borgerlig side har det været vigtigere at tale privatiseringer, besparelser, forringelser, end at se på indholdet, sikre københavnere det bedst mulige beredskab.

Hovedstaden har ellers i kraft af sin struktur og sine fysiske rammer de bedste forudsætninger for at skabe måske verdens bedste akutberedskab. Men det ideologiske skoleridt har været vigtigere.

Derfor er Enhedslisten glad for, at de borgerliges planer må siges at være stoppet med den plan om samarbejde mellem Københavns og Frederiksberg Kommuner om beredskabet i området, som er på trapperne. Men vi er bekymrede for, om der er tilstrækkeligt med midler til at sikre det nødvendige niveau.

Ligeledes er der ikke i budgetforslaget taget højde for det beredskabsniveau, brandvæsenet skal leve op til i fremtiden, med minimetro, havnens udbygning, Ørestadens etablering osv. Det er uacceptabelt. Enhedslisten vil i forhandlingerne søge at sikre de fornødne midler. Det er ganske simpelt vores pligt som medlemmer af denne forsamling.

Vi er i Borgerrepræsentationen uenige om, hvordan man skal byforny, men vi er ikke uenige om, at det skal ske. Byfornyelsen skal bremses op i det kommende år. Det er trist, for der er stadig behov for forbedringer af københavnernes boliger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Man kan i høj grad kritisere staten for dens dispositioner, der betyder, at der er færre bevillinger til kommunen. Det er især absurd at høre argumentationen med, at man skal passe på en overophedning af økonomien. Den Socialdemokratiske Gruppe i København kunne passende huske at fortælle sine partifæller i regering og Folketing, at der stadig er en hel del arbejdsløse bygningsarbejdere her i området. De burde passende komme i arbejde gennem byfornyelse.

Enhedslisten vil hermed opfordre til, at Borgerrepræsentationen samlet retter henvendelse til regeringen om at få sat rammerne for byfornyelsen op i 1999 og de kommende år. Det kan ikke være noget problem at samle et endog meget bredt flertal, og en sådan samlet henvendelse bør gøre indtryk på den økonomiske del af regeringen.

Når vi nu er ved det udtryk, som byen har, er det igen på sin plads at nævne træerne. Med det nuværende budget vil det tage 20 år, før byen er genplantet med lige så mange træer som før de mange fældninger i de seneste år. Hertil kommer, at der vil gå en hel del år, før træerne er vokset til.

Byen har brug for det grønne. Enhedslisten vil derfor søge tilslutning til, at budgettet for træplantning bliver forøget.

Kommunalvalget for næsten et år siden gav et solidt flertal til partierne til venstre for midten. Københavns borgere traf et valg og traf det klart. Overborgmesteren har ligeledes et valg. Ved at bruge det flertal, som findes i denne sal, til gavn for solidariske, demokratiske og økologiske løsninger, så kan han gøre det.

Enhedslisten går ind i drøftelserne om det kommende års budget med et åbent ønske om at påvirke prioriteringerne. De snærende rammer, der er sat, skal udvides. Der skal sættes en ny kurs både i budgetpolitik og i planpolitik for byens børn, unge og ældre og for de svageste grupper i byen. Udviklingen skal kort sagt ændres.

Enhedslisten vil medvirke hertil, og vi opfordrer derfor Socialdemokratiet og SF til et samarbejde herom, for budgettet handler i bund og grund ikke om tal, men om de borgere og de ansatte, der påvirkes af de beslutninger, der bliver truffet i denne sal.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Derfor bør det også være til venstre i salen, at flertallet for næste års budget findes.

Borgmester **Søren Pind**: Det københavnske budget i år er noget særligt, ikke kun fordi det udviser et overskud på 219 mill. kr., men fordi København nu har fået så meget luft, at man tør og vil diskutere det grundlag, værdigrundlag, der fremover skal ligge til grund for kommunens arbejde.

Værdigrundlaget bør ses som det nye vigtigste signal om København, om byen, virksomheden og arbejdspladsen, på mange, mange måder Danmarks største i indbyggertal, økonomi og personalemæssigt.

Det tager tid at vende København, det er ikke gjort så let. Det er med København som med supertankeren: Det er ikke let at dreje, særlig ikke hvis matroserne står og trækker roret skiftevis til højre og venstre, mens kaptajnen prøver at rette kursen.

I Venstre vil vi godt kvittere. Efter valget, hvor overborgmesteren blev en enmandsgruppe og valgte et samarbejde med venstrefløjens, så vi ikke mange perspektiver i den fremtidige politik i København. Som de siger i de gamle eventyr, så sker det, at den, der handler med fanden, mister sin sjæl. Der er altid en pris. Alligevel har det været tydeligt, at prisen ikke været medansvar eller medindflydelse for venstrefløjens vedkommende. Der er i øjeblikket i København et magtens tomrum. Ja, man kan sige, at roret står på »cruise control« i en Bermudatrekant uden for tid og sted, mens vi venter på at se, hvilken retning der skal sejles i.

Med dette budget er der imidlertid lagt op til et afgørende kursskifte i København. 2 pct.s besparelsen fastholdes, gælden nedbringes ekstraordinært, væksten peger fremad. Så meget desto vigtigere er det også, at de partier, der måtte sikre et samarbejde om dette års budget, også agter at sikre et længerevarende og perspektivrigt samarbejde.

Det centrale er, at Venstre kan tilslutte sig det værdigrundlag, som ligger til grund for budgettet i 1999, særlig de aspekter, der påpeger, at København selv har et ansvar, en mulighed, en forpligtelse til at forme sin egen skæbne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Perspektivet om et tæt borgerligt-liberalt samarbejde med sigte på holdbare politiske forlig har jeg efterlyst, siden jeg den 28. maj i fjor fik overdraget den politiske ledelse af Venstre i København. Det var på et mandat, der efterlyste et tæt borgerligt sammenhold mellem Venstre, Konservative og Radikale, VKR.

Når de hidtidige splittelser og manglende samarbejdsrelationer var løst, kunne disse partier ved at enes tilbyde sig som et troværdigt og solidt samarbejdsforum.

Dette er nu sikret. VKR har aftalt snarest at fremlægge et samlet forhandlingsoplæg til drøftelse mellem de ansvarlige partier i Borgerrepræsentationen. VKR har samtidig aftalt at gå sammen til forhandling. Det betyder, at 14 mandater nu står klar til at tage et medansvar med henblik på at sikre, at den positive udvikling i København fortsætter og forstærkes. Det er med andre ord en invitation til samarbejde.

Når dette er sagt, vil jeg sige, at der er behov for en adresse på invitationen. Det ville jo være synd og skam, om nogen fik det helt forkerte indtryk.

I det seneste halvår har arbejdet i Økonomiudvalget båret præg af, at venstrefløjen på intet tidspunkt evnede at tage et medansvar med henblik på at sikre en positiv udvikling i København.

Den effektiviseringspulje, der i dag har skabt overskuddet på 219 mill. kr., har Enhedslisten og SF konstant vægret sig ved at medvirke til, mens man ikke har holdt sig tilbage hvad angår forbruget af penge.

Til illustration kan nævnes, at venstrefløjen søgte at obstruere selv udsendelse af budgetindkaldelsen fra fagudvalgene, fordi denne indeholdt en forudsætning om en effektivisering på 2 pct. Så vidt er det altså kommet, at man har søgt at hindre Økonomiudvalget i at danne sig et overblik over de øvrige forvaltningers budgetforhold og behov. På visse tidspunkter har man følt sig hensat til de tider, hvor Viljo Sigurdsson og Gunna Starck sad som magistratsborgmestre med kaos, rod og anarki.

Når venstrefløjen så ofte bryster sig af demokratiske rettigheder og vigtigheden af at følge selv den mindste demokratiske spilleregul, så kan det kun give anledning til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

stærk undren, at man prøver at forhindre Økonomiudvalget i at opfylde den forpligtelse, som er pålagt det i styrelseslovgivningen.

Det er ikke med henblik på at udelukke nogen, at dette er sagt, men ingen bør være i tvivl om, at Venstre har vanskeligt ved at forestille sig en fremtidig økonomisk linje båret igennem med venstrefløjen.

Det er en erkendelse værd, at skal denne bys fremtidige forhold gøres bedre for borgerne, så har venstrefløjen valgt at sætte sig selv uden for indflydelse. Garantien for den positive økonomiske udvikling hviler i dag på VKR-partierne og Socialdemokratiet, der vil kunne sikre en langtidsholdbar politik.

Der er forhold, der fordrer et sådant samarbejde. Befolkningsudviklingen i København går nemlig den forkerte vej. Det er et problem, at vi tydeligt kan se et flyttemønster, der viser, at velstillede borgere flytter fra, hvorimod folk med en lavere årsindkomst flytter til. Forholdene er 120.000 kr. mod 150.000 kr.

Det viser med al uønskelig tydelighed, at dette er et område, der kræver nærmere belysning. Kunne vi i stedet sikre, at folk blev i kommunen, ville det københavnske udskrivningsgrundlag stige markant.

Baggrunden for, at folk flytter, skal således undersøges. Det har været et led i Økonomiudvalgets arbejde med budgettet at anmode Økonomiforvaltningen om at foranstalte en undersøgelse, der afklarer, hvad disse faktorer skyldes. Det er en undersøgelse, Venstre ser frem til at drøfte resultatet af.

Der kan imidlertid allerede nu gives nogle gode gæt på, hvorfor folk flytter, og det er på disse områder, Venstre i samarbejde med Det Konservative Folkeparti og Det Radikale Venstre vil sætte ind de kommende år og lægger op til en forbedring.

For det første er det vigtigt, at der sker en afklaring af den trafikpolitiske situation i København. Det er i dag vanskeligt for vore borgere at bevæge sig rundt i Københavns gader, og det er vanskeligt at forestille sig, at folk med høj indkomst vil undvære en bil, når de flytter til byen. Det betyder 2 ting: For det første, at vi må sikre en ordentlig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

fremkommelighed i byen. For det andet, at der skal sikres ordentlige parkeringsforhold, gerne, ja helst under jorden.

Fremkommeligheden bør sikres ved, at den længe ventede havnetunnel bygges som en naturlig konsekvens af Øresundsbroen. Det må være et krav fra københavnernes side, at den afledte trafikvirkning, der kommer i kraft af den øgede vækst og åbningen af Øresundsforbindelsen, så vidt muligt ledes uden om de københavnske borgere, og at den fremkommelighed, der er nødvendig for ethvert bysamfund, først og fremmest sikrer københavnernes fremkommelighed.

Det er derfor med glæde, jeg hilser Socialdemokratiets beslutning om at støtte projektet om en havnetunnel. Jeg forstår på Socialdemokratiets gruppeformand, at denne vedtagelse er sket i Socialdemokratiet engang i april. Det hilser VKR-partierne velkommen. Det vil nemlig sikre både et bedre miljø og en bedre fremkommelighed.

Essensen af et bedre miljø er nemlig ikke blindt at bremse bilisters færd i København. Al erfaring viser, at bilkørsel hænger sammen med én ting, nemlig at folk har råd eller ikke råd til at køre. Når folk har penge, køber de bil. Har de ingen, køber de ikke bil. Så enkelt er det.

Det betyder, at argumentet om, at flere veje betyder flere biler, ikke holder. Var det tilfældet, skulle trafikken alt andet lige være faldet i København de sidste år, hvor der er opsat bump, vejspærringer osv. Men tværtimod er trafikken steget.

Selv om luften i dag på nogle områder er 96 pct. renere end i 1970, og selv om alle forskere erkender, at det københavnske luftmiljø er i fantastisk god form, så er der gener ved trafik, som vi må leve med, hvis det ikke kan være anderledes, men som vi skylder at gøre noget ved, hvis vi kan.

Jeg tænker på at sikre børnene i trafikken. Jeg tænker på støjen, som for mange mennesker er et dagligt helvede. Jeg tænker på cyklerne, der i dag udgør den største transportmåde at komme frem og tilbage med i Københavns Kommune.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Derfor skal der arbejdes for at sikre en havnetunnel i København, der kan sikre, at unødvendig trafik bevæger sig uden om hovedstaden. Et udvalg nedsat mellem Trafikministeriet og Bygge- og Teknikforvaltningen arbejder i øjeblikket med disse ting og vil i løbet af de kommende år barsle med en rapport, der nærmere afklarer fordele og ulemper ved en sådan havnetunnel.

Der er enighed mellem VKR-partierne om, at et sådant projekt bør nyde fremme snarest muligt, og vi glæder os til de nærmere forhandlinger med Socialdemokratiet om, hvorledes dette miljøvenlige projekt skal sikre støtte fra staten.

Udviklingen i ledigheden har været positiv. Siden 1995 er der sket et fald fra 14½ til 10 pct. Det er en markant og entydig udvikling. Den kræver til gengæld af os, at vi ikke lader de svageste i stikken, at også de får glæde af fremtidens arbejdsmarked, der vil udvikle sig stærkere, større og bedre i København. Meget peger nemlig på, at der tilbage er en gruppe, der på grund af misbrugsproblemer, svage sociale netværk eller simpel uarbejdsdygtighed ikke evner at være med.

Venstre vil medvirke til at sikre, at udviklingen ikke får uoverskuelige konsekvenser for den enkelte. Vi finder, der er ekstra grund til at kigge aktiveringsudgifterne igennem, samtidig med at det sociale sigte fastholdes. Det vil vi vende tilbage til i løbet af forhandlingerne.

Et andet forhold, der gør sig gældende, er den manglende renholdelse af byen. Vi er i Bygge- og Teknikforvaltningen i færd med omstruktureringer og tilpasninger, der vil sikre, at vort renholdningsarbejde udføres så effektivt og hurtigt som muligt. Det er ikke tilfredsstillende for byens borgere, at byen ikke tager sig ud fra sin bedste side morgen, middag og aften.

Det er for mig vigtigt her også at betone borgernes eget ansvar. Jeg ser mange eksempler på, at folk ikke føler et eget ansvar på dette område. Et banalt eksempel er voksne, der foran børn hensmider affald, særligt cigaretskod, på gader og veje i stedet for i de allestedsnærværende skraldespande.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Ikke desto mindre er det vigtigt, at kommunen intensiverer sit arbejde på dette felt. Derfor vil det også være indeholdt i vores forslag til forhandling, at der under Bygge- og Teknikforvaltningen afsættes en varig pulje på 10 mill. kr. til særlige initiativer på renholdningsområdet.

Det er ikke meningen, at disse midler blot automatisk skal henføres under den generelle renholdelse. De skal bruges til særlige initiativer. Venstre forestiller sig i første omgang, at puljen skal anvendes til bekæmpelse af den graffiti, der i stadig stigende omfang plager vor by. Selv har jeg talt mig frem til, at næsten hver tredje bygning er plaget af graffiti. Det er ikke et acceptabelt signal. Det signalerer ligegyldighed, opgiveness, kriminalitet, hvor det, denne by har brug for, er idealisme, medleven og anstændighed.

Der er brug for, at bystyret undertegner en ny »samfundspagt« med sine borgere. Vi skal garantere vore borgere, at byen holdes ordentligt. Modsat må byens befolkning tage sit ansvar alvorligt, sige til folk, der tilsviner vor by, at det netop er det, noget svineri, sige fra, sige, at vi hverken vil finde os i det eller acceptere det. Denne by er ikke stor nok til både skrald og befolkning, og det er skraldet, affaldet og svineriet, der skal ud.

Venstre har samtidig konstateret, at det igen i år er lykkedes de ansvarlige for skoleområdet at fjerne de væsentligste ting fra budgettet til fordel for de ting, som er knap så væsentlige. Jeg tænker her naturligvis på fjernelsen af den time, som eleverne i fjor fik glæde af på skoleområdet.

For Venstre er det vigtigt, at der på skoleområdet bliver mindre tværfaglighed og mere faglighed. Derfor bør der rettes op på disse forhold. Og med dette i baghovedet går Venstre positivt til forhandlinger med parter, der vil medvirke hertil.

Dette område er af afgørende vigtighed for byens videre udvikling. Har vor by ikke gode skoler, gunstige udviklingsmuligheder og et gavnligt undervisningsgrundlag, ja, så vil dette være endnu en grund for folk til at flytte fra byen. Det agter Venstre under

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ingen omstændigheder at medvirke til. Her er det særligt skuffende igen at mærke venstrefløjens manglende ønske om at medvirke til byens udvikling.

En af de mest centrale årsager til fraflytning er efter alt at dømme stadig Københavns boligmasse. Regeringen har ikke ligefrem hjulpet på vej med ændringen af realrenteafgiftsreglerne. Det har betydet, at det for pensionskasser er blevet væsentlig mindre attraktivt, for ikke at sige umuligt, at bygge boliger i København. Hele nyudviklingen er derfor ved at blive sat i stå.

Her må appellen lyde til netop overborgmesteren, at det er umanerlig vigtigt for Københavns videre udvikling, at det til stadighed kan betale sig at udvikle og bruge byen i nye og spændende retninger. Hvis ikke engang pensionskasserne længere ønsker at opføre boligbyggeri i byen, så vil København med den nuværende boligstandard yderligere sakke bagud i den evige konkurrence om at tilbyde potentielle og blivende borgere attraktive boligvilkår.

Man kunne i den forbindelse spørge sig selv, om regeringen ved desforuden at halvere byfornyelsestilskuddet til København, regnet fra 1995, har haft til hensigt særligt at sætte boligbyggeriet i stå her. I så fald er det en dumdristig og dårlig strategi, for det, København har allermost brug for, er større og bedre boliger. I dag udgøres 48 pct. af vore boliger af 1-2-værelses-lejligheder, heraf mange uden bad og toilet. Det er uacceptabelt. Der er stadig meget at gøre i København.

Skulle man i den forbindelse laste overborgmesteren for noget, ja, så er det åbenbart, at hans indflydelse hos regeringen er svækket. De seneste indgreb har alle ramt København på værste vis.

Der skal derfor herfra lyde et tilbud om, at der på tværpolitisk basis, med henblik på at sikre københavnske interesser rettes henvendelse til regeringen på begge områder blandt budgetforligspartnerne og sikre, at København igen får rettet op på disse forhold.

For Venstre er det ligeledes vigtigt, at der ikke pilles ved de garantier, der blev stillet i udsigt i de sidste års arbejde med Hovedstadens Sygehusfællesskab, hvor man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

nok kan sige, at Venstre har taget sin del af byrderne. Det betyder bl.a., at 3-månedersgarantien for ventetid på udvalgte operationer må og skal opretholdes, om nødvendigt ved brug af privathospitaler.

Venstre ønsker ikke at medvirke til, at de københavnske borgere ikke kan få en ordentlig service på sundhedsområdet. Det vil kræve en nærmere drøftelse, da vi har forstået, at Socialdemokratiet er indstillet på at lempe denne garanti. Derfor ønsker jeg klart at signalere, at Venstre ønsker en særlig indsats på dette område.

Venstre er tilhænger af den såkaldte »kundevalgsmode« på ældreområdet. Det er vores opfattelse, at kvalitet og valgfrihed er uløseligt forbundne kar. Venstre ser dog gerne, at kundevalgsmodellen udvides, således at den ud over at omfatte den praktiske hjælp i hjemmet for fremtiden også omfatter den personlige pleje.

Det betyder i realiteten, at de ældre for den praktiske hjælp i hjemmet såvel som den personlige pleje skal have ret til at vælge en privatperson eller et privat firma til at løfte de opgaver, som kommunens hjemmehjælpere tidligere har taget sig af.

Det er vigtigt at betone, at det fortsat er kommunen, som finansierer både den praktiske og den personlige pleje, at det fortsat er kommunen, der visiterer til begge former for hjælp, og at det fortsat er kommunen, der fører tilsyn med, at opgaven løses i overensstemmelse med det af kommunen fastsatte serviceniveau.

Københavns Kommune har vanskeligt ved at opretholde pladsgarantien. Det skyldes primært, at det bliver stadig vanskeligere at finde egnede byggegrunde til etablering af de traditionelle, kommunalt drevne daginstitutioner. Derfor er der behov for at tænke nyt på børnepasningsområdet.

Venstre ønsker, at reglerne for den såkaldte fritvalgsordning, hvor forældre får et tilskud til selv at ansætte en person til at stå for pasningen, skal smidiggøres og promoveres yderligere. I dag er der for meget administrativt forbundet med selv at stå for pasningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Samtidig skal fritvalgsordningen tilføres yderligere midler i bestræbelserne på at leve op til kommunens målsætning om en pasningsgaranti for kommunens forældre. Det er Venstres opfattelse, at de alternative pasningsordninger i højere grad vil appellere til de københavnske forældre, hvis kommunen iværksætter en mere målrettet markedsføring.

Endvidere skal der inden for den nærmeste årrække etableres et forsøg med en privat anlægsfinansieret daginstitution a la det meget vellykkede forsøg gennemført i Skovbo Kommune. Københavns Kommune skal turde springe ud i forsøg, der giver de københavnske forældre et stadig bredere udbud af pasningsmuligheder.

Selv om forslaget til budget for 1999 indeholder beskedne stigninger i forældrebetalingen for dagpasning, så har Københavns Kommune stadig nogle relativt lave takster. Således svarer forældrebetalingen kun til 27 pct. af udgifterne til børnepasning. Det er imidlertid tilladt at opkræve 30 pct. af udgifterne i forældrebetaling, hvilket de fleste kommuner benytter sig af. Set i lyset af Københavns Kommunes forholdsvis store gæld foreslår vi, at forældrebetalingsandelen øges, hvilket alt efter enighed mellem forligspartnerne kan give en budgetbesparelse på op til 55 mill. kr.

Som led i den generelle effektivisering af Københavns Kommune bør der laves en konkret plan for brugen af udbud i kommunen. Udgangspunktet er, at kommunen frivilligt underkaster sig statens udbudscirkulære. Der skal altså laves en udbudsplan for kommunen, der bygger på principperne i statens udbudscirkulære om, at alle velegnede opgaver med passende mellemrum skal underkastes en udbudsrunde.

Når Københavns Kommune i dag har en større udliciteringsgrad end landsgennemsnittet, så hænger det i høj grad sammen med, at kommunen benytter sig af en del mellemkommunale selskaber, som Københavns Kommune som regel har aktier i eller ligefrem er hovedaktionær i. På denne måde har kommunen på overfladen en høj udliciteringsgrad, selv om en lang række af opgaverne ikke har været underlagt et reelt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

udbud.

Hensigten med udbudsplanen er, at Københavns Kommune i langt højere grad end i dag anvender udbud for at sikre, at opgaver også løses med den ønskede kvalitet og til den rigtige pris. Det burde man kunne samle et bredt flertal om.

Københavns Kommune er aktionær i en lang række selskaber. Som eksempel kan nævnes R 98, BusDanmark og Renoflex. Medejerskabet i disse selskaber er ikke nødvendigt for at løse kommunens opgaver. Det er derfor vor holdning, at kommunen begynder at afvikle aktieposterne i disse selskaber, og at indtægterne herfra anvendes til at nedbringe kommunens gæld krone for krone. Med en nettogæld på 10½ mia. kr. er der ikke råd til andet.

Afslutningsvis er det vigtigt for Venstre at fremhæve, at såfremt de positive udsigter i vor økonomi fortsætter upåvirket af situationen i Rusland, Asien, omverdenen, så bør også de københavnske borgere have del i denne fremgang.

Vi tror på, at det ville være et psykologisk godt signal at sende, om vore borgere kunne imødesee en lettelse af det alt for høje skattetryk. Når overborgmesteren bemærker, at skatten i København tidligere har været meget høj, så er det lidt for smart. En sammenligning med skatteniveauet, da Weidekamp trådte tilbage, viser, at skattetrykket her i kommunen er steget med næsten 3 procentpoint siden 1989.

Når overborgmesteren krør sig, så er det udelukkende fordi resten af landets amter og kommuner – på nær enkelte gode Venstrekommuner – har sat skatten op igen og igen. Skatten er endnu ikke faldet under Jens Kramer. Det kunne være en idé at tage fat snart.

Venstre er imidlertid enig i, at det centrale er at få afdraget på Københavns Kommunes rekordhøje gæld. Derfor bør indsatsen på dette område intensiveres. Skulle der i løbet af den forligsperiode, som VKR-partierne lægger op til, ske en stigning i skattegrundlaget, så kan man bruge noget af dette til at lette skatten og sende et signal om, at København nu endegyldigt er på vej tilbage i superligaen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Nu må det briste eller bære. Skal der indgås et langtrækkende samarbejde med henblik på at fastholde og udvide fremtidens København, eller vil Socialdemokratiet køre friløb? For mig at se er der efter den borgerligt-liberale genforening langt mere, der kræver dette mod af os, end det modsatte.

København har brug for den fælles kraftanstrengelse. København har brug for, at en forældet dinosaurlignende venstrefløj isoleres. København har brug for, at byens politikere sikrer fremtiden, driftigheden og livligheden i Kongens Stad.

Skulle Socialdemokratiet vælge at gå en anden vej, så har det ikke skortet på advarsler herfra. Vi har så åbent vi kunne sendt en invitation. Den, man giver en kurv, skal man vare sig for. Det samarbejde, der har båret Økonomiudvalget i den sidste tid, vil i så fald ikke kunne fortsætte. Den stabilitet, der har båret arbejdet, vil høre op. Det gamle København med kaos og anarki vil dukke frem igen.

Med andre ord: Den æra, hvor Socialdemokratiet lavede besparelser med de borgerlige og delte penge ud med venstrefløjen, må høre op. Vi skal gøre en fælles anstrengelse for byens velvære og fremtid.

Fremtidens København kan vi lægge grundstenen til i dag. Vi kan give hinanden håndslag på, at fortidens synder ikke skal gentage sig, og at fremtidens mirakler skal skabes af os. Det vil være en by fyldt med et internationalt liv, en metropol smeltet sammen med Malmø, en ren by, en by, hvor folk kan bevæge sig med de mest moderne offentlige transportmidler, uden at bilen er en fjende, en by, der har alle de kendemærker, en by skal have: Spændende, varme mennesker, havnen som et nyt kulturelt kraftcentrum, Ørestaden med nye forsknings- og softwarevirksomheder. Kort og godt: Porten til Skandinavien.

Det kan København blive, hvis det politiske mod er til stede. Venstre vil yde sit dertil.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Vi vil fra Dansk Folkepartis side arbejde for, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

København bliver et attraktivt sted at bo. For at København skal være et attraktivt sted at bo, må man være på forkant med udviklingen. Det vil sige, at vi skal være villige til at investere i fremtiden uden hensyntagen til den snævre partipolitik men huske på, at vi sidder i Borgerrepræsentationen for borgernes skyld og ikke for vores egen.

Københavns Kommune skal derfor være i stand til at tilbyde de faciliteter, som mange i dagens Danmark tager som ganske givet, eksempelvis pasningsgarantien for børn og ældre samt væsentligt bedre idrætsfaciliteter. Da alle ved, at København er særdeles underforsynet med disse ting, og at de få faciliteter, der er på nuværende tidspunkt, er meget nedslidte, er vi, hvis vi skal gøre os håb om at kunne bruge disse faciliteter nogle år endnu, tvunget til at afsætte betydeligt flere midler end nu.

De midler, som f.eks. idrætten har behov for til vedligeholdelse og reovering, er ikke de kæmpestore beløb, som vi ser med hensyn til Østerbro Svømmehal, men ca. 10 mill. kr. om året nogle år frem. Det er midler, som eventuelt kan tages fra den udisponerede pulje, nu da vi har snakket meget om den i dag. Det er i øvrigt et klart krav fra Dansk Folkeparti, at KI nu får midler til at iværksætte reoveringen af Østerbro Svømmehal hurtigst muligt, i hvert fald allersenest engang i 1999.

Det er selvfølgelig ikke kun idrætten, der har behov for midler til vedligeholdelse og reovering. Man kan bare begynde at kigge skolerne efter i sømmene, for ikke at tale om plejehjem, kloaksystemer og vejnet. Vi er godt klar over, at man allerede er i gang med reoveringen af vejnettet og nogle steder kloaksystemet, men vi føler, at plejehjem og skoler halter lidt efter.

Sygehusvæsenet skal fremover være mere patientvenligt, forstået sådan, at Københavns sygehusvæsen må være i harmoni med sig selv. I dag er det sådan, at arbejdspladserne på sygehusene er utilfredsstillende, fordi personalet presses ned i et system, der undertiden er mere for systemets skyld end for patienternes og personalets.

Vi ved jo alle, hvad utryghed og utilfredshed medfører. Fra personalets side kan det være alt fra dårlig patientbehandling til nedlæggelse af arbejdet, hvilket selvfølgelig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

er utilfredsstillende for vores brugere. Lad os derfor få orden på vores sygehusvæsen, så vi kan få nogle tilfredse medarbejdere og nogle glade og tilfredse brugere.

Dansk Folkeparti vil selvfølgelig i denne budgetforhandling stadig gøre, hvad vi kan for at bevare Kommunehospitalet og Montebello i Spanien. Det er ligesom om man glemmer, at det ikke kun er fysikken, men også psyken, der skal genoptrænes efter sygdom. Ofte er det sådan med sygdom, at psyke og selvtillid er det sværeste. Derfor er det selvfølgelig af ekstrem vigtighed, at vi løser dette problem på tværs i salen.

Dansk Folkeparti ønsker orden på hjemmehjælpen. Vi har i medierne oplevet alt for mange grusomme billeder. For mange ældre bliver behandlet for ringe af systemet, og det gælder også i København.

Dansk Folkeparti savner nogle helt klare retningslinjer om, hvem der er berettiget til hjemmehjælp og i hvilket omfang. Vi føler, at det alt for ofte kommer an på, hvilken tilfældig sagsbehandler der har fået sagen. Derfor ser vi gerne, at sagsbehandlerne får nogle helt klare og entydige regler udarbejdet af Sundheds- og Omsorgsudvalget. Måske kunne det ordnes ved nogle forholdsvis korte og billige kurser for de enkelte sagsbehandlere.

Dansk Folkeparti er indstillet på at holde skatten på det niveau, vi har nu, for vi kan godt se vigtigheden af at få nedbragt vores gæld i et rimeligt tempo. Men tallene viser også, at der er plads til at øge serviceniveauet i 1999 i forhold til det, vi har i dag, uden skattestigninger, som vi selvfølgelig i Dansk Folkeparti ikke kan støtte.

Dansk Folkeparti ser med spænding frem til det nye samarbejde med Malmø. Her tænker vi selvfølgelig på Ørestadsregionen, som vi håber og tror på kan skabe nye og store investeringer i København, hvilket gerne skulle medføre et fald i ledigheden og dermed et bedre skattegrundlag for Københavns Kommune.

Dansk Folkeparti ser gerne, at man kigger mere på mulighederne for udlicitering, idet vi er sikre på, at lidt sund konkurrence er godt for prisniveauet i Københavns Kommune. Det kunne jo være, at der rent faktisk var mulighed for, at serviceniveauet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ikke forringes, og at Københavns Kommune tjener en lille pose penge på den konto. Men det er selvfølgelig ikke til at finde ud af, når der hele tiden er nogle partier, som spænder ben for processen.

Dansk Folkeparti ønsker, at der bliver bygget flere lejeboliger og i en størrelse, der tilfredsstiller børnefamilierne. Og det skal selvfølgelig ikke være til en urealistisk høj pris, som mange ville have svært ved at betale.

Vi ved selvfølgelig godt, at Københavns Kommune ikke har alle de midler, der skal til til disse projekter. Derfor skal det gøres attraktivt for diverse investorer at bygge i København. Det bliver det kun, hvis vi i Borgerrepræsentationen holder op med at være alt for stive i vores holdninger til fornyelse. Her tænker jeg selvfølgelig på, at det tager alt for lang tid for Københavns Kommune at give de tilladelser, der er nødvendige for at starte et byggeri. Det har bygge- og teknikborgmesteren jo været inde på.

Konklusionen på dette er arbejdspladser i København, boliger i København og skattekroner i København. Det giver yderligere den fordel, hvis man bor og arbejder i København, at man ikke har alle de pendlere, som slider meget på vores veje.

Det er også til glæde for miljøet, da biltrafikken vil blive mindre, og formodentlig vil der komme en stigning i cykeltrafikken og den offentlige trafik. Samtidig medfører dette mindre slitage på vore veje, på lang sigt en god forretning for Københavns Kommune.

Vi håber, at der vil være opbakning til at føre nogle af disse ideer ud i virkeligheden, så det ikke bare bliver til snak og tomme ord. København trænger til handling.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, og det får vi mulighed for at høre nu. Borgmester Hans Thustrup Hansen har ordet, værsgo.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: København er i disse år inde i en forrygende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

udvikling, der på mange måder bryder med det mønster, som vi kendte for få år siden. 40 års stadig faldende befolkning er i de sidste år erstattet af en voksende befolkning. Alderssammensætningen bevæger sig i retning af en yngre befolkning med et fald i antallet af ældre og en stærk stigning i antallet af børn og unge. Den gunstige demografiske udvikling understøttes af udviklingen i antal arbejdspladser og af boligbyggeriet.

Efter kommunismens fald i Øst og fjernelsen af det jerntæppe, som København havde ansigtet vendt imod, er der kommet gang i den økonomiske aktivitet. Virksomhederne vil atter til vor del af Danmark for at producere varer og service tæt ved de ekspanderende markeder i landene omkring Østersøen.

Den faste forbindelse over Øresund, Lufthavnens voldsomme udvidelse og Havnens frigivelse af arealer til byggeri af boliger og erhverv understøtter udviklingen.

I den forbindelse er det glædeligt, at der er kommet gang i boligbyggeriet, ikke kun ved havnen, men også på gamle militære områder Øster Fælled, Holmen og inden længe Ørestaden. Tænk hvis den gamle Bådsmadsstrædes Kaserne også kunne bebygges med boliger i stedet for Christianias klondike af misligholdte og misrøgtede bygninger.

40 års forkert boligpolitik ved satsning på skrabet socialt byggeri af små boliger er nu erstattet af et boligbyggeri med et fornuftigt perspektiv. Der bygges langt flere boliger nu end tidligere, kvaliteten er højere, lejlighedsstørrelsen er øget og lokaliseringen bedre.

Forbedringen af den eksisterende boligmasse gennem byfornyelse med lejlighedssammenlægninger trækker også i rigtig retning. Men det tager tid at forbedre en boligmasse på ca. 280.000 enheder. Et rigtig godt boligbyggeår giver kun et par tusinde nye boliger, så det tager tid at rette op på fortidens synder.

Vi har stadig 48 pct. af vore boliger i størrelsen 2 værelser og derunder. Men det er glædeligt, at Socialdemokratiet, om end med 40 års forsinkelse, har forstået, at der i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

en storby som København også skal være store, gode familieboliger til leje såvel som til eje.

En voksende og stadig yngre befolkning giver med øget beskæftigelse og større optimisme med hensyn til byens fremtid en gunstig baggrund for Københavns Kommunes budgetlægning for det sidste år i dette årtusinde.

Men vi skal nu her i bystyret holde tungen lige i munden. Vi skal sørge for ved vor fastlæggelse af den kommunale økonomi i det kommende år at understøtte den gode udvikling, der er i gang. Vi skal i den begrænsede udstrækning, vi nu kan påvirke, søge at øge den erhvervmæssige aktivitet, så beskæftigelsen øges og færre kommer på overførselsindkomst.

Vi skal igennem vor boligpolitik og på anden vis søge at tiltrække gode skatteydere, fordi et bedre skattegrundlag giver os mulighed for at løse flere af de påtrængende opgaver på det sociale og sundhedsmæssige område. Et bedre skattegrundlag giver os også mulighed for at afdrage den tyngende milliardgæld noget hurtigere.

Jeg synes, Økonomiforvaltningens budgetoplæg er et særdeles fornuftigt og velegnet udgangspunkt for Økonomiudvalgets og Borgerrepræsentationens drøftelse af kommunens budget for 1999.

Budgetforslagets gældsreduktion på 249 mill. kr. er der god ræson i. Borgerrepræsentationens langsigtede beslutning om en årlig gældsafvikling på mindst 200 mill. kr. skal der ikke rokkes ved, og de ekstra 49 mill. kr. til nedbringelse af kommunens gæld til staten vedrørende skatteafregninger så langt tilbage som i 1989 og 1990 er et led i regeringsaftalen for 1999.

Det kunne være fristende at betragte de 49 mill. kr. som en del af den besluttede gældsnedbringelse på 200 mill. kr. årligt. Men jeg er enig med Økonomiforvaltningen i ikke at lade de 49 mill. kr. være en del af de 200 mill. kr. Det er vigtigt at få milliardgælden, som koster nær ved 1 beskatningsprocent i renter, nedbragt hurtigst

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

muligt.

Når man betænker kommunens bruttobudget med udgifter til drift, anlæg og renter på 23 mia. kr., og indtægter fra skatter, tilskud og udligning m.v. i samme størrelsesorden, er det et meget lille råderum, vi har at gøre godt med.

Merbidraget til HS vurderer Økonomiforvaltningen til 83 mill. kr., og dette efterlader så et sælle beløb på 136 mill. kr. svarende til 3 promille i beskatningsprocent til fri rådighed.

Ved Økonomiudvalgets behandling af budgettet den 25. august ønskede SF og Enhedslisten tilført beslutningsprotokollen, at de ønskede 2 pct.s besparelsen strøget. De 2 partier sagde det ikke med disse ord. Venstrefløjens udtaler sig altid kryptisk, så alle tror, de får noget, uden at det koster.

2 pct.s besparelsen har som andre kære børn mange navne: Lønsumsbesparelse, effektiviseringsbidrag, omstillingspulje m.m. Hvad det mest passende navn nu end er, så gav sparekravet på 2 pct. af lønsummen et beløb på 217 mill. kr. Sætter vi dette beløb over for de 136 mill. kr., som er budgetforslagets udisponerede pulje, ser vi, at uden sparekravet på 2 pct. af lønsummen havde vi ikke haft 136 mill. kr. at gøre godt med, men skulle tværtimod nu i gang med at finde besparelser på 81 mill. kr.

Vi ville ikke have mulighed for en ekstraordinær indsats på daginstitutionsområdet, hvor pasningsgarantien ikke kan opfyldes, eller på ældreområdet, som er stærkt forsømt. Vi ville ikke have mulighed for at forbedre de nedslidte idrætsanlæg eller tilpasse skoleområdet til 2.000 flere børn i skolealderen.

Jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om Økonomiforvaltningen snarere end at fjerne ville øge effektivitetskravet til 3 pct. årligt fra år 2000. Havde vi haft dette krav allerede for 1999, havde vi nu haft et næsten dobbelt så stort beløb til fri rådighed til nødvendige omstillinger og indsatser.

Vi har nu i København arbejdet i godt 8 måneder under en styreform, der ligner det øvrige lands, og i det store og hele synes jeg, det fungerer godt. For den halvdel af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Borgerrepræsentationens medlemmer, der har levet under det gamle system i mange år, har det selvfølgelig været en stor omvæltning. For de 28 nye medlemmer af Borgerrepræsentationen er det nok vanskeligt at forstå, at byen har kunnet styres på anden vis.

I Kultur- og Fritidsudvalget synes jeg, at samarbejdet fungerer godt mellem medlemmer fra 7 partier, langt bedre end jeg havde forventet. Men møderne tager lang tid; det er vi alle indstillet på at gøre noget ved.

Jeg tror, arbejdsformen varierer meget fra udvalg til udvalg. I Økonomiudvalget er der mange embedsmænd med omkring det ovale bord, og de taler omkring halvdelen af tiden. I Kulturudvalget er det politikerne, der taler, og det er meget engageret tale. Langt de fleste punkter til debat afgøres dog i enighed.

Et led i Københavns nye styreform var uddelegering af opgaver til bydelsråd, i første omgang i 4 bydele og som et forsøg. På Østerbro er forsøget endt i noget, der ligner kaos. I de 3 andre bydele har der været vanskeligheder med at få økonomien til at hænge sammen.

Det er vigtigt hurtigt at finde frem til eventuelle mangler ved de vedtagne økonomiske fordelingsnøgler. Skal der hvert år forhandles penge med hver enkelt bydel, bliver det ikke blot tungt, den politiske vilkårlighed bliver også stor.

Da man indførte bloktilskud efter objektive kriterier på nationalt niveau, var der også stort skrig og skrål. Med DUT-systemet og flere ændringer i de objektive kriterier fungerer udligningssystemet på landsplan. Der må være erfaringer at hente her, så vi ikke i København i en uoverskuelig fremtid skal have al den diskussion og tumult, der har været frem til nu.

Den konservative skepsis over for bydelsforsøget er desværre ikke gjort til skamme. Men måske vil regeringens nye hovedstadsstruktur med et lille storamt af sig selv fjerne bydelsrådstankegangen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Sidste borgerrepræsentationsmødes næsten enstemmige afvisning af regeringens ønske om gennemførelse af det såkaldte lille storamt var en opmuntring på en trist baggrund. Bliver det lille storamt alligevel en realitet, vil det være en fejltagelse af uoverskuelige dimensioner. Hovedstadsområdet har brug for et organ, der kan overveje og beslutte regionalt som svar på regionale udfordringer. I stedet fås måske yderligere en opsplitning af lokale opgaver på kommunale enheder.

Gennemføres bydelsordningen efter planerne, fjernes efter beregningerne 53 pct. af Københavns Kommunes opgaver til bydelsrådene. Skal vor bys amtskommunale opgaver så yderligere flyttes til et lille storamt, vil der være 9 pct. af opgaverne i dag tilbage i Københavns Kommune. Det vil ikke være overdrevent at betegne dette som Københavns endeligt. I hvert fald ser jeg ingen anden konsekvens af gennemførelsen af det lille storamt, end at bydelstanken opgives ved denne valgperiodes udløb.

Den Konservative Gruppe går til forhandlinger om kommunens budget sammen med Venstre og De Radikale. Ønsker Socialdemokratiet budgetforlig med vore 3 partier, tror jeg, det vil være til stor gavn for kommunen. Vore ønsker er fremadrettede. F.eks. vil vi meget gerne lave en flerårig aftale, der rækker valgperioden ud.

Vi ser gerne en lille skattenedsættelse, fordi det vil være et godt signal for folk, der overvejer at flytte til København. Vi er opmærksom på, at en lille skattenedsættelse på 0,1 beskatningsprocent koster ca. 50 mill. kr., men staten vil belønne en sådan adfærd med 12-13 mill. kr., og det er da en kompensation.

Afgørende er imidlertid at få brudt det mønster, som vi kender fra de sidste 50 år, at velstående folk flytter fra byen, og fattige kommer til. På sæt og vis er hovedstadsområdets 50 kommuner i konkurrence om de velstående, fordi tilgang af disse kan gøre det lettere for en kommune at løse de mange sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige opgaver.

Som før nævnt står gældsnedbringelse også højt på de 3 borgerlige partiers ønskeliste. Det gør endvidere udlicitering af opgaver i den udstrækning, kommunen kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

spare penge derved. Vi ønsker friere tilbud inden for børnepasningsområdet, vi ønsker bedre boligforhold for de ældre, og vi ønsker en opprioritering af idrætsfaciliteterne.

Med min stærke forhåbning om, at idrætsområdet tilgodeses ekstraordinært ved denne budgetbehandling, er jeg fremme ved det sidste afsnit af min tale, som naturligt nok drejer sig om Kultur- og Fritidsudvalgets budgetønsker.

Som i landets øvrige kommuner er hovedparten af idrætsfaciliteterne både etableret og drevet for kommunale midler. På Kultur- og Fritidsforvaltningens budget for 1999 er afsat et tilskud på i alt 114 mill. kr. til driften af Københavns Idrætsanlæg, hvis faciliteter henvender sig til den organiserede idræt. Desuden er der afsat 30 mill. kr. som tilskud til KUC, der råder over visse idrætsfaciliteter, som henvender sig til den uorganiserede idræt. Herudover støttes idrætten direkte gennem folkeoplysningsmidlerne.

København byder på mange idrætsanlæg af høj kvalitet, også anlæg, som servicerer brugere fra hele hovedstadsområdet. Men den nøgne statistik viser desværre også, at København sammenlignet med landets øvrige storbyer har et ringere udbud af de mest almindelige faciliteter. I forhold til indbyggertallet er der kun halvt så mange fodboldbaner som i Århus og kun 1/3 i forhold til såvel Ålborg som Odense. Ser man på antallet af idrætshaller, har vi halvt så mange, og det samme gør sig gældende for skøjtehaller.

Det er ikke umiddelbart muligt at angive et objektive behov for idrætsfaciliteter, men der er behov for meget betydelige investeringer, hvis København skal komme bare nogenlunde i niveau med de øvrige storbyer.

Det mest påtrængende problem er selvfølgelig Øbrohallen, som Kultur- og Fritidsudvalget i forbindelse med udarbejdelsen af budgetforslaget har optaget på en liste over prioriterede ønsker. Efter min mening er det nærmest en skændsel for København, at det har været nødvendigt at lukke hallen, men vi taler om en renoveringsomkostning på 80-90 mill. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

I øvrigt er der adskillige andre anlæg, som også trænger til mere end en kærlig hånd.

I en række år har der været stilstand i nyetableringen af idrætsanlæg, men med opførelsen af DGI-byen på Vesterbro og den nye multihal i Valby er der igen kommet gang i idrætsbyggeriet i København.

Jeg synes, det er en positiv udvikling for byen, som jeg gerne vil arbejde for at fortsætte. Jeg er parat til at gå ind i seriøse drøftelser om, hvordan vi løfter idrætten i København. Jeg tror faktisk, det vil være en god forretning for kommunen at opprioritere idrætsområdet.

På biblioteksområdet er jeg meget glad for den udvikling, der netop nu præger de københavnske biblioteker. Københavnerne låner faktisk bøger som aldrig før. Fra første halvår 1997 til første halvår 1998 er det samlede udlån til mere end 3,5 mill. besøgende steget med ikke mindre end 7,6 pct. Og denne stigning skal ses på baggrund af en stigning fra 1996 til 1997 på ikke mindre end 15,6 pct.

Selv om bibliotekerne er udsat for stadig hårdere konkurrence fra de elektroniske medier evner man altså alligevel at tilbyde viden og oplevelser, som borgerne tager til sig. Mig bekendt er der meget få kommuner, der kan fremvise en lignende udvikling.

Udlånsfremgangen skal endda ses i lyset af, at København regnet pr. indbygger har meget lave udgifter sammenlignet med kommuner som f.eks. Frederiksberg, Gentofte, Århus, Ålborg og Odense. Jeg er glad for, at vi i København tilsyneladende har et effektivt fungerende biblioteksvæsen.

Mødet i aften er starten på godt 1 måneds budgetdrøftelser. Sammen med Venstre og De Radikale håber vi på gode forhandlinger, der fører til et for vor by fornuftigt resultat. De 3 partier har ingen ultimative krav og forventer samme fordomsfrie holdning hos Socialdemokratiet.

Konstitueringsfasen gav en dårlig start på denne valgperiode. Jeg håber, disse budgetforhandlinger retter op herpå.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Lad det være sagt med det samme: Det Radikale Venstre mener ikke, der er råd til skattenedsættelser i 1999. Måske de efterfølgende år, hvis udskrivningsgrundlaget øges, og det har vi jo håb om, hvis vi får fat i nogle af de der bedre skatteydere, som skal være en del af den langsigtede strategi.

Ej heller mener vi, der er råd til udgiftsfest. Det er vigtigt at slå dette fast, selv om flere budgetordførere næsten giver udtryk for, at de har haft det som Jeppe i baronens seng, da de så budgettet for 1999 og det viste sig, at forslaget indeholder en udisponeret pulje på 136 mill. kr.

Økonomiske fremskrivninger for budgetoverslagsårene viser, at undlader vi at udvide udgiftsniveauet med den udisponerede pulje, så vil der i år 2002 være et overskud på godt 1 mia. kr. Akkumulerer man overskuddene i årene 1999-2002, vil det samlede overskud sågar andrage knap 1,8 mia. kr.

Regnestykket er interessant – jeg ved godt, det er mere akademisk end realistisk – for det viser samtidig, hvor vanskeligt det er at skrabe penge sammen og at få kål på kommunens nettogæld på 10,5 mia. kr. og den tilsvarende rentebyrde på godt 400 mill. kr.

Den gældsafvikling, der er lagt ind i budgettet, godt 800 mill. kr. over 4 år, vil kun det sidste år betyde en rentenedsættelse på 30 mill. kr., fordi afdragene indtil år 2001 vil gå til tilbagebetaling af et rentefrit hypotekbanklån. Det vil sige, at i år 2002 har vi fortsat en rentebyrde på 400 mill. kr. svarende til 0,8 skattepoint. Det er virkelig penge ud af vinduet, som københavnere år ud og år ind ikke får noget for – og her vil jeg bede SF lytte.

Til sammenligning kan nævnes, at den påståede besparelse ved lukning af Kommunehospitalet kun androg – og det er en engangsudgift – 70 mill. kr., og at Kultur- og Fritidsudvalgets samlede nettobudget andrager i alt og i denne sammenhæng kun 644 mill. kr., eller at en samlet udbygning af psykiatrien koster 400 mill. kr. Man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

kan altså få ganske meget for de penge, der i dag bruges på renter.

Derfor har vi som politikere et problem, hvis det viser sig, at vi ikke kan tåle at se en udisponeret pulje, uden at alle pengene skal gives ud på nye aktiviteter.

Det Radikale Venstre mener, at der bør sættes yderligere ind på gældsnedbringelsen. Og skal vi endelig give penge ud, er det mere fornuftigt at investere i anlæg, f.eks. penge til genåbning af Østerbro Svømmehal, end i driftsudgifter, der medfører afledte udgifter i de følgende år.

Jeg har valgt at indlede min budgettale med denne lille peptalk, fordi der ikke er nogen som helst grund til overmod. Både budgettet for 1999 og flerårsbudgettet bygger på beslutningen om, at 2 pct.s besparelsen videreføres, at vi, som allerede omtalt, fortsætter gældsafviklingen på 200 mill. kr. om året, samt at København i 1999 har en realvækst på 1,3 pct., og i overslagsårene 1,6 pct.

De to første parametre er vi herrer over, men den sidste, der handler om realvæksten, afhænger ud over de almindelige konjunkturer først og fremmest af, at kommunen kan fastholde og tiltrække nettoskatteydere.

Sagt med andre ord er det vores opgave at skabe sikkerhed for en god, gedigen og tilgængelig service hvad angår pasning af børn og pleje af ældre. Skole- og undervisningstilbud skal være af høj kvalitet. Sygehusvæsenet skal være up to date og velfungerende. Men ikke mindst skal boligmassen være varieret og tilgodese en alsidig befolkningssammensætning. Det er udfordringerne til os. Kort sagt skal København kunne klare sig i konkurrencen med de attraktive kommuner.

Lige nu mangler København borgere, som positivt kan bidrage til et større udskrivningsgrundlag. I den sammenhæng er det ikke godt, at byens boligmasse for kun godt halvdelen vedkommende er 3-rums-boliger og derover.

Det Radikale Venstre mener, det er bydende nødvendigt, at der skabes incitamenter til private boligbyggerier samt til private investeringer i forbedring af den eksisterende boligmasse. Der er brug for lejlighedssammenlægninger, tilbygning af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

toilet- og elevatortårne i den gamle boligmasse, indretning af loftsetager til lejligheder, nybyggerier på havnefronten, ja, mulighederne er mange. Andelsboliger er også en boligform, der har vist sig at kunne fastholde den københavnske befolkning.

Men de kommende års udfordringer er ikke slut hermed. Vi skal sikre den nødvendige omstilling som følge af et stort fald i antallet af ældre. Det drejer sig om ca. 15.000 færre ældre og 9.400 flere børn og unge i alderen 0-16 år i år 2002 i forhold til i dag. Det er en meget stor omstilling, som vi skal tackle, hvis vi vil tage højde for den demografiske udvikling og ikke bare lade standardglidninger råde.

Hertil kommer, at kommunens likviditet stadig er for sårbar, og at der muligvis ligger nogle tikkende bomber, der handler om udviklingen i kommunens udgifter til tjenestemandspensioner i de kommende år og om konsekvenserne af en række garantier og forpligtelser i forbindelse med byggeri af almene boliger og ældreboliger.

Endelig må vi ikke glemme de store problemer, der er med at få økonomien i HS til at hænge sammen, samt at der oveni er en række uløste tunge sager her. Der er derfor fortsat grund til at vende hver en sten i den kommunale opgavevaretagelse. Vi må løbende stille os det spørgsmål, om produktionen kan blive mere målrettet, billigere og bedre. Foreløbig er svaret ja. Det viser både nøgletallene på de fleste områder og selvsyn, når man kigger sig lidt omkring.

Jeg ville ønske, at personaleorganisationerne var mere med på denne tankegang. Det giver sig desværre ikke udtryk i større tilfredshed blandt byens borgere, at København på stort set alle områder har et større personaleforbrug end i resten af landet. Dette forhold vil blive konkretiseret i de videre drøftelser på mandag.

Modstykket til nettoskatteyderne, som vi har så hårdt brug for, er de mange personer i alderen 16-66 år, der hverken er beskæftiget eller under uddannelse. Det drejer sig rent faktisk om hver fjerde, og hver femte er på en eller anden ordning, så de ikke umiddelbart er til rådighed for arbejdsmarkedet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Kommunens egne opgørelser viser bl.a., at der heriblandt er en stor gruppe på 5,2 pct. kontanthjælpsmodtagere, der hverken er i aktivering eller tilhører kategorien af arbejdsløse. Denne gruppe har været stigende i de senere år. Hertil kommer en stor gruppe førtidspensionister, modtagere af sygedagpenge, ledige på orlov m.fl.

Selv om antallet af registrerede arbejdsløse er faldet i perioden 1995-1998 kan det konstateres, at antallet af arbejdsmarkedsmarginaliserede er steget til de omtalte 20 pct., og mange af de mennesker, der er arbejdsmarkedsmarginaliserede, er tillige også socialt marginaliserede.

De menneskelige omkostninger for disse borgere er meget store, og mange ressourcer går til spilde. Jeg har i de sidste år haft en tese om, at København producerer sine egne tabere. En del af de sociale problemer skyldes tilflytning af resourcesvage mennesker, men langt de fleste dårligdomme skyldes kommunens mislykkede politik på en lang række områder.

Det er ellers ikke, fordi det skorter på indsatser og ressourcer. Eksempelvis anbringes hvert 10. barn i en døgnplejeforanstaltning, og 34 pct. af skolernes ressourcer bruges på specialundervisning.

Hver gang jeg ser en yngre narkoman eller alkoholiker på gaden, tænker jeg: Det menneske har været kendt af det sociale system, siden det blev født. De fleste af dem, vi ser i social nød, har været udsat for talrige foranstaltninger i deres unge liv både af social karakter og i skolesystemet. De meget synlige socialt belastede unge er eksempler på en lang række kuldsejlede sager i det kommunale system. Tilbuddene til de dårligst fungerende er flere end nogen sinde.

Vi må se i øjnene, at meget store investeringer i form af økonomiske, faglige og administrative ressourcer ofte går til spilde. Det er, som om systemerne spænder ben for deres egen indsats. De fleste af de socialt belastede unge har været i kontakt først med sundhedsplejen, de har mødt en speciallæge, de har mødt daginstitutionstilbud med særlige støtteforanstaltninger, de har mødt specialundervisning, de har mødt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

skolepsykologer, »hjemme-hos-'er«, weekendforanstaltninger, efterskoler og meget mere.

Det er vigtigt og måske den største udfordring, at Borgerrepræsentationen ser i øjnene, at der er behov for nye mål og resultater på det sociale område og i uddannelsessystemet, der kan dæmme op for den sociale udstødning, for den sociale arvelov.

Der skal opstilles konkrete resultater, der skal realiseres gennem forebyggelse, uddannelse, nye arbejdsmetoder og samarbejdsrelationer. Hvis man vil tage denne sag alvorligt, er det ikke en sag, der handler om flere kroner og øre, men om noget helt andet: En helt anden tilgang til problemstillingen.

På mandag vil vi fra radikal side konkretisere nogle initiativer, der kan dæmme op for den sociale udstødning. På ældreområdet går Det Radikale Venstre ind for, at der skal være en bred vifte af tilbud til de svageste ældre. Vi mener f.eks. ikke, at 2-rumsboliger er den eneste sande løsning på denne gruppes boligforhold. Udgangspunktet må være kvaliteten i det tilbud, der gives, og det måles ud fra mange andre parametre end mursten og sanitet.

Derfor kan vi ikke acceptere, at budgettet rummer forslag om at nedlægge 4 særdeles velfungerende plejehjem, der i alt rummer 166 boliger, der overvejende henvender sig til demente. De nævnte plejehjem fungerer som skærmede enheder for denne sårbare gruppe. Den ekspertise og medmenneskelighed, der hersker på de 4 hjem, kan ikke med et snuptag overflyttes til nye plejeboliger. Hertil kommer, at der fortsat ligger færdigbehandlede patienter på hospitalerne. Heldigvis ser det ud til, at et flertal i Borgerrepræsentationen er imod lukning af de 4 hjem.

Der er mange nødder, der skal knækkes, hvis København skal ind i en bæredygtig udvikling. Jeg har slået nogle temaer an, som har høj prioritet for Det Radikale Venstre.

Med til billedet hører, at København skal være både en grøn og en sund by og en by med en ordentlig infrastruktur. Her skal det endnu en gang siges meget højt, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

trafiksituationen nærmer sig en skandale. Borgerrepræsentationens beslutninger om trafikken i København bidrager hver gang til, at køerne vokser på hovedfærdselsårene.

Så vil jeg slutte af med at gentage den radikale mærkesag, hvis gennemførelse vil løse mange problemer på én gang: Det Radikale Venstre har et stort ønske om, at vi hurtigt får taget nogle initiativer til forbedring af såvel den kollektive som den individuelle trafik og får den gennemkørende trafik ud af byen. København må tage sagen i egen hånd. Det har vi i hvert fald mulighed for at gøre. Vi kan ikke vente på staten.

Det er på denne baggrund, man skal forstå det radikale forslag om en betalingsring med bompenge. Ligesom i Oslo og Bergen skal bompengene gå til trafikinvesteringer. Den kollektive trafik skal forbedres, så det bliver mere attraktivt at tage bus og tog frem for bil. Cykelstinetet skal udbygges, og der skal laves en østlig omfartsvej, som leder trafikken uden om Centrum. Den østlige omfartsvej skal forbinde Lyngbyvej via Gittervej og en havnetunnel med Refshaleøen på Amager.

På Amagersiden skal trafikken afvikles via Kløvermarksvej ad Christmas Møllers Plads til en firsporet Ørestads Boulevard og herfra videre til motorvejsanlægget, der forbinder Øresundsbroen med en sydgående motorvej.

Når jeg siger det så udførligt, er det fordi det er vigtigt også at få sagt, at Amager Strandvej skal holdes fri for gennemkørende trafik. Så man kan altså godt løse dette problem, uden at det går ud over Amager Strandvej. Man kan endda løse det meget mere hensigtsmæssigt, fordi man samtidig får løst nogle problemer langs havnefronten.

Vi kan kun få lettet Københavns kaotiske trafiksituation gennem milliardinvesteringer, og der er det så, at bompengordningen kan være midlet. Ordningen skal administreres af et aktieselskab, der via lånoptagelse tilvejebringer den nødvendige kapital til de trafikale investeringer. Indtægten fra bompenge skal bruges til afdrag på lånet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Erfaringer fra Oslo og Bergen viser, at det er en farbar vej. Det kan skaffe finansieringsgrundlag med det samme, hvis vi træffer den beslutning. Til forskel fra disse 2 byer rummer forslaget her også f.eks. kollektive trafikinvesteringer. Så lad os komme i gang. Det er muligt, hvis vi vil.

Men, vil jeg da også sige, kan vi skaffe penge til en havnetunnel på anden måde end via bompenge, så er De Radikale også med på det.

Jeg ser frem til de kommende budgetdrøftelser og håber, at Borgerrepræsentationen kan finde sammen om en politik til gavn for både nuværende borgere og en bæredygtig udvikling for København. I hvert fald ser det ud som om VKR og S et langt stykke hen ad vejen kan samles om en strategi. VKR ser frem til en forhandling herom.

Preben Møller Hansen (P): Jeg vil begynde med at gøre noget, jeg næsten aldrig gør: Jeg vil give overborgmester Jens Kramer Mikkelsen min uforbeholdne undskyldning for det, jeg har været med til igennem flere år, efter at han overtog overborgmesterposten. Jeg tror ikke, der i København findes et eneste menneske, der ligesom jeg har svinet ham til fra morgen til aften i hvert eneste møde, jeg har deltaget i.

Det var naturligvis baseret på de oplysninger, jeg modtog fra andre, idet jeg jo ikke kendte giraffen selv. Så derfor vil jeg godt indlede med det, fordi jeg har registreret, at overborgmester Jens Kramer Mikkelsen er en overordentlig dygtig politisk leder, ingen skal være i tvivl om det.

Så har jeg lyttet til alle de talere, der har været heroppe på nuværende tidspunkt. Jeg lukkede somme tider øjnene og tænkte: Hvad fanden er nu det? Det var nøjagtig ligesom i Folketinget: Når der var fjernsyn på, så kom der altid nogle op fra de forskellige partier og holdt en valgtale.

Det, jeg har oplevet her, er jo i realiteten nøjagtig det samme. Der er jo ikke nogen realiteter ud over kritik eller ros.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Når man nu lyttede til socialdemokraten, der i den grad gav udtryk for, at det gik godt, så bliver jeg bekymret, når en socialdemokrat kan udtale sig på den måde. Så lang tid vi har en eneste hjemløs, så lang tid vi har fattige mennesker, så lang tid vi har tiggere på gaderne, så lang tid vi ikke har boliger nok i en tilpas standard, så går det ikke godt. Så kan man sige, det går bedre, men man kan under ingen omstændigheder slå fast, at det går godt.

Da jeg skulle til dette møde, var jeg i den situation, at jeg tænkte: Hvad fanden skal du nu sige? Jeg har forsøgt at læse mig til alt det, der var, og så tænkte jeg: Kors i øret, vi skylder 10,8 mia. kr. væk. Jeg var helt stensikker på, at det kun var mig, der ville gå herop på talerstolen og sige, at den gæld skal i hvert fald væk. Den betyder en ekstra omkostning for borgerne i København, hvoraf mange er meget fattige, på små en halv milliard kroner om året. Det er uklog politik, og det er asocial politik.

Men lad det nu være. Da jeg i sin tid, i 1968, blev forbundsformand for Sømændenes Forbund, var dette et lille, ubetydeligt forbund med en gæld på 120.000 kr. Jeg sagde til mig selv: Et forbund så lille, så ubetydeligt og med en gæld kan aldrig nogen sinde slå igennem.

Derfor valgte jeg at anlægge en strategi, der sikrede, at dette lille, ubetydelige forbund blev et af de forbund, der blev talt mest om i dette land, og som sikrede sig en formue på 101 mill. kr., da jeg dampede af. Organisationen var stærk, den kunne underbyde, og den kunne give alt, hvad den havde lyst til.

Det samme gør sig gældende med en kommune. Hvis en kommune er gældsplaget, har den ikke så let ved at gøre det, som den ellers gerne ville. Jeg ved godt, det ikke er denne forsamling og slet ikke Jens Kramer Mikkelsen, der er skyld i den gæld. Det er en gæld fra fortiden, men den skal selvfølgelig dampes af.

Så kan man stille sig selv spørgsmålet: Skal der øgede skatter til, for at vi kan afvikle denne gæld, eller hvad gør man? Jeg har lyttet til de talere, der har været på talerstolen indtil nu. Der er ikke en eneste ud over dem, der har talt om bompenge, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

er kommet med løsninger på at få en bedre økonomi. Det er ligesom om man ikke tænker på den udvikling, der ligger i fremtiden. Vi er medlem af EU, og man kan være imod det eller ikke, men man skal være opmærksom på, at dette medlemskab indebærer også, at turismen vil øges betydeligt, hvis der vel at mærke er noget at komme til Danmark for at se. I København har vi Amalienborg og garden, vi har Tivoli, og så har vi Rådhuspladsen. Det er ikke tilstrækkeligt til at sikre folks lyst til at komme og besøge os.

Hertil kommer, at der også vil komme utroligt med konferencer og andet, men vi har ikke den hotelkapacitet, der skal til. Derfor undrede det mig, at man på et møde i denne sal gav udtryk for, at man ikke ønskede et femstjernet hotel, fordi det var grimt. Jeg tænkte: Hvad fanden er det for noget? Altså der er nogle værelser og nogle faciliteter, som man har behov for, ikke om det er en arkitekt, der har lavet en eller anden krummelure på forsiden, så det ser lidt anderledes ud end de andre cementblokke.

Men det, det drejer sig om, er selvfølgelig, at vi er i besiddelse af den kapacitet, der er nødvendig for at sikre, at disse mennesker kommer her til vor by og også lægger anselig med millioner i vores forretnings kasser og dermed mulighed for beskæftigelse af dem, der er de pågældende steder.

Der er heller ikke en, der har talt om, at denne – jo, det har de gjort – Øresundsbro kommer. Man har heller ikke talt om, at med udviklingen, som den er, vil der også komme helt andre former for fritidsaktiviteter. Antallet af sejlbåde vil stige i uhyggeligt omfang, eller måske i godt omfang. Det vil sige, at vi skal tiltrække de mennesker, der kommer sejlene til vores by, så også de kan medvirke til at sikre øgede indkomster til kommunen, uden at vi udskriver skatter.

Jeg mener, at det, man bør gøre, er at nedsætte et udvalg, som prøver på at analysere, hvordan vi sikrer øgede indkomster til denne by uden at udskrive skatter, for vi er efter min opfattelse skatteplagede.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Der er flere, der har været inde på det, jeg ellers skulle have holdt et fantastisk langt foredrag om, og det var boligen. Men der er nogle, der anlægger en forkert betragtning.

Se, her har vi en gammel boligmasse med 2 værelser og derunder, og der er utrolig mange med meget, meget små indkomster, der synes, at de er eftertragtellesværdige. Men det er almindeligvis mennesker, som ikke har de indkomster, man ellers skulle have, for så ville de selvfølgelig have en betydelig større bolig end det lort, der er på Nørrebro og andre steder.

Derfor skal man selvfølgelig bygge i denne by, således at man kan få borgere ind i byen, som også kan medvirke til at skabe en utrolig og en fornuftig udvikling.

Så er der dem, der har den opfattelse, at det er yngre, der kommer herind. Der tager man fejl. Der er utrolig mange mennesker, der i deres unge alder flyttede til Herlev, Greve og hvor det nu ellers var, og byggede sig et parcelhus. De har boet der i 25-30 år, måske 40, og de har den opfattelse, at de gerne vil ind til byen København.

Ingen skal være i tvivl om, at der i øjeblikket er et enormt salg af parcelhuse af mennesker, der gerne vil ind til København og bo, men de bremses, fordi der ikke er den fornødne boligmasse af en høj standard, som der burde være. Derfor bør man selvfølgelig sikre sig, at disse muligheder eksisterer.

Jeg tror ikke på, at det er skatten, det drejer sig om, når folk ikke kommer her. Det er mangel på de boliger, som ikke eksisterer, det drejer sig om.

Så er der ting, som jeg ikke synes er rimelige, slet ikke når den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for, at det gik godt.

Det er f.eks. spørgsmålet om, om man f.eks. opsiger driftsoverenskomster med plejehjem eller andet. Jeg synes, det er uhyggeligt, at en forsamling som denne alvorligt diskuterer noget sådant.

Nu var der en socialdemokratisk borgmester, jeg læste om og så i fjernsynet, der ville opsige driftsoverenskomsten med Store Tuborghjemmet. Jeg synes, det uhyggeligt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

at noget sådant siges af en socialdemokrat.

Det er et sted, hvor der er 11 meget demente mennesker, som man simpelt hen slår ihjel, hvis man flytter dem. Det kan godt være, at beboelsesforholdene ikke er, som de burde være. Ingen tvivl om, at så skal de selvfølgelig udbedres. Men det gør man ikke ved at opsiges driftsoverenskomsten. Så begår man i realiteten mord, og det kan vel ikke være tilfældet.

Et andet problem er Kommunehospitalet. Jeg synes, det er forkasteligt, at når ca. 200.000 københavnere har protesteret mod salget af Kommunehospitalet, og når der ved sidste kommunevalg blev valgt et flertal i denne Borgerrepræsentation, der er modstandere, så finder man 2 afdankede borgmestre fra Frederiksberg og så en åndssvag sundhedsminister, dem trækker de ind i kø, og så siger de: Vi dropper lortet!

Man burde fra Københavns side, hele denne forsamling burde søge foretræde for de idioter i den regering, der går ind for noget sådant. Det er Københavns Kommunes valgte borgere, der træffer afgørelsen, og ikke kreaturer uden for denne kreds. Jeg synes simpelt hen det er latterligt, at noget sådant kunne ske.

Jeg skrev sgu også noget, jeg skulle sige, men det har jeg glemt i farten – jo, det er rigtigt, det er denne Rådhusplads. Der er nogle, der synes, at den er smuk. Der er nogle, der synes, at den anden, der var der, var smukkere, fordi der var nogle træer, og så er der nogle, der ikke kan lide den der HT-terminal.

Nu har man altså besluttet at bygge den, og det har formentlig kostet 20 mill. kr. eller deromkring, for når borgerne i København har folk til at bestemme, hvem der skal bygge, så koster det ad helvede til.

Så beslutter man sgu bagefter, at nu skal den rives ned. Jeg har den opfattelse, at de, der træffer disse beslutninger, selv skal betale de omkostninger, der er forbundet med en sådan disposition. Det er jo ikke vores egne penge, vi sidder og disponerer over. Det er borgernes skatte kroner, det drejer sig om. Hvis man lavede dispositioner af den art i en privat virksomhed, så ville man få et spark i nakken ... (*Afbrydelser*). Jamen jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

har lært det. Så ville de have fået et spark, og så var det ud af røret.

Men her kan man åbenbart disponere for millioner og atter millioner af kroner og sige: Pyt med det, borgerne betaler. Det er ikke den måde, man er tillidsmand for nogen på, hvis man optræder på sådan en facon. Hvis jeg havde optrådt sådan som forbundsformand for Sømændenes Forbund, så var jeg blevet sparket ud i løbet af et år. Det ville de selvfølgelig ikke acceptere.

Når vi vælges som tillidsmænd eller -kvinder, så har vi kun ét opdrag, og det er at sikre, at de, der har valgt os, bliver tilgodeset på alle samfundslivets områder. Det gælder altså også i spørgsmålet om at disponere helt tåbeligt med borgernes penge.

Nej, jeg tror sgu ikke, jeg vil sige mere, det er sgu også rigeligt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg medgiver, at der var mere musik over indledningen end over afslutningen.

Lars Hutters (L): I sådan en 3½ times budgetdebat og drøftelser er der sagt mange smukke ord, og jeg har da også noteret mig her til sidst, at overborgmester Jens Kramer satte meget stor pris på Preben Sømands indledning om, at overborgmesteren er en fantastisk dygtig og god politisk leder.

Der er sagt mange smukke ord om byen København, og jeg skal da også med det samme sige det positive, jeg vil sige.

Ved valget i november 1997 blev flertallet i Borgerrepræsentationen fornyet, og mange er unge med den særlige appetit på liv, dynamik og lyst til kreativ politik. Styrelsesloven er ny, magistratsstyret fra enevælden er forladt, og for første gang i Københavns historie er vi på vej til at blive en del af det reelle folkestyre i form af en udvalgsstyret kommune.

Fornyelsen på Københavns Rådhus i form af åbenhed, lydhørhed over for borgerne, kreativ tænkning for at finde det nye århundredes for ikke at sige det nye

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

årtusindes løsninger er på vej. Det er en fornyelse, som alle københavnere i årtier har råbt på, længtes efter og sukket efter.

Men desværre har fornyelsen endnu ikke fået lov til reelt at indfinde sig på Københavns Rådhus. Der er stærke kræfter, der gør alt for at fastholde tidligere tiders magtpositioner. Midlerne til at forsøge at fastholde magten for sig selv er mange. Især er lukkethed i de politiske informationer, lukkethed i de politiske beslutninger, den foretrukne metode. Jeg tror ikke, at disse kræfter vil sky noget som helst middel eller fidus for at fastholde deres magtpositioner.

Et klart eksempel er den højt berømte politiske leder Jens Kramers fidus med at gå i en enmandsgruppe ved valget til overborgmesterposten og dermed frarøve den radikale Inger Marie Bruun-Vierø en borgmesterpost.

Et andet eksempel er sagen om Kommunehospitallet. Det var den største sag ved valget i november 1997. Socialdemokratiet tabte, befolkningen ville ikke have Kommunehospitallet lukket. Befolkningen valgte en Borgerrepræsentation, som vil bevare Kommunehospitallet. Naturligvis forventer københavnere, at alle demokratiske partier i respekt for folkestyret accepterer befolkningens afgørelse. Det er jo selve kernen og ideen i folkestyret.

Men sådan er Socialdemokratiet åbenbart ikke. En ny fidus imod folkestyret blev anvendt. Aktivt arbejdede overborgmesteren og sundhedsborgmesteren for at stemme københavnernes afgørelse ned ved hjælp af Frederiksbergs og den socialdemokratiske sundhedsministers stemmer i HS' bestyrelse.

Københavnere betaler 85 pct. af udgifterne til HS. Det nuværende HS kan ikke eksistere, hvis københavnere skal betale for HS og Frederiksberg, og sundhedsministeren skal bestemme over HS imod københavnernes behov og ønsker.

Skal københavnere have ægte folkestyre, eller skal København styres ved hjælp af fiduser?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Stillingtagen til Kommunehospitalet er samtidig en test på, om man er for eller imod folkestyret. Derfor bliver bevarelsen af Kommunehospitalet det afgørende punkt i de kommende budgetforhandlinger.

Jeg har lyttet til budgetordførerne i aften og har noteret mig, at borgmester Søren Pind, borgmester Thustrup Hansen og Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale tilsammen har dannet en front, hvor de vil forhandle med Socialdemokratiet om en langsigtet politisk aftale for København og Københavns udvikling.

Det er mig ikke fjernt at erindre om, at de 3 partier i starten af den nyvalgte Borgerrepræsentation har indgået en politisk aftale om at sikre, at Kommunehospitalet bliver bevaret. Den politiske aftale sikrede i øvrigt også, at Søren Pind er borgmester i dag, og at den konservative Thustrup Hansen er borgmester i dag. Hvis ikke fidusen fra overborgmesteren var kommet, så havde Inger Marie Bruun-Vierø også været borgmester.

Jeg forventer selvfølgelig derfor også, at politiske aftaler bliver overholdt, og at de 3 partier på flertallets vegne i Borgerrepræsentationen sikrer en aftale med Socialdemokratiet om, at Kommunehospitalet bliver bevaret. Det forventer vi, der har respekten for folkestyret.

Den fornyelse, som er nødvendig, kan naturligvis ikke standses, for københavnernes kræver en fornyelse af styret på Rådhuset og en fornyelse af den offentlige sektor. Forhandlingerne om Københavns budget for 1999, som er det politiske springbrædt for københavnernes ind i det nye årtusinde, har derfor som et centralt tema: Hvordan sikrer vi, at fornyelsen slår igennem her på Københavns Rådhus?

I Solidarisk Alternativ må vi sige nej til, at de rå, brutale og reelt menneskefjendske markeds kræfter er en fornyelse. Charles Dickens har i sine romaner for 150 år siden skildret mennesketragedier skabt af de løbske markeds kræfter.

Dramaet i øjeblikket i Rusland, der time for time tager til i omfang, hvor røverbaroner ødelægger Ruslands økonomi med nye mennesketragedier i deres kyniske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

kølvand, er den nutidige, i øjeblikket, fortælling om, hvad en satsning på ustyrlige markeds kræfter kan føre til.

Solidarisk Alternativ må også sige nej til den socialdemokratiske kommandoøkonomi, der tømmer folkestyret for indhold og forhindrer borgernes aktive deltagelse.

Vi ser det tydeligt i form af HS og de andre hemmelige selskaber. Kommandoøkonomien løser ikke københavnernes problemer. Der kan gives mange eksempler på, at københavnernes problemer ikke er løst, men desværre forværret.

Jeg er sikker på, at mange i Borgerrepræsentationen desværre kender mange konkrete eksempler, især inden for HS. I aften var den socialdemokratiske ordfører, Lars Engberg, uendelig stolt af at kunne nævne, at udgifterne i HS var faldet med 4 pct., specielt i sammenligning med, at udgifterne til sygehusene uden for København, uden for HS, var steget med 7 pct.

Enhver, der kan regne, kan jo så konstatere, at det, Lars Engberg er så glad for, er, at der er sket en forringelse for københavnernes på sygehusområdet på 11 pct.

Det har sine konsekvenser. Alle kender historien om kræftbehandlingen på Rigshospitalet, hvor patienterne flere gange om ugen nu skal sejle frem og tilbage over Øresund for at blive strålebehandlet i Lund. Dette svigt over for en særligt sårbar patientgruppe kunne have været undgået, hvis de ansvarlige i HS allerede i sidste år først og fremmest havde prioriteret patienternes behov frem for en ideologisk kommandoøkonomi.

Jeg skal derudover yderligere give Borgerrepræsentationen nogle eksempler, som der desværre er mange af, men jeg skal give nogle enkelte.

En 85-årig gammel, meget aktiv kvinde, der har haft en mangeårig aktiv karriere som akademiker i en af de store styrelser, tilbragte sin ferie her i sommer med som tidligere at klatre i bjerge. Hjemkommet fra ferien får kvinden smerter i nakke og skuldre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Der sker yderligere det, at egen læge sender en øjenlæge hjem, da kvinden mærker synet blive dårligere. Øjenlægen mener, at det kan være grå stær, men er ikke sikker og vil gerne have HS' specialafdeling i øjensygdomme til at vurdere sygdommen. Desværre er der 4 måneders ventetid.

3 dage efter at øjenlægen har været hjemme hos kvinden, bliver hun indlagt på hospital totalt blind på grund af blodpropper i øjnene. Ved en behandling i tide kunne blindheden hos denne kvinde være forhindret, og den voldsomme krise, som kvinden nu er kastet ud i, have været forhindret.

Et andet eksempel: En 78 år gammel mand, som bor alene i en ældrebolig – jeg tror faktisk, han har været socialdemokrat. Han har tidligere været en meget dygtig smed og har skabt mange små jernskulpturer med sine hænder og sine fornemmelser for, hvad materialet kan bruges til, til sine pårørende.

Nu føler han sig meget ensom og overflødig, han får meget medicin, bl.a. fordi han også har fået en depression. Denne 78-årige mand bliver indlagt flere gange inden for en kort periode på hospital, fordi han er svimmel og falder hjemme og bliver fundet af sin hjemmehjælper, som synes, at situationen er uholdbar, og indlægger manden flere gange.

Måske fordi hospitalet så gerne vil leve op til HS' mål om at udskrive 30 pct., som der står i instruksen, af de medicinske patienter dagen efter indlæggelsen, så bliver manden altid udskrevet uden nærmere undersøgelse eller behandling, dagen efter at han er mødt op på hospitalet. Til sidst bliver manden indlagt på kirurgisk afdeling med lårbensbrud efter et nyt fald i hjemmet, og nu skal han ligge rigtig lang tid på hospitalet.

Et tredje eksempel: En 80 år gammel mand, som er meget plejekrævende efter en svær hjerneblødning. Efter meget papirarbejde og administrativt bureaukrati bliver denne meget plejekrævende 80 år gamle mand accepteret til plejehjem. Desværre er der lang ventetid til plejehjem, hvorfor manden udskrives til hjemmet, hvor der jo er en rask hustru, som formodes at kunne passe manden sammen med hjemmeplejen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Københavnerne må jo ikke mere afvente optagelse på plejehjem eller hospital, men skal så vidt muligt vente hjemme.

Nu er hustruen indlagt med hjertetilfælde og depression, manden er igen indlagt, og familien er meget oprørt over systemets barske behandling.

Da jeg kom hjem i dag fra arbejde, åbnede jeg en kuvert med et referat af en beslutningsprotokol fra Sundheds- og Omsorgsudvalgets møde mandag den 31. august. Der læste jeg følgende vedrørende aftale mellem HS og sundhedsforvaltningen om færdigbehandlede hospitalsindlagte:

»Maximalt er 50 plejehjemsgodkendte patienter indlagt på hospital ved årets udgang, og maksimalt må 10 pct. godkendes og tilflytte plejehjem direkte fra hospital.«

Det står der i beslutningsprotokollen. Der må ikke være mere end 50 plejehjemsgodkendte på hospitalet. Om nummer 51 så skal smides ud, ved jeg ikke. Der må kun godkendes 10 pct., der må flytte direkte på plejehjem fra et hospital.

Jeg troede ikke mine egne øjne, eller om jeg overhovedet kunne forstå, hvad det drejede sig om. Jeg er nødt til at sige, at mage til kynisk, asocial og umenneskelig politik skal man lede længe efter. Den ekstreme form for kommandoøkonomi, som beslutningsprotokollen åbenbarer, har nu sat umenneskeligheden i system. I min helt åbenlyse politiske naivitet troede jeg og sikkert også mange andre københavnere, at sådan noget var udryddet med Berlinmurens fald og de stalinistiske regimers ophør.

Jeg har godt nok været bekymret for, at HS, som har tømt folkestyret for demokratisk kontrol og sat folkestyret ud af kraft, indeholdt kimen til den ekstreme form for kommandoøkonomi, som I kan se af beslutningsprotokollen fra Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Nu er formanden for det pågældende udvalg, borgmester Peter Martinussen, som også er formand for HS og medlem af Socialdemokratiet, i øjeblikket ikke til stede. Men jeg går ud fra, at den politiske ordfører for Socialdemokratiet, Lars Engberg, kan viderebringe det, jeg ønsker skal belyses i debatten på mandag om dette.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg har det spørgsmål: Skal ældre mennesker her i København behandles som en produktion af papkasser? Så og så mange ældre er der plads til, resten er der ikke plads til, ud af hospitalet med dem. Er det det, der er meningen? Der står, at kun 10 pct. af dem må være på hospitalet og komme på plejehjem. Er det det, der er meningen? Så er det åbenbart ligeegyldigt, om man har svært ved at klare en tilværelse derhjemme.

En ældre københavners liv og sociale, menneskelige relationer spiller åbenbart ingen som helst rolle for en fin borgmester, som har sit på det tørre. Det er vel også derfor den samme borgmester Peter Martinussen nu vil have fyret socialrådgiverne. Der er åbenbart ikke behov for at interessere sig for de ældres liv og sociale relationer.

Jeg vil også gerne have at vide, hvad ældrerådene siger til denne behandling af de ældre. Jeg vil have, at ældrerådernes indstilling skal foreligge til debatten på mandag, idet vi alle sammen godt ved, at uden en indstilling fra ældrerådene kan en sådan beslutning ikke være lovlig. Lovgivningen kræver i dag, at ældrerådene skal indstille.

Jeg har også det spørgsmål til borgmester Peter Martinussen og Socialdemokratiet: Har de ældre mennesker her i København ret til et anstændigt liv som vi andre københavnere? Har de ældre mennesker ret til et liv i tryghed? Har de ret til et liv, hvor livet føles værd at leve, hvor samværet med familien, venner, pårørende opleves som en rigdom, der kan folde sig ud på vej mod livsafslutningen?

Har de ældre ret til et liv, hvor erindringens erfaring og de oplevede historier kan fortælles videre til næste generationer og dermed give livet mening både for den gamle, som fortæller, og for dem, som skal bringe menneskeheden videre?

Eller skal de ældre smides ud af hospitalerne, fordi der ikke er plejehjemspladser nok, og det at leve fortsat skal blive til en forbandelse for den gamle, for hans kone, for familien, og alt skal blive gråt i kommandoøkonomiens tegn? Tilbage skal der bare blive bitterhed, bitterhed og atter bitterhed.

Er det det, der er meningen fra Socialdemokratiets side? Jeg forventer et svar på mandag. Jeg synes, det her er skamløst. Jeg vil i hvert fald ikke være med til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Det notat om en aftale, som er indgået med HS, man taler om, vil jeg bede om bliver omdelt på samtlige pladser i Borgerrepræsentationen. Det her skal være en test på, om dette er en by, det er værd at leve i, for hvis ikke man har respekten for at give livet til de ældre, så kan man ikke være bekendt at træffe nogen som helst afgørelser herinde i Borgerrepræsentationen.

Jeg nægter at tro på, at en sådan umenneskelig politik kan have flertal her i Borgerrepræsentationen. Jeg håber, at der på vej til 1. og 2. behandling kan gives et signal herfra om, at det vil vi altså ikke.

Et samfunds rigdom måles på den måde, man behandler de ældre i samfundet på. Den rigdom håber og tror jeg på, at jeg og andre og et flertal i Borgerrepræsentationen kan give et signal til hele byen, til de ældre, deres familier, deres pårørende og deres venner om, at vi har herinde. Jeg har da også hørt, at Preben Møller Hansen har den samme holdning, som jeg har, og jeg tror, der er mange af os, der har den.

Det var, fordi jeg desværre kom til at læse beslutningsprotokollen ... (*Afbrydelse*). Nej, det skulle jeg ikke have gjort.

Jeg har yderligere et eksempel på kommandoøkonomiens måde at håndtere på, en kommandoøkonomi, hvor borgmestre og andre siger, at sådan bliver tingene løst, og sådan skal det bare være.

Det drejer sig om pladsgarantien. Det er en mor til et barn på 1 år, der er født i august 1997, som har skrevet til mig om pladsgarantien. Jeg skal citere fra hendes brev, som er skrevet i slutningen af august, rent faktisk dateret den 26. august i år:

»Jeg var på Pladsanvisningen i mandags. De fleste mødre var totalt ude af den. De havde børn fra juli måned 1997. De havde endnu ikke fået plads. De var meget trætte af at få forskellige meldinger og informationer, hver gang de henvendte sig. En mor var ved at bryde sammen. Jeg kunne høre, at de børn, som var fra juni-juli 1997, ville få tildelt en plads 1. september eller 1. oktober eller 1. november.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg kunne overhovedet ikke få oplyst, hvor længe der ville gå, før jeg fik en plads til mit barn, for som sagsbehandleren sagde: Vi er ikke færdige med juni-juli-børnene. Det synes jeg er totalt utilfredsstillende. Jeg må da have en cirkadato at gå efter. Det kunne hun godt forstå. Hun syntes, det var en god idé at ansætte en dagplejer til den 1. december 1998.

Jeg talte med 5 forskellige forældre på Pladsanvisningen, mens jeg ventede. Alle var ude af den. En var nødt til at sige sit job op, for hun havde ingen, som kunne passe hendes barn.«

Eksempel på eksempel kan fortælles om al det svigt af syge, ældre, børn, forældre, arbejdsløse, bistandsmodtagere, som sker i denne by, København, i dag, eksempler som illustrerer, at der ikke er fundet konstruktive løsninger på samfundets store problemer.

Hetzen mod indvandringen, racismen, er kun en dråbe i den omfattende proces og sociale udstødning på alle niveauer, der i dag foregår i vores samfund. Ældre, unge, arbejdsløse rammes. Danmark er et af de rigeste lande i verden. Alligevel rammes så mange af den sociale udstødning.

Racismens fremgang kommer af det sociale forfald, hvor så mange mennesker oplever tab af sociale muligheder og tab af sociale relationer. Udstødningsprocessen og forringelsen af livsmulighederne i samfundet skabes af mangel på politiske løsninger, at man ikke vil vedtage politiske handlinger og få dem gennemført til gavn for vores mennesker i samfundet.

Det er for lidt, at Socialdemokratiets eneste våben mod dette er en moralsk fordømmelse af racismen, som følges af den dårlige samvittighed. I stedet for bør Socialdemokratiet sammen med os andre finde frem til de konstruktive politiske løsninger og få dem gennemført.

Solidarisk Alternativ vil gøre alt for, at fornyelsen af styret på Københavns Rådhus slår igennem ved disse budgetforhandlinger. Det skal være en fornyelse, som indebærer et opgør med umyndiggørelsen af det enkelte menneske. Der findes jo, det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ved vi alle, store muligheder for at skabe et rigt menneskeligt samfund med udviklingsmuligheder og tryghed for alle.

Vi er alle sammen enige om, at København er inde i en fremgangsperiode. Endelig er arbejdsløsheden, som fortsat er højere en landsgennemsnittet, begyndt at falde. Københavns økonomi er god, selv om vi kan være bekymrede for, at Pinsepakken sammen med valutauroen på ny kan øge arbejdsløsheden i København.

Solidarisk Alternativ er derfor overrasket over, at de partier, som står bag Pinsepakken, ikke anvender det økonomiske provenu fra Pinsepakken til at forbedre den offentlige sektor og dermed åbne op for en løsning af de store samfundsproblemer her i København.

Ressourcerne til at udvikle og opbygge det rige menneskelige samfund ligger jo lige for. Københavnerne og de ansatte i Københavns Kommune har et stort potentiale af viden og erfaring, som ikke er blevet anvendt. Det moderne samfunds dynamik hviler som afgørende princip på aktiv borgerinddragelse. Aldrig har viden været større i samfundet og hos det enkelte menneske.

I stedet for væksten i bureaukrati, mest markant i de hemmelige selskaber, må og skal der sættes vide rammer for borgernes selvforvaltning. Alle, som sætter ægte frihed, borgerrettigheder samt borgernes ansvar og forpligtelser højt, må kunne deltage i fornyelsesprocessen.

Solidarisk Alternativ opfordrer alle i Borgerrepræsentationen til at fremkomme med forslag til, hvordan den nødvendige fornyelse kan foregå. Det gælder om at sætte de processer i gang, som føder københavnernes lyst til at deltage i samfundets udvikling.

SOL har flere forslag. For det første, at der bliver nedsat et Københavns Udviklingsråd sammensat af kreativt tænkende københavnere, f.eks. visionære arkitekter, visionære planfolk og mennesker, som brænder for, at Agenda 21 kan blive en realitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

De mange unge, som har den nødvendige dynamik, på Københavns uddannelses- og forskningsinstitutioner har i disse år mange skønne drømme og visioner om, hvordan København kan udvikle sig i det 21. århundrede.

Københavns udvikling har fra tidernes morgen været bestemt af beliggenheden ved vandet. Der er en voksende kritik af, at det er de lukkede selskaber som Ørestadsselskabet og Københavns Havn sammen med de tunge kapitalinteresser, der har afgørende indflydelse ved beslutninger om, hvordan København skal udvikle sig.

Et aktuelt eksempel, hvor det vil komme frem, er på høringen om Københavns Havns fremtid, som Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse afholder på Holmen nu på lørdag, den 5. september. Københavns Udviklingsråd skal i åben dialog med borgerne sikre, at der endelig fremlægges en helhedsplan for Københavns udvikling og havnens udvikling.

Et andet forslag, vi vil fremkomme med, er, at børnefamiliernes vilkår skal prioriteres. For at finde nye veje, hvor både mere tid til småbørn hjemme fremmes, og skabe større mulighed for, at pladsgarantien fungerer, vil vi fra SOL's side foreslå, at der iværksættes et forsøgsprojekt, hvor ansatte med småbørn i Københavns Kommune får en ugentlig fridag. Ideen er, at forældre finder sammen i en turnus om fridage, som tilsammen dækker hele ugen. Hermed frigøres pladser på daginstitutioner til andre.

Vi vil opfordre til, at regeringen inddrages i et sådant forsøgsprojekt. Statsminister Poul Nyrup har i hvert fald sagt, at han vil prioritere børnefamilierne. Med regeringen bør man også drøfte, om der kan foregå lignende projekter i den øvrige del af den offentlige sektor her i København, samt om det er muligt med en finansiering som følge af den sparede arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det tredje, vi vil komme med forslag om, er, at københavnernes skal høres og have mulighed for at komme med indstillinger om budgettet. Med det asociale forslag, der har været, om at smide plejepatienterne ud af hospitalerne, uden at der er plejehjem til dem, så er det i hvert fald på tide, at ældrerådene bliver draget ind i prioriteringen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Derudover er der forældre og skolebestyrelser, som har praktiske erfaringer og kendskab til, hvordan problemer kan løses.

Partierne i Borgerrepræsentationen kan få en meget hurtig respons fra ældrerådene, som afholder en konference her på Københavns Rådhus den 9. september, hvor problemerne vil blive drøftet.

For det fjerde: København har sagt ja til Agenda 21 om udvikling af et bæredygtigt samfund, hvor vi værner om miljøet og prioriterer ressourcerne. Det betyder, at vi skal have inddraget borgerne i løsningerne, specielt de ildsjæle i København, som brænder for et bæredygtigt samfund, både omkring den fremtidige trafikløsning, som mange af ordførerne i aften har talt om, og problemerne med vores giftgrunde og fødevarerforureningen. Det moderne menneske, som borgmester Søren Pind meget gerne vil have skal bo i vores by, betragter rent vand, rene fødevarer, ren luft og ren jord som en naturlig borgerrettighed.

For det femte: Københavnerne må have retten til selvstyre. Regeringen har fremlagt forslag om en hovedstadsreform. Regeringen kan ikke gennemføre en hovedstadsreform uden godkendelse af københavnerne, uden godkendelse af os her i Borgerrepræsentationen. Vi må og kan under ingen omstændigheder acceptere et regeringsdiktat.

Endelig for det sjette som det vigtigste i fornyelsen på Københavns Rådhus: at det ikke er overborgmesteren, som stort set alene sammensætter budgettet. Nu må det være slut med de lukkede korridorforhandlinger, som kun har til formål at forhindre de konstruktive og nødvendige løsninger for københavnerne.

Økonomiudvalget skal reelt forhandle budgettet, og fra SOL's side mener vi, at centrum for disse forhandlinger må være for det første en samordning med Københavns Amts Sygehusvæsen, hvor bevarelsen af Kommunehospitalet er en betingelse. I Københavns Amt vokser ældrebefolkningen kraftigt. Der er stigende overbelægning på de medicinske afdelinger, og Kommunehospitalet kan blive et ældrehospital også for de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

ældre i Københavns Amt.

For det andet en genforhandling af den økonomiske ramme i den drøftelse, der skal være om hovedstadsreformen. København må kræve del i Pinsepakkens økonomiske provenu, hvis København skal undgå på ny at blive kastet ud i stigende arbejdsløshed og økonomisk krise.

Så endelig for det tredje en hovedstadsreform, der skal sikre Københavns og regionens udvikling, så vi, når vi passerer årtusindskiftet, virkelig kan se, at vi får det rige menneskelige samfund, som jeg tror, vi alle sammen drømmer om.

Som østerbroer har jeg også et specielt ønske, som jeg vil fremsætte, og det er, at Østerbro, som har så stolte kulturrødder med H.C. Andersen, Johanne Louise Heiberg, Søren Kierkegaard, Georg Brandes og flere guldaldermalere, får mulighed for at få Johanne Louise Heiberg-villaen på den gamle Finsengrund til en guldalderinstitution i samdrift med Østerbros Lokalhistorisk Arkiv og Seniorcenter.

Vi københavnere er med rette meget stolte af guldaldertiden. Det var en unik periode. Det var den tid, hvor vores danske demokrati og identiteten som danskere blev skabt. Guldaldertiden var præget af en holistisk tankegang, en stræben efter at finde helheder og sammenhænge. Det er betragtninger, som igen er meget aktuelle i Danmark i dag på vej til årtusindskiftet.

Jeg tror, Østerbro vil være utrolig glad for at få det, men jeg tror, hele København vil få glæde af det.

Jeg ser frem til åbne og konstruktive budgetforhandlinger til trods for mine barske ord om situationen i København.

A. Benhaddou (D): Inden jeg begyndte at skrive min budgettale, tog jeg et lille kig på de budgettaller, som ordførerne for de enkelte partier fremlagde den 5. september 1996. Derved nåede jeg frem til en klar konklusion: Det må have været en meget vanskelig opgave at nå til et budgetforlig det år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

For som Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale udtrykte det dengang, var der lagt op til, at de forskellige partier skulle vedtage et budget, hvor enderne tilsyneladende ikke kunne nå sammen. Man manglede 416 mill. kr., og alligevel endte man dengang med et budgetforlig.

Så jeg har meget positive forventninger til, at vi i år kan nå frem til et budgetforlig, for modsat dengang sidder vi i dag med et budget, som viser et overskud på 219 mill. kr. Overskuddet er blevet skabt af bl.a. den effektiviseringsbesparelse på 2 pct. af budgetterne, som man foretog.

Ud af overskuddet på 219 mill. kr. skal der betales 83 mill. kr. til dækning af et forudsat bidrag til HS, så det beløb, vi disponerer over og som skal forhandles, er altså på i alt 136 mill. kr.

Det store spørgsmål for budgetforhandlerne bliver derfor: Hvad skal overskuddet anvendes til? Skal det anvendes til skattenedsættelse, skal det anvendes til serviceforbedringer, eller skal det anvendes til at nedbringe Københavns Kommunes gæld med?

For Centrum-Demokraterne har svaret været klart. Vi gik til valg ved kommunalvalget under mottoet: Mere for pengene, mere for borgerne. Derfor ønsker jeg som CD's repræsentant i Borgerrepræsentationen at stå fast ved det.

CD har på intet tidspunkt lovet skattenedsættelser til københavnerne. CD har til gengæld været meget stærk modstander af, at grundskyldspromillen sidste år blev sat op fra 34 til 38. Derfor hilser CD nedsættelsen af grundskyldspromillen på næste års budget velkommen. 2 promille er ikke som de 4 promille, den i sin tid blev sat op med, men dog en nedsættelse.

Desværre skyldes nedsættelsen ikke en ændret holdning til ejendomsbeskatning hos overborgmesteren, men en simpel nødvendighed som følge af Københavns Kommunes særlige stilling med hensyn til ejendomsbeskatning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

CD vil fortsat arbejde på at få grundskyldspromillen yderligere nedsat, også ud over den nedsættelse, som er pålagt kommunen gennem ophævelsen af Københavns særstatus.

CD prioriterer i første omgang, at en stor del af overskuddet på 136 mill. kr. anvendes til serviceforbedringer. Hvis det er muligt, så vil CD meget gerne være med til at få gennemført en skattenedsættelse på f.eks. 0,1 pct. Men jeg må indrømme, at jeg på nuværende tidspunkt ikke kan se nogen realistisk mulighed for det. Her tænker jeg specielt på, at der på ønskelisten til omstillingspuljen fra de enkelte udvalg ligger ønsker om serviceforbedringer på i alt 736,6 mill. kr., og det skal ses i relation til overskuddet på 136 mill. kr.

Samtidig ligger der politiske ønsker fra dele af Borgerrepræsentationen, som er meget udgiftskrævende. Her tænker jeg specielt på bevarelsen af Kommunehospitalet og nedlæggelsen af busterminalen på Rådhuspladsen.

Endelig må vi ikke glemme, at Københavns Kommunes Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltning afventer en afgørelse af Socialministeriets krav vedrørende de hjemløse, som i værste fald vil betyde en reduktion af rådighedsbeløbet med 50 mill. kr.

Overborgmesteren nævnte i sin tale, at Københavns Kommune er bedre stillet end resten af landet på ældreområdet. Han sagde, at vi i København ikke oplever samme udgiftspres på ældreområdet som resten af landet. Dermed henviste overborgmesteren til de statistikker, som viser, at der vil blive færre ældre i København i de nærmeste år.

Jeg advarer imod, at man blindt styrer ældreområdet efter statistikker. Jeg skal minde om, at Københavns Kommune oplevede en lignende situation på skoleområdet i 1980'erne. Da viste statistikkerne en tendens til faldende børnetal. Derfor besluttede man dengang at nedlægge flere skoler. I dag kender vi resultatet: Børnetallet stiger, og det koster ca. 200 mill. kr. at få oprettet en ny skole. Hvad ville vi have gjort, hvis der ikke fandtes privatskoler til at aflaste os?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

CD mener, at statistikkerne på ældreområdet skal anvendes til at effektivisere området, men de må på intet tidspunkt få lov til at betyde serviceforringelser for de ældre. Derfor står vi fast på kravet om bevarelsen af Store Tuborghjemmet. Det gør vi, fordi vi mener, at det budgetmæssigt er realistisk.

Men selvfølgelig må jeg da indrømme, at det da også har gjort et indtryk på os, at hovedparten af plejehjemmets beboere er senildemente. En flytning af denne gruppe vil betyde en enorm belastning for dem, som Preben Møller Hansen var inde på. Det vil CD ikke være med til. I øvrigt må man også tage med i overvejelserne, at mange af de pårørende til beboerne på Store Tuborghjemmet har udtrykt stor tilfredshed med plejehjemmet.

Med hensyn til integration af flygtninge og indvandrere ved vi, at vi i Københavns Kommune har en stor andel af flygtninge og indvandrere, det kommer ikke som en overraskelse, i forhold til de øvrige kommuner. Derfor bliver vi mere påvirket af den nyligt vedtagne integrationslov pr. 1. juli 1998.

CD mener, at loven på visse områder virker uigennemtænkt, da den er på grænsen til at krænke de fundamentale menneskerettigheder. Men på andre områder, og her tænker jeg specielt på aktiverings- og uddannelsesområdet, hilser CD loven velkommen. For CD mener, at den bedste vej til forståelse og dermed integration opnås ved uddannelse og arbejde.

I København har vi desværre været bagud med uddannelses tilbud til flygtninge og indvandrere, det har vi også hørt om for nylig i pressen. Der står for mange på ventelisterne til danskundervisning, og det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Kvaliteten af den danskundervisning, som flygtninge og indvandrere modtager, er visse steder for dårlig. Her skal der ske en forbedring af uddannelseskvaliteten, eventuelt ved at efteruddanne lærerne.

Borgerrepræsentationen vedtog inden sommerferien forslaget om etnisk ligestilling og vedtog i sidste BR-samling at bevilge midler til en uddannelsespakke for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

flygtninge og indvandrere. CD støtter begge beslutninger, da vi mener, at de baner vej for en bedre integration af flygtninge og indvandrere. I den forbindelse glæder det mig specielt, at hele den borgerlige side af BR inklusive Dansk Folkeparti var med til at vedtage uddannelsespakken.

CD og Socialdemokratiet vedtog i deres konstitueringsaftale, at der senest 1. april 1998 skulle oprettes et integrationsudvalg. Det er endnu ikke sket. Undskyldningerne for forsinkelserne har været mange, men de sidste meldinger er, at beslutningsforslaget skulle være lige om hjørnet, og jeg har lige fået oplyst, at der skulle ligge et forslag ved næste økonomiudvalgsmøde.

CD håber, at dette udvalg udvikler sig til et udvalg, hvor man ikke bare er der for at »nyde« hinanden. Integrationsudvalgets medlemmer skal have masser af gåpåmod, for der venter dem mange vanskelige opgaver. Integrationsudvalget skal komme med udtalelser i forbindelse med nye love inden for området og skal være høringspart i Borgerrepræsentationens beslutninger vedrørende flygtninge og indvandrere.

CD støtter modersmålsundervisningen på de kommunale skoler til børn med indvandrerbaggrund. Vi mener, som visse undersøgelser har vist, at modersmålsundervisningen kan have en gavnlig effekt på de berørte børns opvækst.

Men det betyder ikke, at CD ikke ser kritisk på den undervisnings kvalitet, som bliver ydet på området. Dele af modersmålsundervisningen er for dårlig og utidssvarende både fagligt, pædagogisk og materielt.

Kvaliteten af modersmålsundervisningen kan kun forbedres, hvis modersmålsundervisningen får mere sammenhæng med elevernes øvrige undervisningstimer i folkeskolen. Det skal ske ved, at modersmålsundervisningen både fagligt og pædagogisk kædes sammen med f.eks. danskundervisning og samfundsorientering. Det vil betyde omskoling af de lærere, som i dag underviser i modersmålsfagene, og udskiftning af undervisningsmaterialer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

CD har været og er stadig modstander af bydelsrådene. Vi mener, at bydelsrådene har skabt mange ulemper og har været med til at gøre den i forvejen uigennemskuelige forvaltning i Københavns Kommune endnu mere uigennemskuelig. Det kalder tilhængerne nærdemokrati. Men så kan jeg ikke forstå, hvorfor kun knap 35 pct. ønsker at deltage i valgene til bydelsrådene.

CD mener, at man hellere skal koncentrere sig om at få Københavns Kommune til at leve op til borgernes ønsker inden for serviceområdet og skabe en bedre og gennemskuelig forvaltning, før man går i gang med at eksperimentere med bydelsrådene. Desuden mener CD ikke, at bydelsforsøget er den rigtige forberedelse for Københavns erhvervsliv, inden Øresundsbroen bliver åbnet, tværtimod.

Modsat bydelsforsøget mener CD, at en hovedstadsreform med et stort hovedstadsamt vil være den rigtige forberedelse til Øresundsforbindelsen. Ligesom overborgmesteren har CD den holdning, at Øresundsbroen vil åbne op for enorme muligheder for hovedstadsområdet. Så kan det ikke nytte noget, at vi sidder her og diskuterer, hvordan Østerbro Bydelsråd skal fungere.

Som medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har jeg for nylig været på besøg i institutioner for fysisk og psykisk udviklingshæmmede. Det er en dejlig oplevelse at se, hvordan vores kommune tager hånd om de udviklingshæmmede. Det kan vi i hvert fald være bekendt. Men det er ikke nok med det. De ønsker, som udvalget er fremkommet med vedrørende disse områder, skal prioriteres højt.

CD har altid prioriteret indsatsen på psykiatriområdet meget højt. Derfor ser jeg meget positivt på overborgmesterens ønske om at bruge 34 mill. kr. af omstillingspuljen til etablering af psykiatrien på Amager.

I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har det været meget vanskeligt at leve op til kravet om en pasningsgaranti på daginstitutionsområdet. Hovedårsagen er, at det efterhånden er meget vanskeligt at finde egnede byggegrunde i Københavns Kommune. Eksempelvis kan nævnes, at et forslag om bygning af en daginstitution i Valby blev

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

nedstemt.

Det har heller ikke gjort det nemmere for beslutningsprocessen i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets arbejde med etablering af nye daginstitutioner, at SF og Enhedslisten gang på gang forsøger at spænde ben for beslutninger på området.

Det er glædeligt at høre, at borgmesteren på området har brudt med Socialdemokratiets ideologi på børnepasningsområdet og er villig til at samarbejde med de borgerlige om at udvide fritvalgsordningen på pasningsområdet. CD foretrækker daginstitutioner, men samtidig må vi erkende, at der i København findes forældre, som har liberale tanker og ønsker at benytte frivalgsordningen, det vil vi ikke tage fra dem.

CD er også tilhænger af udflytterbørnehaver og dermed børnehavebusser. SF har forsøgt at oppiske en stemning mod børnehavebusserne, bl.a. med argumentet om, at børnene blev fastspændt i bussen. Dertil kan kun siges, at mange forældre vælger frivilligt at fastspænde deres børn, når de kører med dem i deres egne biler. Man skal huske på, at fritvalgsordningen og udflytterbørnehaverne er frivillige tilbud til københavnernes og ikke en tvang.

Københavns Kommunes udgifter til fritidshjem er langt højere end i det øvrige hovedstadsområde. Derfor mener CD, det er helt urimeligt og unødvendigt, at man i Uddannelses- og Ungdomsudvalget har budgetteret med en takststigning på 215 kr. pr. måned for en fritidshjemsplads. Det virker, som om man i Uddannelses- og Ungdomsudvalget bare skulle finde en hurtig besparelse. CD har for øvrigt ikke noget imod, at der sker en takststigning, men den behøver ikke at være så høj.

Når Københavns Kommunes pasningsudgifter for fritidshjem er større end i andre kommuner, så må der ske en effektivisering. CD mener ikke, det kan være rigtigt, at børnefamilierne skal betale en så stor takststigning. Jeg håber, at der i de kommende budgetforhandlinger kan findes en løsning, således at man undgår så kraftige stigninger på fritidshjemsområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

CD prioriterer skoleundervisningen meget højt. Det sker simpelt hen af den grund, at den er Danmarks bedste ressource. Derfor er det, som overborgmesteren nævnte, beklageligt, at den ekstra undervisningstime, som blev prioriteret til folkeskolen sidste år, er væk.

Jeg mener stadig ikke, at man ud fra det materiale og de oplysninger, vi har indtil videre, kan tage stilling til, om den eksisterende skole på Christianshavn skal renoveres, eller om der skal bygges en ny skole på Holmen.

For det første er der kommet 2 slags tilstandsrapporter, og for det andet er der kommet flere oplysninger om pris for renovering af skolen på Christianshavn og for etablering af en ny skole på Holmen.

De 2 fløje, de, som er for en ny skole, og de, som er imod, forsøger ihærdigt at undergrave hinandens oplysninger. Det kan eleverne på Christianshavns Skole ikke være tjent med. Lad os sammen forsøge at finde en løsningsmodel, som er gavnlig for både kommunens budget og for christianshavnerne. Man kunne f.eks. fordele udgifterne til etablering af en ny skole over flere års budgetter.

På hele skoleområdet er der afsat 172 mill. kr. i budgettet til finansiering af handleplanerne og 72 mill. kr. ekstra til lærerressourcer. Det er ikke nok, når man ser det i forhold til de nedslidte skoler og de forældede skolemateriale, som skal udskiftes, hvis vi skal gøre os håb om, at vores skolebørn får en ordentlig uddannelse.

Som tidligere nævnt viser statistikkerne, at der i de kommende år vil blive flere skolesøgende børn. Man skal også være opmærksom på, at der i København i forhold til andre kommuner er en stigning i antallet af forældre, som vælger privatskoler frem for kommuneskoler.

CD mener, at vi skal se på de bedste privatskoler og sammenligne dem med de kommunale skoler og se, hvad de gør bedre, og så forbedre vores folkeskoler efter det. Det kan godt betyde, at der vil blive en ændring i overenskomsterne, men hvad gør det? Vi er vel bare ude efter at forbedre uddannelsen af vores skolebørn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

CD mener, at Københavns Kommune fører en meningsløs trafikpolitik ved at lukke flere og flere veje i brokvartererne og Indre By. Et flot eksempel på det er lukningen af Vester Voldgade. Man flytter trafikken fra ét område til et andet område, og derved opstår der endnu flere bilkøer. Det er hverken til gavn for borgerne, erhvervslivet eller miljøet.

Hvis man skal løse problemet med de mange biler i København, så må man se på, hvorfor de borgere, som bor i og omkring København, vælger bilen frem for de offentlige transportmidler. Lad os derfor gøre den kollektive trafik mere attraktiv for dem, og det kan kun ske ved, at den kollektive trafik bliver gjort bedre og mere konkurrencedygtig i forhold til pris og rejsetid.

CD er en varm tilhænger af en havnetunnel. En havnetunnel vil betyde, at en stor del af trafikken mod København bliver ledt uden om brokvartererne og Indre By.

Metroen vil blive revolutionerende for københavnernes og især amagerkanernes rejse- og transportmuligheder. Rejsetiden for disse borgere vil blive væsentligt reduceret. Det vil forhåbentlig betyde, at flere vælger at køre med den kollektive trafik frem for i egen bil.

CD tror på, at Ørestaden vil betyde en positiv udvikling for erhvervslivet i København. Ørestaden vil være med til at sprede virksomhederne og vil samtidig forbedre muligheden for, at store virksomheder kan slå sig ned uden for København og fortsat være gunstigt placeret i forhold til f.eks. Lufthavnen og Øresundsforbindelsen.

Med hensyn til busterminalen på Rådhuspladsen så har jeg personligt valgt at ændre holdning i forhold til det, som CD i København gik til valg på, det må jeg blankt erkende. Set i forhold til Københavns Kommunes samlede budget vil det være hul i hovedet, hvis man vælger at finansiere en nedlæggelse af busterminalen.

CD er et borgerligt parti, som sætter omsorg og social velfærd meget højt, så når valget står mellem at bevare et plejehjem, f.eks. Store Tuborghjemmet, forbedre hjemmeplejen, sikre pladsgarantien, forbedre de kommunale skoler eller nedrive den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

sorte terminal, er CD ikke i tvivl.

Den sorte terminal på Rådhuspladsen kommer ikke ned i denne omgang, desværre. Den skulle aldrig have været bygget, men da CD ikke var repræsenteret i den gamle BR-samling, så mener jeg heller ikke, vi kan drages til ansvar. Skulle der opstå en mulighed for at nedlægge den, f.eks. ved hjælp af investorer fra erhvervslivet, så er CD med.

Københavns Kommune har trods det, at flere er kommet i arbejde, fortsat en stor gennemsnitsarbejdsløshed set i forhold til resten af landet. En stor del af forklaringen ligger i, at procentvis færre arbejdsløse kommer i aktivering end i det øvrige Danmark. Det må vi gøre noget ved, for som overborgmesteren rigtigt nok nævnte i sin tale, så har det stor betydning for kommunens økonomi og dermed skattegrundlaget.

Idrætstilbuddene til københavnere er for dårlige og skal forbedres. Hvis vi under budgetforhandlingerne kan finde frem til det, så bakker CD op om de borgerliges ønske om at reovere Østerbro Svømmehal. Man kunne f.eks. som på skoleområdet forsøge på at reovere den i flere faser og derved fordele udgifterne over flere års budgetter.

I CD undlod vi op til kommunalvalget at tage stilling til Kommunehospitalet. Det gjorde vi af 2 grunde. For det første ville vi ikke love københavnere noget, som vi ikke kunne holde.

For det andet er vi i CD delt i spørgsmålet om Kommunehospitalet. Derfor lagde vi spørgsmålet om Kommunehospitalet ud til de enkelte medlemmer. I starten af min valgperiode var jeg meget indstillet på, at Kommunehospitalet skulle nedlægges. Jeg var dengang overbevist om at HS' ledelses argument om, at Kommunehospitalet var en for stor udgift for Københavns Kommune, var rigtigt.

Men efterhånden som tiden er gået, er jeg blevet mere og mere overbevist om, at det store administrationsapparat, som HS' ledelse har stablet op for at spare, er en større økonomisk belastning for Københavns Kommunes økonomi end selve Kommunehospitalet. Set i forhold til den effektivisering, som selve HS' ledelse skulle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

være kommet med, har jeg oplevet det mere, som om de har været en større udgift for os.

Men år efter år har vi til gengæld oplevet, at HS' ledelse ikke har kunnet få styr på HS' budgetter. Derfor har jeg simpelt hen mistet tilliden til ledelsen i HS.

I øvrigt mener jeg, at HS' budget for de kommende år ikke kan holde. Men det kommer vel ikke som nogen overraskelse for nogen. Hvem tror f.eks. på, at HS kan spare 200 mill. kr. i år 2001? Eller hvem tror på, at man i år 2002 kan spare 480 mill. kr. på HS? Jeg tror det i hvert fald ikke.

Så efter lange overvejelser har jeg derfor besluttet mig for at støtte forslaget om at bevare Kommunehospitalet. Så nu går CD ind for, at Kommunehospitalet skal bevares, og tænk, det er ikke engang valgflæsk. Dertil skal også siges, at jeg er muslim, så det passer ikke godt sammen.

Derfor mener jeg, at spørgsmålet om lukning af Kommunehospitalet skal udskydes, indtil spørgsmålet om et udvidet hospitalssamarbejde mellem hovedstadsområdetets amtskommuner, Frederiksberg Kommune og Københavns Kommune er blevet afgjort. For selv om vi er blevet bekendt med, at der er blevet færre ældre i Københavns Kommune, så har man i Københavns Amt store problemer med overfyldte hospitaler, fordi man ikke kan hjemsende de ældre. Et udvidet hospitalssamarbejde vil betyde, at patientgrundlaget for Kommunehospitalet udvides væsentligt.

I øvrigt bør vi være opmærksom på, at sundhedsministeren ved et møde med Kommunehospitalets tillidsrepræsentanter den 31. august 1998 udtrykte forståelse for, at Kommunehospitalet kunne bevares som et ældrehospital. Så lad os udskyde spørgsmålet.

Det store problem for Københavns Kommune er, hvordan vi kan få rettet op på balancen mellem til- og fraflyttere. I øjeblikket er der flere, som flytter ud af kommunen, end der er tilflyttere. Derved mister Københavns Kommune en hel del skatteindtægter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Vores opgave bliver derfor i de kommende år bl.a. at se på, hvordan vi kan gøre København mere attraktiv, så f.eks. unge tilflyttere vælger at blive boende, også når de skal stifte familie.

Det er meget sympatisk, når man ser på SF's og Enhedslistens ønsker om væsentlige serviceforbedringer for københavnernes. Men det virker samtidig usympatisk, at begge partier har udtrykt, at serviceforbedringerne skal finansieres ved hjælp af skatteforhøjelser. En kommunal skattestigning kan ikke indtægtsreguleres. Derfor risikerer man, at nogle af de svagest stillede bliver hårdest ramt af en kommunal skattestigning.

Så vil SF og Enhedslisten nok forsvare sig med, at man bare kunne komme med politiske tiltag for at sikre, at de svagest stillede ikke bliver hårdt ramt af skatteforhøjelserne. Så spørger man sig selv, om ikke det ville være nemmere at lade pengene blive i borgernes lommer.

En skattestigning vil desuden betyde, at flere vælger at flytte fra Københavns Kommune, og vil mindske antallet af tilflyttere, og det er ikke lige det, Københavns Kommune har brug for.

Overborgmesteren nævnte i sin tale, at såfremt der opstår økonomisk råderum, så skal vi i første omgang bruge overskuddet til at afvikle kommunens gæld. Derved nærmede han sig De Konservatives holdning.

Men deri er jeg uenig, for godt nok skal vi afvikle vores gæld, men kan vi komme til det, så skal vi nedsætte den kommunale skatteprocent, for jeg betragter en skattenedsættelse som en god investering for at få flere tilflyttere til kommunen. Derfor har jeg forståelse for Venstres krav om skattenedsættelse.

Det er specielt fristende med en skattenedsættelse i år, især fordi staten refunderer et beløb svarende til 25 pct. af mindreindtægten. En skattenedsættelse på 0,1 procentpoint vil således koste 53 mill. kr., men reelt kun 40 mill. kr. efter statens refusion.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 3. september 1998

Jeg er enig i, at en skattenedsættelse på 0,1 pct. næsten ikke vil ændre på københavnernes rådighedsbeløb, men at den, som jeg tidligere nævnte, vil have en psykologisk tiltrækningseffekt på f.eks. tilflyttere til København. Derved kunne vi måske få løst problemet med balancen mellem til- og fraflyttere.

Som nævnt tidligere tror jeg desværre, at mulighederne for en skattenedsættelse er små, men skulle der opstå mulighed for det i år, så vil CD meget gerne være med.

Socialdemokraterne i København har som tidligere nævnt opgivet deres ideologiske standpunkt med hensyn til pasningsområdet. Men lad mig også nævne valgmulighederne på ældreområdet. Alt det signalerer for mig, at Socialdemokraterne er rykket mod midten for at imødekomme de borgerliges ønsker.

CD har altid følt det som sin opgave at få et bredt forlig hen over midten, og den linje vil jeg som CD's eneste repræsentant i BR være med til at føre videre. Derfor håber jeg, at de kommende budgetforhandlinger kan skabe et forlig mellem de borgerlige og Socialdemokraterne. Det kan kun ske, hvis de enkelte partier tilsidesætter nogle af deres ideologiske holdninger og mødes på midten, og der er jeg for øvrigt at finde. Derved kan vi sætte præg på og samtidig fastholde den positive udvikling, som København befinder sig i.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere, der får ordet i aften. Budgetdebatten og dette møde fortsætter som bekendt på mandag kl. 16.00.

Jeg skal sige, at hvis medlemmerne ønsker det, må de gerne lade deres papirer blive på bordene, salen vil blive låst af. Jeg beder bare om, at de, der gør det, rydder lidt op, så det trods alt ser pænt ud. Men det er altså muligt at lade sine ting blive på pladserne.

Jeg skal oplyse, inden vi slutter helt, at hovedporten for et par timer siden har været lukket en times tid på grund af politiets formodning om, at en genstand eller taske nede på pladsen var en bombe. Derfor har hovedporten såvel som Rådhuspladsen og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 3. september 1998**

dele af Vester Voldgade været spærret af. Porten blev åbnet igen, og politiet har både før og efter haft tingene under kontrol. Dette blot til oplysning.

Denne del af mødet er slut. Til dem, der fortsætter på den anden side af hallen:
God fornøjelse!

Mødet sluttede kl. 20.37